

ڪوڙهيءَ جو ڪلام

مرتب

ڊاڪٽر عبدالڪريم سنديلو

ڪوجھيءَ جو ڪلام

مرتب

ڊاڪٽر عبدالڪريم سنديلو

بي. اي (آنرس)، ايم. اي (فرسٽ ڪلاس فرسٽ)

بي. ايڇ - ڊي (سنڌ).

سچل ڇيئر - شاه عبداللطيف يونيورسٽي، خيرپور سنڌ.

ڪوڙهيءَ جو ڪلام

ڇاپو پهريون فيبروري 1995ع

ڳاڻيٽو : 1000

ڇپائيندڙ: سچل چيئر - شاهه عبداللطيف يونيورسٽي، خيرپور سنڌ.

ڪمپيوٽر ڪمپوزنگ : فيض. ايم. خشڪ

ڇپيندڙ : انڊس ڊيلٽا ڪميونيڪيشن، ڪراچي سنڌ.

فون : 5682384

Kojhi-a- Jo - Kalam

First Edition : February 1995

Copies : One Thousand

Publisher : Sachal Chair-Shah Abdul Latif University,
Khairpur, Sindh.

Printer : Indus Delta Communication, Karachi.

(Ph: (021) 5682384)

Computer Composing : Faiz.M. Khushik

Price : Rs. 100/= per copy

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پيش لفظ

لا نفيء جو ڪلمو مون کي مرشد پاڻ پڙهايو،
نابوديءَ جي نشي اندر سارو سير ڪرايو،
هٿيو ڏيئي همت وارو سارو بار ڪٽايو،
صدقي سچل سنگر تان جنهن جانب جوش جڳايو.

شاهه درازي خانقاه ڪيترائي صوفي شاعر، محقق ۽ عالم پيدا ڪيا آهن ۽ اهو سلسلو اڄ تائين جاري آهي. هن درگاه جي ڇهين سجاده نشين سخي قبول محمد دوئر جي مکيه فيض يافتن ۽ صوفي شاعرن منجهان مرحوم محمد بخش شيخ (1891-1959) پڻ هڪ محنتي ۽ ذهين ترين طالب هيو. ظاهري ضلعي ڪليڪٽر طور هڪ ايماندار ۽ بهترين منتظم اعليٰ جي حيثيت ۾ رهيو. سندس باطني زندگيءَ جو جائزو وٺبو ته پروڙ پوندي ته سندس روحاني استاد سخي قبول محمد دوئر جي نظر ڪيميا کيس مرد ڪامل بنائي ڇڏيو. طالبي اختيار ڪرڻ کانپوءِ پنهنجي رهبر ۾ يقين ڪامل رکي سندس زير نگرانيءَ ۾ هن ڏاڍيون رياضتون ۽ مجاهدت ڪيا. سندس مرشد هن جي نياز ۽ نمائائي کي ڏسي پيار وڃان ”ڪوجهي“ فقير چوندا هئا.

اچي در پئي هان پنهل جي پٺاري،

ڇڏيندس نه سڀئي لڳس جن جي لاري.

سندس محنتن رنگ لاتو ۽ پنهنجي رهبر جي چوڻي ته: ”ابا توکي

اسان ظاهر باطن جو حاکم ڪنداسون. " هر لحاظ کان پوري ٿي ۽ دنيا
 داري لحاظ کان اعليٰ منصب تي فائز رهيو.
 سندس سماجي خدمتن جو داستان نهايت طويل آهي. سنڌ ۾ قائم
 ڪيل سچل سرمست ڪاليج سندس علم دوستيءَ جو پٿرو مثال آهن. ان
 کان سواءِ ڪوجهي فقير هندو مسلم ايڪتا جو عملي روپ هيو.
 جيئن ته سچل چيئر جي ٻي معنيٰ آهي سچل جو مطالعو. ان ڪري
 ان ڳالهه جي ضرورت محسوس ڪئي وئي ته نه رڳو سچل جي ڪلام ۽
 پيغام تي تحقيق ڪئي وڃي پر درگاه درازا سان لاڳاپيل ٻين صوفي شاعرن
 جو ڪلام پڻ اشاعت هيٺ آندو وڃي. ان سلسلي ۾ مون جڏهن ڊسمبر
 1994ع جي آخري هفتي ۾ سچل چيئر جي ڊائريڪٽر جي ذميواري
 سنڀالي ته سڀ کان پهريان سچل جي رسالي تي ٿيندڙ تحقيق جي رفتار جو
 جائزو ورتو ۽ محسوس ڪيم ته هي ڪم وڌيڪ وقت وٺندو. ان ڪري
 منهنجي نظر مرحوم عبدالڪريم سنديلي جي مرتب ڪيل "ڪوجهي جو
 ڪلام" تي پئي ۽ مون علم دوست وائيس چانسلر پروفيسر عبدالحميد
 ميمڻ سان ان جو اظهار ڪيو جنهن نهايت فرائديءَ سان نه رڳو ڪتاب
 جي ڇپائيءَ ۾ دلچسپي ورتي بلڪه سڄي سلسلي کي پايءَ تڪميل تي
 پهچائڻ جي ذميواري ڪئي.
 ان نتيجي ۾ هي پيار جو پورهيو سڄڻ جي سامهون آهي اميد ته
 قبول ٿيندو.

سخي قبول محمد،

ڊائريڪٽر سچل چيئر،

شاھ عبداللطيف يونيورسٽي، خيرپور سنڌ.

سردار بهادر محمد بخش 'کوجهي'

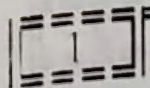
هن جا وڏا، اصل ڀاڳ ناڙي (بلوچستان) جا ويٺل هئا، جن مان سندس ڏاڏو شيخ قادر بخش، سنڌ ۾ منصف جي عهدي تي مقرر ٿيو. انهي ڪري اصلوڪي آستاني کي هميشه لاءِ خيرباد چئي، اچي شڪارپور ۾ سڪونت پذير ٿيا. سندس والد شيخ الاهي بخش به سنڌ ۾ ڊپٽي ڪليڪٽر هو. هو درگاهه راڻيپور حضرت پير صالح شاه جيلانيءَ جو مريد هو.

ميان نبي بخش شيخ ٻڌايو : (1)

هڪ ڀيري ڪو ڪاٻڙي فقير سندن دولت خاني تي خيرات گهرڻ آيو. خيرات ڏيڻ لاءِ محمد بخش نڪري آيو، جنهن کي ڏسي سندس والد کي چيائين ته: ”اوهان کي مبارڪ هجي، جو هي ننڍڙو اوهانجي ڪُل جو نالو روشن ڪندو.“

محمد بخش پڙهندي ايڏو ته ڏکي ۽ ذهين ثابت ٿيو، جو سنڌي ۽ انگريزي اسڪول جا هيڊ ماستر توڙي ڪلاس ٽيچر ائين چوندا هئا ته: ”محمد بخش وڏو اوج ماڻهندو ۽ انسان ذات جي خدمت ڪندو.“ پنجن

(1) ميان نبي بخش شيخ سندس عزيز نه آهي، پر وٽن ۳۵ سال رهيو، تنهنڪري وٽانئس حقيقت پريو احوال مليو. پڇاڙي ۾ ڪريم بخش شيخ جو ذرائعور به هو. ميان نبي بخش هينئر پ وي اسڪول لاڙڪاڻي جي نزديڪ رهي ٿو. سندس عمر ستر سالن جي قريب آهي.

کوجهيءَ جو ڪلام

انگريزيءَ مان ڊبل پروموشن ڪيائين. مئٽرڪ پاس ڪرڻ بعد سندس وار
ميان الاهي بخش کيس بي اي پڙهڻ لاءِ بمبئي جي ايلفنسٽن ڪاليج ۾
داخل ڪرايو جتان 1912ع ۾ بي اي پاس ڪري، وري پهريون سال ”لا“
۾ داخلا ورتائين. پهرين سال پاس ڪرڻ بعد ٻيو سال پڙهي نه سگهيو.
جو پدري شفقت جو ساڻو مٿانئس لهي ويو. هينئر ته سڄي ڪٽنب جو
بار مٿس ڪڙڪي پيو: سندس ٻه ڀائر ڪريم بخش ۽ رحيم بخش،
جهوناڳڙهه ڪاليج ۾ بي اي جو پهريون سال پڙهي رهيا هئا، ۽ ٻيا ٻه ڀائر
عبدالرحمان ۽ عبدالغفور شڪارپور هاءِ اسڪول ۾ داخل هئا. جيتوڻيڪ
سندس والد بزرگوار ڊپٽي ڪليڪٽر هو، پر سرڪاري نوڪري ايمانداريءَ
سان ڪرڻ ڪري، پاڇي بچائي نه سگهيو، جنهن ڪري محمد بخش کي
اهو فڪر دامنگير رهيو ته ڪهڙي نموني رهڻ سھڻ جو ساڳيو معيار به
برقرار رهي ۽ ڀائرن جي تعليم به جاري رهي. انهي ڪري نوڪري جي
تلاش ۾ رهيو، پر اڃا سندس اميد جو تير مقصد جي هدف کي لڳي نه
سگهيو، تنهنڪري حيران، پريشان ۽ سرگردان رهيو. ويٺو هوندو هو يا
ڪنهن سان ڳالهائيندو هو ته به دل ۾ خيال اهو هوندو هوس ته رب ڪا
ستباري ڪري! نيٺ ويٺي ويٺي سندس خيال، والد جي مرشد پير صالح
شاهه جيلاني ڏانهن ويو ۽ هڪدم اوڏانهن وڃڻ لاءِ اسهيو. گنبت اسٽيشن
کان لهي، رائيپور جو دڳ ورتائين، پر واٽ تي اهڙو طوفان لڳو جو دڳ
مٽجي ويو ۽ سڌو درازن ۾ اچي پهتو. الحاج زوار قاضي علي اڪبر درازي
لکي ٿو: (1)

پياس لڳڻ سبب محمد بخش کوهه جي طرف وڌيو. سندس
حيرت جي حد نه رهي، جو هن ڏٺو ته اتي حضرت سخي قبول
محمد شهنشاهه عشق، سجاده نشين درگاه شاه درازا شريف،

(۱) قاضي علي اڪبر درازي سوانح حيات سردار بهادر محمد بخش شيخ عرف
کوجهي فقير صفحو ۵ ۽ ۶

=====

کوجهيءَ جو ڪلام

تشریف فرما ٿيل هئا، جنهن هن کي ڏسڻ شرط فرمايو ته:
”ابا“، اسان تنهنجي اچڻ جي انتظار ۾ بيٺا آهيون. چڱو ٿيو،
تون آئين.“

وڌيڪ لکي ٿو :

”هن کي ڪچهري واري بنگلي ڏانهن وٺي، هلڻ لڳا، جنهن تي
محمد بخش چيو ته ”قبله مونکي سائين صالح شاه ڏانهن
ويڻو آهي.“ جنهن تي هن مرد صاحب فيض و سخا فرمايو ته:
”ابا، توکي ياد آهي ته تنهنجي والد وفات کان اڳ، تنهنجي
ٻانهن وٺي، مٿي آسمان طرف ڪئي هئي. هن تنهنجي ٻانهن ان
وقت اسان جي سپرد ڪئي هئي ۽ اسان خوشيءَ سان تنهنجو
بازو ورتو آهي. ائين فرمائيندا هن کي ڪچهري واري بنگلي ۾
وٺي ويا ۽ اتي هن کي پنهنجو طالب ڪيائون.“

چون ٿا ته جڏهن سخي قبول محمد جي نظر، فيض اثر، مٿس پئي
تڏهن هن کان سڀ ڪجهه وسري ويو ۽ عقيدت مند مريدن جي لڙهه ۾ لڳي
ويو. هينئر پاڻ کي مرشد جو غلام و تراب الاقدام سمجهڻ لڳو. مرشد
به سندس نهائين، نمرتائي، عجز ۽ انڪساري ڏسي، مٿس ڪوچهي فقير
جو لقب ڌريو، جنهن ڪري محمد بخش پاڻ کي ازحد خوش نصيب
سمجهڻ لڳو. پوءِ ته مرشد ۽ مرشد اچي رهيس روح در!

مرشد آڏو ڪيئن زانوئي ادب ڪوڙي وهندو هو ۽ ان وقت مٿس
ڪهڙي ڪيفيت طاري ٿيندي هئي، تنهن لاءِ صوفي ڌڻي بخش سهاڳ،
پنهنجي هڪ مضمون ۾ لکي ٿو: (1)

1921ع ۾ هڪ دفعي سائين سچل سرمست جي عرس شريف
تي، سنگت سان گڏجي، درازا تعلقي گنبت ڏانهن ويڻ ٿيو.

(1). حمايت مخزن - 1960-59ع . جلد پهريون - اپريل 1960ع.

سبحان الله! اهي گهڙيون وسري نه سگهنديون آهن. هڪ 8-9 ورهين جو فرشتو صفت انسان، نوراني شڪل وارو سائين سخي قبول محمد مرحوم پهرين دفعي ڏٺوسين..... طالب پنهنجي مرشد ۽ مطلوب ۾ گرم ٿي نظر آيا..... ان وقت متشبه ويڪري منهن ۽ قدآور قد سان، ترڪي ٽوپي، وڏي چولي ۽ اچي پاڇامي سان هيٺ ويٺل نظر آيو. هن طالب جي انوکي نموني ۽ صدق سان مرشد اڳيان استغراق ۾ ويهڻ سان، ائين سمجهيو ويو ته سندس ۽ سندس پير مغان سخي بادشاهه جي وچ ۾ ڪا خاص جذباتي ۽ ڳوڙهو راز سمايل آهي. طالب محمد بخش جون اکيون بند هيون. ڳوڙها ڳلن تي هاريل هئا.

ڪوجهي تي مرشد جو وڏو راضي ٿيو هو، جنهنڪري سندس دعا سان سڀ سڻائي ٿي ويئي. بمبئي وڃي ٻيو سال ”لا“ جو پاس ڪري آيو. محبوب عالم حافظ لکي ٿو: (1)

”جڏهن محمد بخش ”لا“ جو ٻيو سال پاس ڪيو، تڏهن وقت جي پرنسپال (ڪانورٽن) پنهنجي ڀاءُ جنرل اسسٽنٽ ڪمشنر سنڌ کي لکي موڪليو ته جيئن ته محمد بخش نهايت قابل ۽ همت وارو نوجوان آهي، تنهن کي جيڪڏهن ائين ڇڏي ڏبو ته ٿي سگهي ٿو ته عوام جون دليون هٿ ڪري وجهي (۽ اسان لاءِ آزار بڻجي) تنهنڪري سهڻي صلاح اها آهي ته کيس سرڪاري نوڪري ۾ رکيو وڃي.

محمد بخش جيئن ئي گهر پهتو، تيئن کيس ڪمشنر جو ليٽر مليو ته سائين جاءِ رهائش تي ملي هن کي 1917ع ۾ نواب شاهه جو ريزيڊنٽ مئجسٽريٽ مقرر ڪيائون.

1. Sardor Bahadur Mohammad Bakhsh - The man of destiny. Mehboob alam Hafiz page 3.

اسان مٿي چئي آيا آهيون ته سچل سرمست جي درگاه جو عقيدتمند مريد هو، تنهنڪري نوڪريءَ ۾ سرڪاري ڪم ڪندي، توڙي ملاقاتين سان ڳالهائيندي، سندس آڏو سخيءَ سائين جو تصور موجود هوندو هو. مطلب ته هينئر هو فنا في الشيخ ٿي ويو هو.

قاضي علي اڪبر درازي، هڪ دفعي جي ڳالهه ڪري ٿو : 1

” هڪ دفعي جو ذڪر آهي ته هڪڙي رات ويٺي ٿي، سخي سلطان جي تعريف ۽ توصيف ڪيائين ته اوچتو سندس اکين مان بي اختيار نير وهڻ لڳا. سوال پڇڻ تي هن فرمايو ته جڏهن مرشد جي آمد سيني اندر ٿيندي آهي ته اها حالت ٿيندي آهي. جڏهن آچر جي رات آئي ته هن فرمايو ته سڀاڻي آچر ڏينهن صبح واري گاڏيءَ ۾ درگاه شريف تي هلنداسين.“

”نوڪريءَ تي چڙهڻ بعد هي پهريون آچر هو. جو درگاه شريف تي هليو ٿي. جڏهن درگاه شريف وٽ پهتاسون ته سڌو اچي خليفي صاحب واري ڪوٺيءَ ۾ لٿاسون. ٿوري دير بعد سائين جن ڪچهري واري بنگلي ۾، چونڪيءَ لاءِ گهرايو. درگاه شريف جي دستور موجب سڀ طالب ۽ مريد هيٺ گلم تي وهندا آهن. مگر هن دفعي دستور جي خلاف سائين جي اتي هڪ ٽيڪدار منجي رکائي ڇڏي هئي. جڏهن ڪوچهي فقير سائين جن جي قدم بوسي ڪئي ته ويهڻ لاءِ حڪم فرمايو. انهي حڪم ملڻ تي هي سروبيچ طالب اچي روئڻ ۾ چٽڪيو، جنهن تي سائين جن کيس پاڪر پائي پرچايو ۽ کلي فرمايو: ابا، اسان سمجهو ته تون هاڻي حاڪم ٿيو آهين. متان گلم تي نه ويهين، تنهنڪري تولا ۽ منجي رکائي هئي سون. مگر نه تون اسان جو ساڳيو ڪوچهي فقير آهين.“

(1) قاضي علي اڪبر درازي - سوانح حيات سردار بهادر محمد بخش شيخ عرف ڪوچهي فقير

صفحہ 10

ڪوچهي جو ڪلام

دستوري ھال احوال وٺڻ بعد، سائين جن کيس چونڪي ڏيڻ جو
حڪم ڏنو. هن هي ڪلام سندن خدمت عاليه ۾ عرض رکيو.

تلهه : اچي در پئي ها، پنهل پٺاري،

چڏيندا نه سڀئي، لڳس جن جي لاري.

۱. سخيءَ مرڪ ناهي، چڏڻ سام پنهنجي،

اڳي پوءِ اڏيندا، نه وهندا وساري.

۲. لڏي جي به پيڙي، ٻڏي ڪين هرگز،

اٿم ڀروسو هي، ڪندا سي ڪناري.

۳. هزارين دلاسا، ڏنا پاڻ دلبر،

سڀئي قول پڙندا، ڪيا جي ڪوهياري.

۴. سالن جي سوالن، پوي ترس پر ڪي،

سڏي شال پر ۾، ولهيءَ ڪي ويهاري.

۵. اٿم عرض ايهو، ٻڌن شال مارون.

ڪڍي نين نوري، نذر ڏي نهاري.

۶. ڪني توڙي 'ڪوجهي'، آهيان مان پرينءَ جي،

چڏيندا نه چيرين، ويندا نيٺ تاري.

مٿين ڪافيءَ مان دلي عقيدت جو اظهار ٿئي ٿو ۽ پاڻ کي انهيءَ

ڪوجهي سمجهي ٿو.

ريڊيڊنٽ مئجسٽريٽ جي حيثيت ۾، هن جيڪي ڪم ڪيا، سي

ڪوجهيءَ جو ڪلام

ڪنهن به حالت ۾ نوشيراني عدالت کان گهٽ نه هئا. مظلوم کي انصاف
پلڻ وجهڻ ڏاڍي ڏکي ڳالهه آهي. پر محمد بخش جنهن نموني مظلومن
جو داد ڪيو، تنهن سندس بالا آفيسرن کي نهايت خوش ڪيو. اهوئي
سبب آهي ته ڪيس 1918ع ۾ هالا جو ڊپٽي ڪليڪٽر مقرر ڪيائون.
چارچ وٺڻ کان اڳ مرشد جي قدم بوسي ڪرڻ ويو جتي هي ڪلام
چيائين :

ٿلهه : لک لک مير مبارڪ، لک لک وير واڌايون.

مهرون نماڻي نوازيءَ، بيحد تنهنجو پلايون.

۱. ظاهر منجهه زماني، سچ پچ هئي نااميدي.

توئي اميد پڄائي، هئي بات ته بي جي.

واهه نعرو وڄايءَ، ڏيندا ڪيئي گواهليون.

۲. قول ڪوهيارا پاڙيءَ، واڍي چڪڻ مان چاڙهيم،

ظاهر ٻيڙو نذر جو، اڄ وچ سير مان تاريءَ،

وحدت وير منجهون پڻ، ويندين شال لنگهايون.

۳. تنهنجي انت جي پيارا، ڪنهن کي ڪل نه ڪائي.

تنهنجو نمونو نرالو، تنهنجي واٽ نياري،

اٽڪي جت ٻيهن ٻيا، وڃين ٿت گهوڙو ٽپايون.

۴. لائق هئي نه ڪميني، پاڻئون پال پلائيءَ،

ننگڙو پنهنجو ڪو پالي، ويران ويڙهو وسايءَ،

لاتئي ڏاڍي بهاري، گيت شڪر جا ڳايون.

۵. قرب ڪروڙين ڪاريءَ، هيءُ به عرض اگهاپيءَ،

جيئن تو هيڏو نوازيو، تيئن شل توڙ رسائين،

هردم گود ۾ شاهه، وت تون ڪوجهي لڪايون.

محمد بخش خدا ترس، عبادت گذار ۽ مسڪين محتاجن جو يار هو،
جنهنڪري سوالي نه خالي جي مصداق، سائل جو سوال پورو ڪندو هو.
هڙون توڙي وڙون، مطلب ته منجهيل ۽ تڪليف ۾ آيل انسان جي دستي،
دهني ۽ پايي مدد ڪري پنهنجي دل کي سڪون ڏيندو هو.

ميان نبي بخش شيخ جي زباني ته :

”جڏهن رات جو سڀ پائر ڪڏهن ڪڏهن گڏ ٿيندا هئا ته اُهو به
سندن خدمت ۾ خدمت چاڪري لاءِ حاضر هوندو هوس. ڳالهين مٿان
ڳالهينون نڪرنديون هيون. محمد بخش چوندو هو ته انسان ذات جي
خدمت ڪرڻ ۾ جيڪو مونکي سرور حاصل ٿيندو آهي، تنهن جو بيان ئي
بي پايان آهي. هر روز انهيءَ تاڙ ۾ رهندو آهيان ته ڪنهن بيواهه ۽ ڌڻريل
انسان جي مدد ڪري، دل کي سڪون ڏيان. پر جنهن ڏينهن ڪو ڪار
خير نه ڪندو آهيان ته دل تي وڏو بار سمجهندو آهيان.“

هن مان محمد بخش جي خيالات جو پورو پتو پئجي سگهي ٿو ته
سندس حياتي جا ڪهڙا ادرشي اصول هئا. اهي اصول سندس ڪلام مان
روز روشن جيان ظاهر آهن.

جيتوڻيڪ ڪن مفاد پرست مسلمانن ۽ متعصب هندن، جي پوءِ
سچل جي درگاه جا مريد ٿيا، کيس ڪڏهن ڪڏهن مٿس ثبوت سان الزام
هنيائون ته: مرشد جي حڪم تي ابتو سبتا فيصلا ڪري ٿو ۽ عوام لاءِ آزار

ڪوجهيءَ جو ڪلام

ٻڌجي پيو آهي. پر ڇاڪاڻ ته سرڪاري ڪم، نهايت ديانتداريءَ سان ڪيل هئا تنهن ڪري گورنمينٽ ڏانهس هر طرح مطمئن هئي. هن گورنمينٽ جي بهتري، برتري، عزت ۽ عظمت برقرار رکڻ لاءِ جيڪو عملي ڪم ڪيو هو سو سمورو سرڪاري رڪارڊ تي موجود هو. انهيءَ ڪري کيس گورنمينٽ سان وفاداري ڪري، تڏهوڪي ڪليڪٽر مسٽر ٿامس، ”خانصاحب“ جو لقب ڏنو.

خانصاحب محمد بخش جيترو وقت ڊپٽي ڪليڪٽر ٿي رهيو، سندس اهو سمورو عرصو، ڪاميابيءَ سان گذريو. گورنمينٽ جي روزانو ٽپال، اڌ رات تائين ويهي به، روزانو نيڪال ڪندو هو. تنهن ڪانسواءِ ڊپٽي ڪليڪٽر جو عهدو به شايدان شان هلايائين.

چند سالن کانپوءِ کيس ڪليڪٽر مقرر ڪيائون. جڏهن دادو ۾ هو، تڏهن گرميءَ سبب بيمار ٿي پيو. علاج لاءِ سول اسپتال ڪراچيءَ ۾ داخل ٿيو. جڏهن ڇاق ٿيو، تڏهن سول سرجن گورنمينٽ کي لکيو ته: ”هن کي ڪنهن سرد آبهوا واري ضلعي ۾ رکيو وڃي. انهيءَ ڪري کيس حيدرآباد ۾ بدلي ڪري رکيائون.“

حيدرآباد جي سڌاري ۽ واڌاري لاءِ جيڪي هن جنن ڪيا، سي وسرڻ جا نه آهن. اهو زمانو ٻي عالمگير جنگ جو هو. سرڪاري حڪم موجب هر ضلعي جي ڪليڪٽر کي وارفنڊ لاءِ چندو ڪڍڻو ڪرڻو هو. مسلمانن توڙي هندن، سندس چوڻ تي دل کولي چندو ڏنو. نتيجو اهو نڪتو جو سنڌ جي سڀني ضلعن کان حيدرآباد جو چندو گهڻو مٿي آيو. تنهن ڪانسواءِ سندس ضلعي ۾ ڪوبه اهڙو ناخوشگوار واقعو نه ٿيو جو رڪارڊ تي رهي. انهيءَ ڪري سنڌ جي گورنر سرهگ ڊو، هن جي خداداد لياقتن ۽ صلاحيتن کان ايترو ته متاثر ٿيو جو سندس خدمتن جي عيوض کيس ”سردار بهادر“ جو لقب ڏنو. آخر هي انسان ذات جو سچو خادم ۽ گورنمينٽ جو وفادار ملازم 1946ع ۾ پينشن تي لٿو.

اسان مٿي ڏيکاري آيا آهيون ته محمد بخش جي حياتيءَ جو مول مقصد هو ته دنيا ۾ خلق خدمت کان نه پانيون بند ڪي بهتر. اهو اٽل اعليٰ نظريو هر وقت سندس سامهون رهيو. هينئر ته سرڪاري نوڪريءَ کان به فارغ البال هو، تنهنڪري انسان ذات جي ڀلائي خاطر پاڻ پتوڙيندو رهيو.

ورهاڱي کانپوءِ هندن جي لڏپلاڻ وقت ۽ مهاجرن جي اچڻ وقت، سندس ئي ڪوششن سان حيدرآباد ۾ ڪوبه فساد نه ٿيو. البتہ ايترو ضرور ٿيو، جو بجلي گهر ۾ گهڻي ڀاڱي هندو ڪم ڪندڙ هئا، جي هندستان هليا ويا. انهيءَ ڪري بجليءَ جو باقائدي ڪم هلي نه سگهيو، جنهن ڪري سردار بهادر محمد بخش کي، بجلي جو مئنيجنگ ڊائريڪٽر مقرر ڪيو ويو، جنهن بجلي جي ساري سامان جو دقيق نظر سان جائزو وٺي، گهربل سامان جي گهرائڻ جو بندوبست ڪيو. نيون مشينون آيون، ڪن مشينن جي مرمت ٿي ته ڪن کي ٿوري ئي ڦير ڦار سان ڪم ڪرڻ جوڳو ڪيو ويو. مطلب ته ٿوري عرصي ۾ سڄو حيدرآباد اڳ کان به وڌيڪ روشن ٿي ويو. وڏي ڳالهه ته نئون پاور هائوس به سندس ئي ڏينهن ۾ تيار ٿيو. تنهن کانپوءِ سرڪار پنهنجي تحويل ۾ ورتو.

هڪ دفعي غلام مجدد سرهندي، سيد علي اڪبر شاهه ۽ ڪي ٻيا وڪيل، سردار بهادر وٽ آيا. کيس چيائون ته: ”حيدرآباد ۾ ڪانوينٽ اسڪول آهي، جتي تعليم سان گڏ مسلمان ٻارن کي پڻ عيسائي عقيدو جي تعليم ڏني وڃي ٿي، جنهن ڪري ڪو تدارڪ ڪرڻ ڪپي، ورنه مسلمانن جا ٻارڙا وڏي هوندي، مسلماني عقيدو کان ڦري ويندا. تنهن کانسواءِ ڪوڪرا پار ۽ ٻين طرفن کان به ٻارڙا گهرائيندا رهن ٿا، جو ڪي عيسائيت جي تعليم مڪمل ڪرڻ بعد کين عيسائي بڻائي، لاهور، ڪوئيٽا ۽ ٻين شهرن جي مشينري ادارن ڏانهن موڪليا وڃن ٿا. مسلمانن سان به آخر اهوئي حشر ٿيندو. جيئن ته اوهان حيدرآباد جا ڪليڪٽر ٿي رهيا آهيو، تنهن ڪري مناسب ٿيندو ته اوهان پنهنجي راءِ کان کين واقف ڪيو.“

ڪوچيءَ جو ڪلام

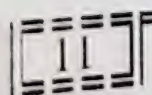
وفد جي مرضي رکي سردار بهادر هيڊ ماستريائيءَ سان ملڻ ويو. مگر وٽائس اهڙو ته نااميدي ڀريو جواب مليو، جو گويا هن جي غيرت کي للڪار هئي. وفد کي واقف ڪيائين. پوءِ سڀني عزم مصمم ڪيو ته ٻارڙن لاءِ پنهنجو ڪو اهڙو ادارو کولجي. انهي ڪري مسلمانن جي ٻارن لاءِ، 1953ع ۾ ”انجمن حمايت اسلام“ جو بنياد رکيائون ۽ کيس ئي انجمن جو پريزيڊنٽ مقرر ڪيائون. پهريائين سي ڪلاس شروع ٿيا. تنهن کانپوءِ چوڪرين جو اسڪول ۽ چوڪرن جو اسڪول. 1956ع ۾ سچل آرٽس ڪاليج قائم ٿيو. 1959ع ۾ وري سچل ڪامرس ڪاليج پڻ شروع ٿيو. باقي سچل سرمست سائنس ڪاليج شروع ڪري نه سگهيو جو موت کيس وڌيڪ مهلت نه ڏني. سندس وفات جمعي رات، ربيع الاول مطاب 24 سيپٽمبر 1959ع تي ٿي.

چوڪرين لاءِ اداري طرفان جدا ڪاليج کوليو ويو، جو سندس نالي پٺيان ”سردار بهادر گرلس ڪاليج“ کولجي ٿو.

1918ع ۾ سنڌ ۾ پهريون ڀيرو ڪوآپريٽو تحريڪ شروع ٿي. جنهن جو پهريون اسسٽنٽ رجسٽرار خان بهادر عظيم خان مقرر ٿيو. انهن ڏينهن ۾ محمد بخش هالن جو ڊپٽي ڪليڪٽر هو، جنهن هن ڪم ۾ گهري دلچسپي ورتي ۽ پنهنجي هالا سب ڊويزن ۾ ڪيتريو ئي اهڙيون ڪوآپريٽو سوسائٽيون قائم ڪيون، جن مان ڪاروبار ڪندڙ ماڻهن توڙي ننڍن زميندارن وڏو فائدو ورتو آهي، ورنه هندن جي ڳري وياج سبب مسلمان تباھ ٿي وڃن ها.

الحاج زوار قاضي علي اڪبر درازي، محمد بخش جي زرين خدمتن جو اعتراف ڪندي لکي ٿو: (1)

”سال 1945ع ۾ جڏهن هو حيدرآباد جو ڪليڪٽر هو، تڏهن هن ڊسٽرڪٽ پراجيڪٽ سيل ڪوآپريٽو سوسائٽي ٻڌائي ۽ ان جو هيڊ ڪوارٽر حيدرآباد ۾ رکيو. ساڳي طرح هر هڪ

ڪوجهيءَ جو ڪلام

تعلقن ۾ جدا جدا پرچيز سيل سوسائٽيون ڪوليون ويو ۽ راشننگ جو سمورو ڪم، انهن سوسائٽين جي معرفت هلائڻ لڳو. ساري سنڌ ۾ راشن جي ڪم لاءِ راشن شاپ ڌار ڌار قائم ڪيا ويا هئا ۽ فقط هي ئي هڪ ضلعو هو، جنهن ۾ سوسائٽين جو سرشتو قائم ڪيو ويو..... انهيءَ اعليٰ پيماني تي قائم ڪيل سوسائٽين جي ڪاروبار کي ايمانداريءَ ۽ قابليت سان هلائڻ لاءِ، جنرل مئنيجر جي ضرورت محسوس ٿي، جنهن ڪري سردار بهادر ڪوآپريٽو سوسائٽيز جي کاتي کان مسٽر ايم ڊي لالا جي خدمت حاصل ڪئي. لالا صاحب انهن سوسائٽين ذريعي راشن جو ڪم سٺي ۽ خاطر خواه نموني ۾ هلايو.

سردار بهادر محمد بخش صوفي منش هو، تنهنڪري پنهنجي ساري ڪلام ڪابه اهڙي ڳالهه نه ڪئي اٿس جا ڪنهن جي دل آزاري ڪري. جتي حيدر ڪرار جي تعريف ڪري ٿو، اتي غوث اعظم پيران پير جي به ڪري ٿو. ايئن نه، ته هڪ جي وڌيڪ ته ٻئي جي گهٽ! حضرت علي سائين جي شان ۾ چوي ٿو:

تلهه: اچي پهچ ننگي ننگيال علي، سهڻا لڄ ڏئي لڄيال علي.

۱. شان اوهان جو لحمڪ لحمي، جسمڪ جسمي دمڪ دمي،

توتي رسولي حال علي، سهڻا لڄ.....

۲. شير خدا جو تون ئي حيدر، شير نبي تون فاتح خير،

ڪفر ڪيئ پائمال علي، سهڻا لڄ.....

حضرت محبوب محي الدين جيلانيءَ لاءِ چوي ٿو:

ٿله : شهنشاھ جيلاني، اچي ٿي تون ساڻي،

محي الدين ميران، هيءَ ڪوجهي نماڻي.

۱. پرين، در پساڻو، نذر سر نواڻو،

هاڻي مون سڃاتو، اڳي هيس اياڻي.

۲. تون مرشد سخيءَ جو، ڏاڏا پير منهنجو،

هاڻي ڪر تون پنهنجو، آهيان در وڪاڻي.

صوفين جو پهريون اصول آهي خودشناسي يا پاڻ سڃاڻڻ. من عرف
نفسه فقد عرف ربه. انهيءَ راه تي رمن لاءِ ڪافي ڪشت ڪاڻا ٿا پون.
ڇاڪاڻ ته نفس کي نيسٽ ۽ نابود ڪرڻ ڪا سولي ڳالهه نه آهي، سنسار
جي من موهيندڙ سامان کان منهن موڙڻو آهي ۽ شڪ شبهو دور ڪرڻو
آهي.

شڪ جيها ڪوئي آزار نھين.

سچل به ائين چوي ٿو :

شڪ شبها سڀئي لائمر، پاڻ سڃاڻڻ سان يقين.

ڪوجهي فقير به سڀ شڪ شبها دور ڪري راه راست تي هليو آهي
۽ پاڻ سڃاڻڻ تي زور ڏنو آهي؛

ٿله : اڀتان آپ پڇان، الله عبد سڏايا هي،

عشقون رنگ رچايا هي.

. ڪعبا ڪاشي مسجد مندر، سڀ نون ڦولو اپني اندر

پئڻن وچ رام رحمان، ڪل وچ آپ سمايا هي.

ٻئي هڪ ڪلام ۾ شاهه ڀٽائي وارو خيال - روزا نمازون اي پڻ چڱو
ڪم اُوڪو ٻيو فهم، جنهن سان پسجي پرين کي - ڏيکاري ٿو :

ٿلهه : قاضي ادا تڪرار ڇڏ، مونکي دين سان ڪم ڪار ٺاهه.

مان عشق ۾ آهيان بندو، مذهب مونکي درڪار ٺاهه.

۱. مسجد مندر ڪعبو مڙهيون، آهن اهي پڻ سڀ چڱيون،

سڀئي مگر توکي پڳيون، ظاهر بنان تو ڪار ٺاهه.

صوفي سڳورا، سڀني مذهبن جي مهاڀرشن، رشن، مڻين ۽ بزرگن لاءِ
احترام رکن ٿا. اسان جو ڪوجهي فقير به انهيءَ اصول جو قائل آهي.

(الف) ٿلهه : گر گرڌاري، ڪرشن موراري،

تونهن تونهن آن، منهنجو تونهن تون آن.

گوبند تون ئي، گوتم تون ئي،

رام گوپال، منهنجو، تونهن.....

(ب) ٿلهه : گوگل ٿيڙي گوليان، مينون نه چوڙين سانولا.

ڪرشن پياري، آءُ اتاري، لک لک ڏيوئين لوليان

مينون نه چوڙين.....

ڪوجھي فقير ڪن همعصر ٽولي پائڻ کي به پنهنجي ڪلام ۾ ياد
ڪيو آهي، جن مان احمد علي فقير (1) جي ساڻس پڪي ۽ پختي پرڀت
هئي. جڏهن احمد علي فقير وفات ڪئي، تڏهن هي ڪلام چيائين

تلهه : چاڪون جلد ڇڏي وئين يار منا،

ادا احمد علي دلدار منا.

۱ - ويل نه هئي هي دوست ويڃڻ جي، هٿڙي ضرورت تنهنجي رهڻ جي،

چاڪون ٽئين بيزار منا، ادا حمد علي....

۲ - ڪنهن کون سڪڻن هي بي پرواهيون، ڪين ٻڌڻ سڀ آزيون آهون،

روئيندا ڇڏي يار منا، ادا احمد علي...

۳ - هيءَ نه جڳائي توکي جدائي، دوست ڇڏيڻ سڀ ٽولي پائي،

ٽولي سندا سينگار منا، ادا احمد علي...

۴ - چاهي رڳي تو پنهنجي چڱائي، ڳاڻ نه ڪيئ ڪنهن بي جي جائي،

خود غرض بڻي، ٽئين ڌار منا، ادا احمد علي...

۵ - قول ڪيئ جي، هڪ به نه پاڙيئ، محبت جو ڪيئن ننگڙو وساريئ،

هي نه عشاقي ڪار منا، ادا احمد علي....

۶ - ڊوڙي اچي ميان، سڪ سمهين پئين، پنهنجي پرين جي پاڪ پيرن ۾،

بي به لڏڻ ڪا سار منا، ادا احمد علي....

۷ - ڏينهن سمهڻ جا يار گهڻائي، هاڻي اٿي ميان جاڪ به جائي،

قول پنهنجا اچي پاڙ منا، ادا احمد علي.....

۸ - محبت صدقو دوست پيارا، عرض ڪوجھي جو پيو ڪج يارا،

در سخيءَ داتار منار، ادا احمد علي.....

(۱) محترم الهداد صاحب چغتائيءَ ٻڌايو ته: ”احمد علي فقير سندس چاچو

هو“ وڌيڪ ٻڌايائين ته: هو ٽه سالو تريند پرائمري ٽيچر هو. مختلف اسڪولن

جي هيڊ ماستري ڪندي، پڇاڙي ۾ پير ڳوٺ اسڪول جو هيڊ ماستر ٿيو، جتي

۴۸ سالن جي عمر ۾ ۱۹۱۷ع ۾ وفات ڪيائين. سندس لاش سندس وصيت

موجب، سچل سائين جي مقبري ٻاهران دفنايو ويو. احمد علي فقير شاعر هو،

جنهن مرشد جي شان ۾ به گهڻو شعر چيو آهي.

سندس ڪلام نماڻو آهي. جيڪڏهن ڪنهن به درگاه جو عقيدتمند
مريد، ڪوجهيءَ جو ڪلام پڙهندو ته هن جي روح کي راحت ۽ طبع کي
فرحت ايندي. جيڪڏهن عام ماڻهو پڙهندا ته به کين چڱو حظ حاصل
ٿيندو.

اسلم منزل

لڳ پاور هائوس لاڙڪاڻو

18-8-1980ع

ڪافيون

ڪافي

۱

- ٿله : آءُ ته الله در سوالڻ آهيان،
آزيون شل، اگهن ميان، سانگي ڪين رُسَن وي الا.
- ۱- داور در هي دانهڙي، ويندا هوت ورن الا.
- ۲ - اڃا ته پنيورُ بهارجي، ڪيچي ڪين وڃن الا.
- ۳ - ٻاجه پوي ته ٻروچ ڪي، ريجهي هوت رهَن الا.
- ۴ - محبت ماري آهيان، چوري ڪين چڏن الا.
- ۵ - ڪول هجان ڪوهيار سان، ڏوٻڻ ڌار نه ڪن الا.
- ۶ - ڪوجهي مئيءَ تان گهور ويئي، جاني شال جيئن الا.

تلھ : اچي رس پاڪ پيغمبر، ڪرم ڪر ڪو ستاري جو،
ننگي ننگدار ننگ پرور، اٿئي ننگڙو ويچاري جو.

- ۱ - شفاعت تون ڪرين جنهنجي، وڃي بخشيو قيامت ۾،
شفيعا ! قول هي توسان، آهي درگاه باري جو.
- ۲ - ڪمينيءَ جي ڪچاين جو، نه قولج يار ! ڪو ڦورو،
عدل سان پر نه ڪا پيٽي، فضل ڪر ڪو غفاري جو.
- ۳ - دنيا ۽ دين جو سلطان، ٿيندو بيشڪ سوئي انسان،
شرف جنهن کي سڄڻ حاصل، تنهنجي در جي بهاري جو.
- ۴ - قربدارن جي لشڪر ۾، سدا سالار سو هوندو،
جيڪو بردار يا سرور، تنهنجي پيزار پياريءَ جو.
- ۵ - حقيقي عشق جا ساقي، اڃايل هان مان سالن جو،
عطا ڪر ڪو سڄڻ پيالو، پنهنجي تون پريت نياريءَ جو.
- ۶ - ولايت عشق جا والي، سوالي ڪين ڇڏ خالي،
اڳهاڻج عرض تون شاهه، پنهنجي در جي بيڪاري جو.
- ۷ - ڪهڙا ڏينھڙا گذاريا مون، خدا ڄاڻي خزائي ۾،
گهڙي اڄ واءُ گلشن جي، سچا سيد بهاري جي.
- ۸ - حجت ڪانهي ڪوجهيءَ جي، حبيب ڪبريا توسان،
آهيان ٻانهو تنهنجو بهڳڻ، ۽ تنهنجي آل ساري جو.

تلهه : اچي پهچ نبي سرڪار سچا،
ٻڌو ٻانهيءَ جي پاڪار مٺا.

۱. ڏوهه ڏنگايون ڏاج اسان جو، شفقت شاهه شان اوهان جو،
بخش ڪئي پلڪار پلا.
۲. بشر ويچارو پتلو جو، پل پل پينو تنهن جي عطا جو،
مون کون خطا نت توکون عطا.
۳. فرض امت جو آزي نيازي، شان سيد جو ڪرم نوازي،
ور ور صاحب جود سخا.
۴. مرڪه مولِي جو ڪرم ستاري، پاڇڻ در تي پرت پيناري،
سوالڻ جو سڻ سوال شها.
۵. تو بن والي، واه نه ڪائي، توريءَ رانجهه، راهه نه ڪائي،
رس اچي تون راهه خدا.
۶. پل پل پاڇڻ پيئي پڪاري، نيڻ ڪنيو ٿي تو ڏي نهاري،
راهه پليءَ رس نور خدا.
۷. تون تان سهڻل عشق جو والي، 'ڪوجهي' تو در عشق جو سوالي،
مرسل، مسيح تون، آزي ايهه.

ٿلهه : اچي نور خدا رس، موليٰ محمد مصطفيٰ،
مصطفيٰ ۱ - مصطفيٰ ۱ - مصطفيٰ ۱ -

- ۱ - تون ئي لولاڪ جو داتا ڏئي، تو لئي ساري خدائي آ بڻي،
اچي خير الوري رس، موليٰ محمد.....
- ۲ - تون ئي شاهه آخر زمان، سچو سرتاج گل پيغمبران،
اچي مرسل منا رس، موليٰ محمد.....
- ۳ - آهي نور نبي، نور خدا، اهي لفظ جدا، معنيٰ هڪا،
اچي شاهن شها رس، موليٰ محمد.....
- ۴ - تو بن اوندو زمين و آسمان، توسان روشن سچو کون و مڪان،
اچي شمس ضحيٰ رس، موليٰ محمد.....
- ۵ - تنهنجي محتاج موجودات آ، تو بن هر جا انداري رات آ،
اچي بدر د جا رس، موليٰ محمد.....
- ۶ - سهڻا هادي حقيقي راه جا، تو بن ڪانهي ڪنهن کي واه ڪا،
اچي نور هڏي رس، موليٰ محمد.....
- ۷ - آهي ٺهي نوازش ناز تو، سهڻا ڪرم و سخاوت ساز تو،
اچي صاحب سخا رس، موليٰ محمد.....
- ۸ - آهي 'ڪوچهي' سدا در جي گدا، ڪريو عشقون عنايت سيد،
سئي منهنجي صدا رس، موليٰ محمد.....

تِلھ : اچي پھچ نبي سرتاج ڏٺي،
ڪيو ٻانهيءَ تي اڄ ٻاجھ ڪٿي.

- ۱ - تو بن داتا واھ ن ڪائي، توريءَ رانجھا راھ نہ ڪائي،
او ور ور وارث سڏڙا سڻي.
- ۲ - تون ٿو نوازين لکين ڪروڙين، جڳ سڄي جا ڪاڄ ٿو جوڙين،
هيءَ پڻ ڀرتئ ھڪڙي چڻي.
- ۳ - ملڪ سڄي جا مالڪ مولِي، شاھ و گدا سڀ تنھنجا گولا،
هيءَ پڻ رانجھن پيرن پڻي.
- ۴ - شان تنھين جو شاھنشاهي، جن ڪنئي تنھنجي در جي گدائي،
ٻانهين ۾ شل هيءَ بہ ڪٿي.
- ۵ - عشق اوھان جو شامل جنھن کي، مقصد سارو حاصل تنھن کي،
ھت بہ عطار ڪر عشق ڪٿي.
- ۶ - ڪلمون پڙھيو جنھن سرور توتي، باھ دوزخ جي حرام تنھن تي،
ويندا ڏوھ گناھ چڻي.
- ۷ - تون ئي شفاعت سنڌڙو والي، گل پيغمبر تو در سوالي،
ڪوجھيءَ ويتر گھرج گھڻي.
- ۸ - ماندي نہ ٿي تون 'ڪوجھي' نماڻي، مرشد مرسل تو سان ساڻي،
بگڙي تنھنجي يار بڻي.

ٿله : اچي پهچ سچا سرتاج نبي،
ڪيو ڪوجهيءَ جا ڪل ڪاج نبي.

- ١ - ڪون و مڪان جا باعث تون ئي، سڀ جو والي وارث تون ئي،
ملڪ تنهنجو محتاج نبي.
- ٢ - اول آخر جو تون مالڪ، عاشق تنهنجو خود آ خالق،
توتي شفاعت تاج نبي.
- ٣ - عشق اوهان جو جنهن سان ساڻي، تنهن سر دائر تاج نجاتي،
عشق جو ڏي تون تاج نبي.
- ٤ - انا احمد بلا ميمي، آپ ڪريم و آپ رحيمي،
ماڻين پنهنجو معراج نبي.
- ٥ - ڪرم سخا جو تون ئي والي، تو ڌر سوالي ڪڏهن نه خالي،
لاه منهنجا احتياج نبي.
- ٦ - مرند صدقي مل تون مولِي، لاه اڪين تون احمد اول،
وري ڪر تون هيءَ حاج نبي.
- ٧ - تون ئي ننڪي ننگدار نيارو، عالم جو آڌار سهارو،
لج ڏئي رک لاج نبي.
- ٨ - آن تان بيشڪ 'ڪوجهي' ڪاري، تنهنجو سهڻل، شان ستاري،
ٻانهيءَ تي ڪر ٻاجه نبي.

ٿله : اچي پهچ سچا محبوب خدا،
سئون نانءِ سخيءَ جي منهنجي صدا.

- ۱ - مرشد صدقو مالڪ مولِي، ڪاج ڪريو سڀ ساجن سولي،
شاه نوازيو در جي گدا.
- ۲ - لک لک پيو ٿو لال سنوارين، هيءَ به سوال ٿي شل نه وسارين،
اکڙيون سخا ڀاڻي سدا.
- ۳ - واه وسيلو تون ئي واهر، راه ڀليءَ جو تون ئي رهبر،
پهچ اچي اڄ نور خدا.
- ۴ - عالم خاطر رحمت جوئي، ڪونه ڇڏيندو هڪڙي سوئي،
شان نبيءَ جو اهو ادا.
- ۵ - 'ڪوجهي' تنهنجو محنت سوايو، عرض تنهنجو ڪل گهوت اڳهايو،
مهر وٺي تيا سور جدا.

تلهه : اچي پهچ ننگي ننگيال علي،
سهڻا لڄ ڏئي، لڄ پال علي.

۱ - شان اوهان جو لحمڪ لحمي
جسمڪ جسمي، دمڪ دمي،
توتي رسولي حال علي،
سهڻا لڄ.....

۲ - تنهنجي ياڳي عشق الاهي،
ملڪ سڄي جي شاهنشاهي،
جڳ جو تون جڳيال علي،
سهڻا لڄ.....

۳ - چئن ۾ تون يار پيارو،
پنجن ۾ پڻ نور نيارو،
لعلن جو تون لعل علي،
سهڻا لڄ.....

۴ - دلبر، تون دلدار رسولي،
دولهه، تون داماد رسولي،
تو سان نبي، نت نال علي،
سهڻا لڄ.....

۵ - شير خدا جو تون ئي حيدر،
شير نبي تون فاتح خيبر،
ڪفر ڪيئ پائمال علي،
سهڻا لڄ.....

٦ - لک لک پيو ٿو شاه ! نوازش،

فيض سخا سان ڪارج سازين،

لعل لکي ! لکپال علي،

سهڻا لڄ....

٧ - پير پسايو در اوهان جو،

تون ئي ڏاڏا پير اسان جو،

لهم تون سار سنڀار علي،

سهڻا لڄ.....

٨ - عشق عطا ڪر، ساجن سائين،

نام خدا شل، آزي انائي،

'ڪوجهي' جو سڻ سوال علي.

سهڻا لڄ.....

ٿله : اچي پهچ پرين بغداد ڏٺي،
سهڻا! ڪوجهي پنهنجي جا سڌڙا سڻي.

۱ - مرشد تو وٽ آئي رسايو،
پاڇن پنهنجو سرڙو نوايو،
پاڪر ۾ ڪر شاه! ڪٿي،
اچي پهچ

۲ - اصل به تنهنجي، هاڻي به تنهنجي،
گود ۾ ڪر تون گولڻ پنهنجي،
ٻانهين ۾ شل، هيءَ به ڪٿي،
اچي پهچ

۳ - عاصي بستر سدا گهرڙو خطا جو،
تنهنجو کليل نت درڙو عطا جو،
هت به عطا ڪر، ٻاجه ڪٿي،
اچي پهچ

۴ - لکن جا پل پل ڪاج پيو جوڙين،
لڪ به ڇا هن پدم ڪروڙين،
هيءَ به سنواريو هڪڙي ڇٽي،
اچي پهچ

۵۔ ناھي حجت جي ٻهڳڻ ! ٻولي،

گولين جي ھان اصل کان گولي،

پيرن جي نت آھيان پئي،

اچي پھچ

۶۔ 'کوجھي' ھاڻي ڪاڻ تو ڪيھي،

حامي تنھنجا نت ھاڏي پئي،

برھم واري ڪُل بات ٻڌي،

اچي پھچ

تلھ : اچي پھچ سخي سرتاج مٺا.
ڪيو ٻانهيءَ تي اڄ ٻاجھ مٺا.

- ۱ - ڍڪ ڍولڻ ڏي پاند پناهي، ڀرتئي پنهنجي در جو سپاهي،
لڄ ڏئي رک لاج مٺا.
- ۲ - تو بن ڪونهي واه وسيلو، هادي، منهنجو تون ئي حيلو،
پوري ڪر ڪل حاج مٺا.
- ۳ - موزين مونکي ڏاڍو ستايو، پھچ اچي ڏي پنهنجو سايو،
فتح جو ڏي اڄ تاج مٺا.
- ۴ - تون آن سخي سرتاج سوڀارو، تنهنجو سدا ڀرپور ڀنڀارو،
ڏي تون سخا جو ڏاج مٺا.
- ۵ - تو در آهيان اصل جو سوالِي، سهڻا سخي، ڇڏ ڪيم تون خالي،
بي جو نه ڪر محتاج مٺا.
- ۶ - ور ور سهڻا يار سخي تون، پھچ اچي لال، لکي تون،
'ڪوجهيءَ' جا ڪر ڪاج مٺا.

تلهه : اچي پهچ سچا سردار سخي،
ٻڌو ٻانهيءَ جي پاڪار سخي.

- ۱ - در ته سخيءَ جي جيڪو سوالِي، ڪين وڃي سو ڪڏهن خالي،
ناھ اتي ناڪار سخي.
- ۲ - شان اوهان جو شاهنشاهي، شاه و گدا سڀ در جا سپاهي،
اعليٰ تنهنجي درٻار سخي.
- ۳ - لوڙهي اندر جيڪو آيو، اڻ پڇو تنهن فيض پرايو،
هيءَ پڻ اڌ سرڪار سخي.
- ۴ - عشق الاهي ڏاج اوهان جو، ڪرم سخاوت تاج اوهان جو،
پاڇڻ در پينار سخي.
- ۵ - ملڪ سڄي جا مالڪ سائين، بگڙي سڀ جي پيو ٿو بنائين،
هيءَ پڻ ڪير وسار سخي.
- ۶ - شان سخيءَ جو شان الاهي، ڏاج ستاري شفقت شاهي،
مرڪ پلي يلڪار سخي.
- ۷ - هرڪو چاهي چڱيرا چوڪا، سام سخيءَ جي ڪريا کوٽا،
'ڪوجهي' تون درڪار سخي.

ٿله : اچي پهچ ننگي ننگيال سخي،
توتي لاج منهنجي لچيال سخي.

- ۱ - عاصيءَ کون نت ڏوه خطائون، توکون سخي نت پال عطائون.
سوالن جو سن سوال سخي.
- ۲ - دم دم توکي دانهون پڪارون، سچن، اچي له سارون سنپارون،
هيڻيءَ جو ڏس حال سخي.
- ۳ - آدلي گدلي يار، تنهنجي هان، تو بن سهڻا، ٻي نه ڪنهنجي هان،
تون ئي منهنجو رکوال سخي.
- ۴ - هوت هزاري حامي جنهنجو، وار ونگو ٿئي، مور نه تنهنجو،
موذي ڪيا پئمال سخي.
- ۵ - خوف نه ڪر تون پاڇن ڪنهنجو، يار سخي آ ضامن تنهنجو،
تو سان وٺي نت نال سخي.
- ۶ - ماندي نه ٿي تون 'ڪوجهي' پياري، لاج سخي ڪنڀن تنهنجي ساري،
تنهنجو اگهايو سوال سخي.

ٿلهه : اچي صاحب سخا رس، داتا درازي دادلا،
دادلا، دادلا، دادلا.

- ۱ - تون تان شاهه سخي آخر زمان، تنهنجو تابع سڄو ڪون و مڪان،
اچي شهنشاهه رس، داتا.....
- ۲ - تون ئي والي ولايت عشق جو، تون ئي مالڪ محبت ملڪ جو،
اچي سرور سڄا رس، داتا.....
- ۳ - تو بن واه نڪا، بي واه ڪي، توريءَ راه نڪا گمراه ڪي،
اچي نورالهدئي رس، داتا.....
- ۴ - تون ئي نائب رسول الله جو، تون ئي محبوب حضرت شاهه جو،
اچي نور خدا رس، داتا.....
- ۵ - تو وٽ سوالي ڪٿي شاهه و گدا، تنهنجي رحمت وسي سڀ تي سدا،
اچي مهرن پريا رس، داتا.....
- ۶ - آءُ تان 'ڪوجهي'، تون تان صاحب سخا، سدا مون کان خطا، توڪون عطا،
سڀئي منهنجي صدا رس، داتا.....

تلھ : اچي پھچ درازي شاھ سخي،
ٿيو هيٺي سان همراھ نبي.

- ۱ - تو بن رانجه رات انڌاري، ملڪ سڄي تي اوندهه ڪاري،
موت منور ماه سخي.
- ۲ - ايڏو رسامون ڪين جڳائي، موت وطن تي واڳ ورائي،
تولئ سڪي ٿو ساهه سخي.
- ۳ - توکي ڏئي، ٿيا ڏينهن گهڻا، ڏينهن به سهڻا، سالن جهڙا،
داغ هجر جا لاهه سخي.
- ۴ - هيٺي سندرو تون ئي حيلو، تون ئي ولهيءَ جو واهه وسيلو،
تو بن ڪانهي واهه سخي.
- ۵ - راهه ربي جو تون ئي رهبر، ڪونه سجهي ڪو دولهه، ٻيو در،
توريءَ ڪانهي راهه سخي.
- ۶ - حرف هزاري مون ۾ جائِي، توڏي رانجهن، مهڙ نه ڪائي،
ڏائي ڏنگي تون ٺاهه سخي.
- ۷ - ڪن ڪچايون مون ۾ ڪوڙين، لڪ لڳايون عيب ڪروڙين،
پاڇڻ تنهنجي پناهه سخي.
- ۸ - لڪ لڪ سهڻا، پيو ٿي سنوارين، 'ڪوجهي' هڪڙي ڪيئن ٿو وسارين،
بگڙي هاڻ بناء سخي.

ٿله : اٿم يار سخيءَ ۾ آس وڌي،
اديون! ڪونه ڇڏيندم ڪانڌ ڪڏي.

۱ - آڏلي گڏلي ميري مندي هان،
جهڙي تهڙي يار سندي هان،
ڪهڙي به هان بيڪار جڏي،
اديون ڪونه

۲ - قرب پرين جو ڪونهي ڪاڻو،
پاڻ سڏي تن سيني لاتو،
پرين ٻاجڻ پاڻ آڏي،
اديون ڪونه

۳ - ٻوجهه برهه جي ڪانه هئي ڪا،
پاڻ عطا ڪيائون مڻ محبت جا،
گولي ٻانهي يار گڏي،
اديون ڪونه

۴ - يار جڙي، جان جيءَ ۾ ويٺو،
عشق الله جو اندر پيٺو،
غير اسان جي پچر ڇڏي،
اديون ڪونه

۵ - يار گهٻان جنهن ڪشتيءَ جو،
'ڪوجهي' تنهن کي لهر نه لوڏو،
هرگز ويندي ڪانه ٻڏي،
اديون ڪونه

تلھ ، اڄ شاھ دراز ڏياري، سدا باغ ٻرھ ۾ ٻھاري،

۱ - سدا روشن عشق اوتارو، وري نھن سر نور نظارو،

لڳي جھ جھ جوڏس واري، سدا.....

۲ - وري گلشن عشق ٻھاريو، گل وحدت واه ڦلھاريو،

اڇي ڦو ڦو جي ھڪاري، سدا.....

۳ - کليو نھن سر عشق ميخانو، جيئي ساقي شاھ يگانو،

اھي جام سخاوت جاري، سدا.....

۴ - ڪڏي مست ميدان ۾ آيا، ڪن سورھ سرست سعياءَ،

تڪي طلب جي تيز تياري، سدا.....

۵ - کليو سرتيون عشق ستارو، آيو ڏينھن اگھامو وارو،

اگھي 'ڪوڇھي' توڙي ڪاري، سدا.....

ٿلهه : اڄ ناتال آ، اي نيارو، نت نيهي درازين نقارو.

- ۱ - اچو پينر موقعو ملهايون، ملي رانجهن پنهنجو ريجهايون،
وجهي پاند ڳچيءَ ۾ ڳارو، نت
- ۲ - موتي مولي پال پلايا، وري ويڙها وره وسايا،
وٺو چمن درازن وارو، نت
- ۳ - آهي جام سخيءَ جو جاري، مٽي محبت جي آموچاري،
جيئي ساقي شاهه ڏلارو، نت
- ۴ - ڪڏي آيا مست اداسي، پرين پيالي ڪاڻ پياسي،
ڏيو جام پري جالارو، نت
- ۵ - مٿان 'ڪوجهي' ٿين تون ماندي، آهي ڪانگ مبارڪ آندي،
آيو تنهنجي اگهڻ جو وارو، نت

ٿله : اچي در پئي ها، پنهل جي پٺاري،
چڏيندا نه سڀئي، لڳس جن جي لاري.

- ۱ - سخيءَ مرڪ ناهي، چڏڻ سام پنهنجي،
اڳي پوءِ اڏيندا، نه وهندا وساري.
- ۲ - لڏي به جي ٻيڙو، ٻڏي ڪين هرگز،
اٿم ڀروسو هيءُ، ڪندا سي ڪناري.
- ۳ - هزارين دلاسا، ڏنا پاڻ دلبر،
سڀئي قول پڙندا، ڪيا جي ڪوهياري.
- ۴ - سالن جي سوالڻ، پوي ترس پر ڪي،
سڏي شال پَر مَر، ولهيءَ ڪي ويهاري.
- ۵ - اٿم عرض ايهو، ٻُڌن شال مارون،
ڪڍي نيڙ نوري، نِڌَر ڏي نهاري.
- ۶ - ڪني توڙي 'ڪوجهي'، آهيان مان پرين جي،
چڏيندا نه چيرين، ويندا نيٺ تاري.

ٿله : آهي شهر دراز ۾، رنگيءَ لاتو رنگ الا.

۱ - شاهي شان دراز جو، جاتي قبولڻ جنگ الا.

۲ - الله صورت آدمي، ايهو ڊولڻ ڍنگ الا.

۳ - رهن رسولي يار جي، اهڙو نه بي ۾ انگ الا.

۴ - هڪل نعرو حيدري، وحدت وارو ونگ الا.

۵ - دوزخ باهه حرام آ، جنهن کي سخيءَ جو سنگ الا.

۶ - در ته اهڙي دادلي، عشق سدا پيئي منگ الا.

۷ - 'ڪوجهي' ٿيءَ نا ماندڙي، تنهنجو ننگيءَ تي ننگ الا.

تلھ : آھي مون تي غريب جو، ننگ مٿي ننگ پال يار.

۱ - جھڙي تھڙي يار جي، لڄ مٿي لڇيال يار.

۲ - معلوم سارو هوت ڪي، هيٺيءَ سنڌڙو حال يار.

۳ - گھرج چوڻ جي ڪا نڪا، آگھ ڪل احوال يار.

۴ - شاھ قبول ڦربدار، جڳ سندو جڳ پال يار.

۵ - آسر وندڙي آهيان، لھندم سار سنڀال يار.

۶ - 'ڪوڇهي' ڇڏيندم ڪين ڪي، نيندو نماڻي نال يار.

ٿلهه : آيو يار سهڻو اڃ رات پيهي،
اديون ڪوجهي اگهاڻي جيهي جو ٽيهي.

- ۱ - لک لک ٿورا ساجن سندڙا، لطف لکين جنهن پاڻهي ڪيڙا،
مهر سندن ڪنهن ڪانه مئي.
- ۲ - ٿورو سخيءَ جو ٿورن جيهو، گهٽ گهڻي جو ڪونهي ڪاڻو،
قرب ڀرين ڪٿي يار ڪيهي.
- ۳ - ٿاني سخيءَ جو ڪوئي نه آيو، چمندو جڳ ڀر نا ڪو ڄايو،
ڪير سخا ڪري يار جيهي.
- ۴ - سيرت مرسل صورت حيدر، روپ سخيءَ جي آيو قادر،
ڳالهه سچي ايها يار صحيح.
- ۵ - پاڻ ڀرين اڃ آيا پيهي، پرڏيهي ٿيا توسان ڏيهي،
مونجهان سڀ ويون يار لهي.
- ۶ - ڪاڻ هاڻي توکي 'ڪوجهي' ڪيهي، يار آيو اڃ تو وٽ پيهي،
بگڙي تنهنجي يار ٺهي.

ٿله : اديون ڪونه ڇڏيندم ڪانڌ ڪڏي،
الم يار سخي ۾ آس وڌي.

۱ - ادلي گدلي ميري مندي هان، جهڙي تهڙي يار سنڌي هان،
ڪهڙي به هان بيڪار جڏي.

۲ - قرب ڀرين جو ڪونهي ڪاڻو، پاڻ سڏي تن سيني لاتو،
ڀرين پاڇڻ پاڻ اڏي.

۳ - بوجهه برهه جي ڪانه هئي ڪا، پاڻ عطا ڪيون مڻ محبت جا،
گولي پاڻهي يار گڏي.

۴ - يار جڙي جان جيءَ ۾ ويٺو، عشق آلهه جو اندر پيٺو،
غير اسان جي پچر ڇڏي.

۵ - يار نگهبان جنهن ڪشتيءَ جو 'ڪوجهي' تنهنڪي لهر نه لوڏو،
هرگز ويندي ڪانه ٻڏي.

ٿلهه : اي ساڻ سهيليون خوشيون ڪريو،
 اڄ پير مغان جي آمد آ.
 واهه ٿولي سڄي جو بخت وريو،
 اڄ پير مغان جي آمد آ.

- ۱ - بادل برهون يار وٺا،
 اهڙا ڏينهن ڪري رب شال سدا،
 هيا جيڪي سڪا سڀ ساوا ٿيا،
 اڄ پير
- ۲ - وڻ ٽڻ ٻوٽا سڀ واهه ڦٽا،
 ٿي باغ بهاري اڄ جابجا،
 سڀ گل اميدن جا يار ڪڙيا،
 اڄ پير
- ۳ - اڄ باد وصل واهه واهه گهلي،
 آيو پاڻ پرين دلدار دلي،
 ويون مونجهان سڀ ئي دور هلي،
 اڄ پير
- ۴ - مهندار ٿولي جو مهر ڪري،
 آيو شاهه سخي اڄ پير پري،
 پوءِ چو نه جماعت عيد ڪري،
 اڄ پير
- ۵ - قربان محمد بخش ٿئي،
 سجدا 'ڪوجهي' لڪوار ڏئي،
 بر شاهه سخي صلوات چوي،
 اڄ پير

ٿله : آهي مون ته عليل تي، هاديءَ پاڪ جو هٿ الا،

۱ - ديرو هادي جو درازن ۾، حڪم سندن جٿ ڪٿ الا.

۲ - قريبن جي قرب جي، نڪا تور نه ڪٿ الا.

۳ - محبوبائي ماڳ جا، ڏونرا چوپينديس ڏٺ الا.

۴ - ادلي گدلي يار جي، اٿم هيءُ آئت الا.

۵ - دست درازي شاه جو، 'ڪوجهي' ڪيهي نٽ وٽ الا.

ٿله : اچي سهڻا سخي ڏس، پنهنجي نمائي ڪوجهڙي،
ڪوجهڙي، ڪوجهڙي، ڪوجهڙي.

- ۱ - جنهن کي پرتون پرين تو پاليو، تنهنجو هاڻي اچي ڏس ڇالڙو،
هي هي تنهنجي هجر ۾، سهڻا ڪوماڻي ڪوجهڙي.
- ۲ - جنهن کي سهڻي ڪري تو ٿي سڏيو، جنهن کي پلپل اڏيو تو ٿي اڏيو،
اها ڇاڪون وساريءَ، در جي وڪاڻي ڪوجهڙي.
- ۳ - اڳي پاڻيهي پرين ٿي آيا، اڄ هي هي سڏيندي سال ٿيا،
هاڻي ڪنهنڪي سليندس، دل جي ڪهاڻي ڪوجهڙي.
- ۴ - ايڏو نه رو اياڻي ڪوجهڙي، هاڻي تون ٿي سياڻي ڪوجهڙي،
جنهن نالو سخي آ، ٿيندو سو ساڻي ڪوجهڙي.
- ۵ - آڪاس واڻي ڪوجهڙي، آڻي ورڪون وراڻي ڪوجهڙي،
اڄ تنهنجي الله در، آزي اگهاڻي ڪوجهڙي.
- ۶ - منهنجو موڻي آيو اڄ باغبان، وري برهون بهاريو بوستان،
اجهو گلشن قلهاريو، تنهنجو به هاڻي ڪوجهڙي.
- ۷ - توکي لکين واڏايون ڪوجهڙي، ٿيون وصل جون وايون ڪوجهڙي،
لڳي گهر بهاري، آيو آرياڻي ڪوجهڙي.
- ۸ - هاڻي 'ڪوجهي' سدا تون سوڻي، آهي تنهنجي صدا ساجن سڻي،
ڪي سهڻل ستاري، ننگڙو سڃاڻي ڪوجهڙي.

ٿله : آهي به ڪا ساهيڙي، پر ڏي وڃي جا ڪاهي،
اهڙي به ڪا آهي ڙي، رانجهن آئي ريجهاڻي.

- ۱ - ويٺين وساري ڇاڪون، آخر خطا به ڪهڙي،
وڃي ڪا پڇي پرين کون، چوريءَ جو ڏوه ڇاهي.
- ۲ - مون ۾ لکين خطائون، تو ۾ لکين عطاءون،
چئ چئ سو ڏوه ڪهڙو، معافي جنهن جي ناهي.
- ۳ - انسان گهر خطا جو، الله در عطا جو،
رَب جي خطا نه بخشي، عاصي پيو ڪنهن ڏي ڪاهي.
- ۴ - آءُ تان اصل کون عاصي، شفقت آ شان تنهنجو،
جي تون سخي، نه بخشين، پيو ڪم سخا جو چاهي.
- ۵ - ڇڏ ڇڏ سڄڻ، رُسامون، طاقت سهرڻ جي ڪانهي،
پيريءَ ۾ ايڏي سختي، جانب، نٿي جڳائي.
- ۶ - ڪوجهي کون نت ڪڇايون، سهڻل کون نت پلايون،
'ڪوجهيءَ' کي تون سهڻي، قسمت مون ڪاڻ لاهي.

ٿلهه : آيو ڙي يار آيو، جيءَ جو جيار آيو،
پهري پوشاڪ سبزي، آيو نگار آيو.

- ۱ - بوندان برهم وسايون، گلشن وري بهاريو،
موسم خزان جي ويئي، آيو بهار آيو.
- ۲ - ديرو دراز وٺڙو، ساقي جيئي سدائين،
مستن سدا وڌائي، آيو خمار آيو.
- ۳ - نينهن جا وڳا نقارا، محبت وڃايون مرليون،
محبت جا ساز سامان، آيو پتار آيو.
- ۴ - وحدت سندو واپاري، ڪثرت ۾ ٿيو قرار،
شوقون ٻئي صفا تي، آيو سيار آيو.
- ۵ - 'ڪوچهي' نه ٿي تون ماندي، موليٰ ٿيو مهربان،
تو وٽ سدا رهڻ لاءِ آيو تيار آيو.

تلهه : اٿم جي اميدون، پوريون شال ٿيندم،
ڪندو مهر موليٰ، پيهي هوت ايندم.

۱ - وسي شل ولهيءَ جو، هيءَ ويران ويڙهو،
پنهنجون جايون پاڻهي، وري شل پريندم.

۲ - ويئي ٿي پڪاريان، لڏي ٿو هي پيڙو،
اچي شال هٿڙا، ڏکيءَ ويل ڏيندم.

۳ - حرف ڪونهي هوتن، مهر ساري مان ڏي،
جيئي تيئي تن جي، چنيون نا ڇڏيندم.

۴ - هان بيوس ويچاري، هلي وس نه حيلو،
پاڻهي شال ننگڙو، نذر جو پاليندم.

۵ - 'ڪوجهي' ٿيءَ نه ماندي، پرين پاڻ پهتا،
سخي جن جو نالو، اڏيون سي اڏيندم.

ٿله : آسر وندڙي آهيان، سرتيون، هوت اچي هڪ ٿيندا،
ڏيهه مبارڪ ڏيندا.

۱ - بندڙ جي آءُ ٻانهي آهيان، ٻانهي شال سڏيندا.
شان پرين جو ناهي وسارڻ، گولڻ کي به گڏيندا.

۲ - لک هزارين هوت نوازن، هڪڙي ڪين ڇڏيندا،
مرڪ جنين جو آه سخاوت، اڏيو سيئي اڏيندا.

۳ - عيب مندايون مون ۾ گهڻيون، پاڻون قرب ونديندا.
ننگڙو نيٺ ننگيءَ تي آهي، ڍڪڙو سال ڍڪيندا.

۴ - سالن کون آءُ سائل آهيان، خالي ڪين ڇڏيندا.
وينڙي آهيان وات وندر ۾، هوت اچي هٿ ڏيندا.

۵ - در ته سڄڻ جي سوالڻ، 'ڪوجهيءَ' مٿون شال مڃيندا،
لهرين وچ ۾ ڪين ڇڏيندا، نيٺ ڪناري نيندا.

ٿله : اچي مل ته مٺا منٺار وٺي، ٻه ٽي پير پري آءُ يار هلي.

۱ - رسڻ روا ميان، ڪهڙي ڪتابين، مٺن کي مارڻ ڪهڙي حسابين،
وڃ تون جيءَ جا جيار ملي.

۲ - پاڇڻ جن سان سڱ نه سياپو، تن کي ڏيڻ تي ڪيهو ڏوراپو،
ٻانهپ ٻاجهون ٺاهه ڳلي.

۳ - سُر سڄڻ جو ڪنهن کي سلجي، دانهن ڪٽي ٻيو ڪنهن ڏي هلجي،
جان جگر ويم يار جلي.

۴ - درد ڏنو جن معلوم تن کي، ڇو ٿو سَلين تون سُر ٻين کي،
سانڍ اندر آزار ڪُلي.

۵ - درد جگر ۾ لائي جوئي، دارون درمل درد جو سوئي،
ڇو ٿي وڃين ٻي پار ڀلي.

۶ - درد پرين جو دل ۾ جنهن کي، ڪڇ ۾ بيشڪ ڪانڌ تنهن کي،
جڳ ۾ مرڪي ڇو نه ڀلي.

۷ - درد ٻرم جي رنگڙو لايو، 'ڪوجهي' تو ۾ سهڻو سمايو،
رانجهن ويڙو روح رکي.

ٿلهه : اٿم آسرو هيءُ، چنيون نه ڇڏيندا،
جيھي تيهي گولي، گڏيون نال نيندا.

- ۱ - ستاري غفاري، پرين ڏاج آهي،
اچي شل، جڏيءَ جا، ستر پوش ٿيندا.
- ۲ - اکين لاتي ڦر ڦر، لنوين ڪانگ پيارو،
پرين ڄاڻ آيا، اچڻ سان اڏيندا.
- ۳ - سڪون پئي ٿي باسيان، رڻا مان پرچن،
ڪندو رب سولي، پيهي پاڻ ايندا.
- ۴ - روئان روز راڙيون، اگهي شال آزي،
مارون شل نه منھڙو، مئي ڏانھن مٿيندا.
- ۵ - جنھين در وڪاڻل، تنھين ترس پوي شل،
ڪري شال پنھنجو، اھي سڱ سڏيندا.
- ۶ - جاري جن جو ميجان، شب و روز 'ڪوڇهي'،
جيئن سيئي ساقي، پريو جام ڏيندا.

ٿله : اديون عشق چاڙهي، ڏاڍي آ آڻائي،
ڪندو شال قُربون، سخي ڪا سڻائي.

- ۱ - اول عشق سوکو، ڀني عشق اوکو،
اها سڌ انهن کي، جنهن لنو لڳائي.
- ۲ - لڳي باهه جاتي، سڙڻ سيڪ تاتي،
سڙين کون سوا هي، ڪنهن ڪل نه ڪائي.
- ۳ - ڪڏي عشق چاتر، ڀڄي ڪين لاتر،
بين چو ٻڌايان، ڪونهي چال پائي.
- ۴ - آتش عشق لائي، سيني مون سمائي،
ڪانهي باق ٻاهر، لوڪون مون لڪائي.
- ۵ - اندر ڪورو ڪامي، اصل نا اجهامي،
لڪيو پيئي لڪايان، ڪانهي وات وائي.
- ۶ - جنهن ڏک ڏنو هي، ولهيءَ ويڄ سوئي،
ڏوله تنهنجو دارون، دوا ٻي نه ڪائي.
- ۷ - سڄڻ جا هي ڏکڙا، سڪن کون به مڙا،
سهي پر نه جيئڙو، اصل هيءَ جدائي.
- ۸ - سڄڻ کي ٿي ساريان، پڪاريو پڪاريان،
سڻي شال سڏڙا، پلا ڪن پلائي.
- ۹ - 'ڪوجهي' تنهنجو چاهي، مٿن لاج آهي،
سخي جن جو نالو، ڪندا سي سڻائي.

ٿلهه : اهي شل نپائين، جنهن نينهن لاتو،
ڍرو ڪن نه ڍوليا، نذر سان ناتو.

- ۱ - ولهيءَ ۾ نه وڙ هو، نڪا ڪا چڱائي،
قريبن قرب مون، پاڻهي پيچ پاتو.
- ۲ - وٺي وات ويس ٿي، اچي سڄڻ سهرڙيا،
سڏي پاڻ سڄڻ، سيني سان لاتو.
- ۳ - ڏنر جان پرين کي، پير ياد ڳالهيون،
هيو يار ساڳيو، صحيح مون سڃاتو.
- ۴ - اول هنئين جيسين، پري نينهن ناوڪ،
تهان پوءِ مون تهڏل، چمي عشق چاتو.
- ۵ - لکين ڪيائون لائق، لکين لطف مهرون،
ڳڻي مان، ڳڻيان ڇا، قرب جو نه ڪاڻو.
- ۶ - سڄڻ سان ٿيو سودو، ولهي وٺي وڪاڻي،
ٻڏي جا ٿيا ٻيڻا، پرين پيچ پاتو.
- ۷ - پرين جان ڪئي پنهنجي، سڀائي ٿي سَهنجي،
حسابون ٿي معافي، ويو ڏوپي کاتو.
- ۸ - لڳي عشق سوکو، پني نينهن اوکو،
اهو مون اول ۾، نٿي ڄاڻ جاتو.
- ۹ - 'ڪوجهي' ٿي نه ماندي، سڄڻ سو سخي آ،
نذر تنهنجو ننگڙو، چڱن پاڻ جاتو.

ٿله : اديون پيرو سڄڻ ڏان، ڪيئن مان پڇان،
اٿم ڳالهيون سندن ڳڻ ياد اڃا.

- ۱ - ڳالهيون سڄڻ جو ٿين نه پرائيون، تازيون سدائين عشق ڪهاڻيون،
ياد هميشه هزار لڳا.
- ۲ - گهڻو ته پرين جو يار گهڻيرو، ٿورو به تن جو ٿورن جهڙو،
ڪهڙا مڃي مان ڪهڙا مڃان.
- ۳ - يار ڪيو ٿم اصلون هڪوئي، در نه ڏٺو ٿم هرگز ٻيوئي،
پار ڪنهن ٻي ڪيم وڃان.
- ۴ - وينديس وينديس ڪانڌ ڏي ڪاهي، عشق جي آڏو ڇير به ڇاهي،
روم هجن ڇا توڙي رڃا.
- ۵ - ماڻهو چون ٿا يار لڏي ويو، ڳالهه نه پوري پاڻ گڏي ويو،
لک لک ٿورا تن جا مڃان.
- ۶ - عشق آهائي. ڪاڻ نه ڪنهنجي، اوکي آهنجهي ٿيندي سهنجهي،
ڪو به هجن توڙي جهنگ سڃا.
- ۷ - ڪاهيو 'ڪوڇهي' ڪاهه تون اڳتي، هلندي هل تون بيه نه دڳ تي،
پير نه پڻي، شل وڃان.

ٿلهه : اديون سڄڻ ڏٺي ٿيم ڏينهن گهڻا،
ويني پل پل سپرين ڪاڻ ڳڻيان.

- ۱ - منڙو ماندو ملڻ جي خاطر، اڪڙيون عاجز پسڻ جي خاطر،
وري ته ڪنهن شل، ٻول سٿان.
- ۲ - پوڻيون پٽايو فالون وجهايان، قاصد ڪوٺيو اوڻي سنڀايان،
ڪانگ اڏايو وجهان ٿي ڪٿان.
- ۳ - ڪانڌ بنان ٿمر تات نه ڪائي، پل پل تن جي وات ۾ وائي،
آءُ به تنهن کي شال وٺان.
- ۴ - ٻانهپ جي ٿمر اصل کون ٻولي، گولين سنڌڙي اچ پي گولي،
دمر حجت جو ڪيم هٿان.
- ۵ - در ته آلهه جي آزي اهائي، 'ڪوجهي' هجي گڏ ڀرسان سدائين،
هڪ ته هجون شل، اسان به چٿان.

تلهه : اهڙو ڪنهن سان سليان، دلي حال اڳيون احوال اديون،
ڪيڙو من ماندو اهڙي خيال پيئر، بي حال اديون.

- ۱ - اوري سوري گهر آندائين، پئي ٽپڙي پنهنجو ڪيائين،
مڪڙو ٽڙيو في الحال ٿيس، خوش حال اديون.
- ۲ - دل کي دلاسا جهجهڙا ڏنائين، قول ته پنهنجا گهڻا ڪيائين،
سمجهيم ٿيندو سوال وصل جو، بحال اديون.
- ۳ - باقي پاڻي سان من کي وهنجاريائين، دل ۾ منهنجي جوت جڳايائين،
پنهنجو ڏيڪاريائين جمال مونکي، ٿيس لال اديون.
- ۴ - بخشيو محمد جنهنکي آهي، سُهڻو دلبر سوئي آهي،
ٻاجهون انهيءَ ڪريال ڪيائين، اهڙا پال اديون.
- ۵ - سال تنهان پوءِ گذري ويڙا، ملڪ هجر ۾ ڊوڙي ويڙا،
منهنڙو متايائون منهنجي ٻال ڪنا، اها حال اديون.
- ۶ - 'ڪوجهي' جو اسهڻو داتا ته سوئي آهي منهنجو آقا،
ايندو لهندو سنڀار اچي، گڏوپال اديون.

ٿلهه : اديون، عشق وسايو وٽان اچي،
ويو رنگ بدن ۾ روح اچي.

- ۱ - رات لڏيون سي عشق سان لاوان، پنهنجا لاڏ پاڻيهي ڳاوان،
نينهنون ذات صفات نچي.
- ۲ - عشق لڏيون هن جهرمر جهوڪان، نينهن لڳايون کوڙي نوڪان،
محبت جا ويا مڇ مڇي.
- ۳ - جوش برهه جي هوش وڃايو، سينو ساڙيو جگر جلايو،
ويڙا جيرو جان پڇي.
- ۴ - اسان رانجهو هڪ ٿيوسي، هر جا رانجهو يار پسيوسي،
غير ذري ڪٽ ڪانه بچي.
- ۵ - هر هنڌ هر جا ساجن سوئي، جت ڪٽ ظاهر باطن اوني،
ٿم وجهه الله ڳالهه سچي.
- ۶ - جت ڪٽ جڳ وچ 'ڪوڇهي' هئي، ڪوڇهيءَ ٻاجهون اور نه ڪوئي،
ڳالهه سچي، هيءَ ڪانه ڪچي.

ٿلهه : اي سچا سرور سخي، لک لک مبارڪ تو مٿي،
شادي سندي احمد علي، لک لک مبارڪ تو مٿي.

۱ - ماڻهن ليکي مرڻو هيو، پر سان ولي پرڻو هيو،
وڇڙيو وري ملڻو هيو، لک لک مبارڪ تو مٿي.

۲ - عاشق سچو بيشڪ هيو، پر جي پيرانديءَ ۾ پيو،
حق سان اچي واصل ٿيو، لک لک.....

۳ - مٿو ٽو هتي ڪيئي دفعا، هاڻي آهي جيئرو سدا،
واڻ جو سخي ڪئي هي سخا، لک لک.....

۴ - نيندي سڀيئي ائين ڪئي، بيشڪ سخاوت جا ڏئي،
'ڪوجهي' ڪندين شل سوھڻي، لک لک.....

ٿلهه : اچي رس يار فاروقي، موراڳي شاهه مٿيارو،
نماڻيءَ تي نظر ڪرڪا، سخي صاحب.

۱ - تون ئي اسرار حقاني، نسورو نور نوراني،
ڏيکي پوڻاڪ انساني، اسان جي پاڳ پوتارا.

۲ - رسولي حال تو سرتي، گدا، پير و ولي در تي،
قدم قطب و قلندر تي، تنهنجو سرتاج سونهارا.

۳ - پنجن جو تون سدا پيارو، چئن جو راز تون سارو،
هميشه حيدري نعرو، تنهنجو هر جاءِ هاڪارا.

۴ - سچل مٿون ٿي سخي آيو، سخي تو ۾ وري ڄاڻو،
ائين فائق آ فرمايو، درازي شاهه دلدارا.

۵ - ڏيو 'ڪوجهي' کي واڏايون، وصل جون ٿيون وري وايون،
بھاريون گھر گھڙي آيون، لٽا مٽيءَ جا ته مونجھارا.

ٿلهه : اچي رس شاهه فاروقي، سچل سرتاج سوڀارا،
شراب عشق جا ساقي.

- ۱ - تون آن سرتاج پيرن جو، اميرن ۽ وزيرن جو،
اجهو آڌار فقيرن جو.
- ۲ - ربي اسرار تون سارو، نبيءَ جو نور تون نيارو،
تنهنجو نت حيدري نعرو.
- ۳ - عشاقن ۾ تون لاثاني، قطب تنهنجا گدا جاني،
ڪرن پڻ غوث درباتي.
- ۴ - ظاهر ڏسجين مماتيءَ ۾، مگر هر جا حياتيءَ ۾،
وسين ذاتيءَ صفاتيءَ ۾.
- ۵ - ولايت عشق جا والي، تنهنجا شاهه و گدا سوالي،
سوالي نان چڏين خالي.
- ۶ - نمائيءَ جي هيءَ نيزاري، سچل سرتاج سڻ ساري،
پوي نان گهوٽ سان گهاري.
- ۷ - جيئي مرشد منهنجو هادي، قبول ٿي گهر سدا شادي،
سدا قائم ٻهين گادي.
- ۸ - هجي مرشد بهاريءَ ۾، عمر خضري وڌاريءَ ۾،
وسي شل فوج ساريءَ ۾.
- ۹ - مبارڪ توکي آ 'ڪوجهي'، اگهي دانهن آ، تنهنجي،
رهيو تنهنجو ڪانڌ آ ڪوجهي.

تلهه : اندر ۾ اسرار - ڏٺوسي.

۱- در در ڳوليم، گهر ڦولھيم، ڪونه لڌو ڪلتار.
جان جو پايان اندر جهاتي، دل گهريو دلدار ڏٺوسي.

۲- مسجد مندر مڙهيون ٽڪاڻا، سڀئي ڪيڏ مڪار.
گنگا جمنا مٿا ڪاشي، رلڻ سڀ بيڪار- ڏٺوسي.

۳ - روزين نمازين ٿڪ ٿڪ تسبيح، ڀڄي ٿي بيزار،
دين مذهب سڀ ڏئي آ، نينهن سڄو نروار- ڏٺوسي.

۴. جسم گنوايا ساجن پايا، صورت جو سينگار.
اسان رانجهو هڪ ٿيوسي، وٽ رهي نه وار- ڏٺوسي.

۵. اندر ٻاهر صورت ساڳي، قسم رب جبار.
'ڪوجهي' ٻاجهي ڪانه رهي پوءِ، حسن سندو سردار- ڏٺوسي.

ٿله : اديون ڪانگ ويو ٿم صبح ڪهي، ايندو يار منهنجو اڃ رات پيهي.

۱ - ڪر تون تياري جتن صفا ڪر، ڪڻ تون بهاري صحن صفا ڪر،

غير ڪڍي ڇڏ صاف صحيح.

۲ - ڪن ڪچرو ڪڍ دم سان بهاري، غير وڃي تان يار پٽاري،

رمز نفي اثبات ايهي.

۳ - جنهن جو توکي فڪر سدائين، ايندءِ سوئي رانجهن سائين،

شوقون سيج وڃاءِ سهي.

۴ - يار تصور جي تون ڪارين، سيني وارو تخت سنوارين،

بيشڪ وهندو پاڻ ٺهي.

۵ - جاڳ ڙي عاشق جاڳ سدائين، جاڳڻ ۾ نت پاڳ پلائي،

بيشڪ ايندو يار ڪهي.

۶ - ڳالهه سچي ڪئي ڪانگل پياري، پيهي آيم پنهل اوتاري،

لحظي ۾ ويئي مونجهه لهي.

۷ - 'ڪوجهي' جنهن کي ڌار تو پانيو، سهڻل سو اڃ تو ۾ سمايو،

وار وڻي ٻي ڪانه رهي.

ٿله : آئي مند موٽي، جهڙن جهوڪ لائي،
ڏاڍي برهه بارش، وسڻ ڪاڻ آئي.

- ۱ - شروع سال نئون ٿيو، لڳي موج مستي،
وصل جام جاري، هٿيو هجر جائي.
- ۲ - وڻو برهه بادل، ٿيو سبز گلشن،
گليو در ميخان، عشاقن وڌائي.
- ۳ - خبر ناهي عامن، هي موقعو نيلرو،
اها عيد نيهي، آ مستن ملهائي.
- ۴ - لڳي نينهن نوبت، ڪڏي مست آيا،
ٽپي سر ڏنو جن، تنهين سرڪ پائي.
- ۵ - لڳو درد دهڪو، وڃي سوز مرلي،
آنا هو آنا هو، ناهي ٻي ڪا وائي.
- ۶ - لڳي باهه وحدت، اٿيو نور شعلو،
ڪڏي جان 'ڪوجهيءَ' پتنگ جان جلائي.

ٿلهه : اچو عشق سندا انصاف، ڏسو دل صاف ڪري.

۱ - دين ڌرم کون عاشق آجا، مذهب مڙئي معاف

۲ - فرض سنت کون فارغ ٿياسي، عشق سندي اوصاف.

۳ - ڪعبو ڪاشي سڀ اندر ۾، معاف مڪي جو طواف.

۴ - ٻانهپ ٻولي ڪانه رهي ڪا، گرم ڪشالا قاف.

۵ - ادم الله صورت ساڳي، لڻا غير غلاف.

۶ - 'ڪوجهي' ماڻي سدا سهڻي، ناهي تنهن ۾ خلاف.

ٿله : اڄ عيد آ عشاقِي، ڏيون يار کي مبارڪ،
محبوب شهه موراڳي، مٿيار کي مبارڪ.

۱ - اضحيٰ جي عيد آئي، شمشير شهه جلائي،
عاشق سر ڪپائي، تلوار کي مبارڪ.

۲ - آخوند جي عيد رمضان، مهنو سڄو جو بک سان،
عيد جي سنين سان، مردار کي مبارڪ.

۳ - اڄ عيد نينهن واري، سوليءَ جي تيز تياري،
جن سنيچ هيءَ سينگاري، سردار کي مبارڪ.

۴ - سورھ بهن ته چرڪي، ميخان اچن ٿا مرڪي،
سر ڏيئي وٺن ٿا سرڪي، خمار کي مبارڪ.

۵ - 'ڪوجهي' درازي پيالو، آهي سدائين چالو،
ڪوئي وري نه خالو، سنسار کي مبارڪ.

تلھ : اٿي جاڳ عاشق، سڄڻ ٿو سنياري،
سمهڻ تو نه لائق، پرين ٿو پڪاري.

۱ - سپرين جا سڌڙا، ٻتين چو نه پوڙا،
اٿي ڪر تياري، اچن ٿا اوتاري.

۲ - نه ڪر دير دم جي، اول گهر صفا ڪر،
سڄو غير ٻوهر، ڪڍي ڇڏ بهاري.

۳ - تنهان پوءِ عاشق، سڄڻ سيج ٺاهج،
وڏي خيال دل سان، سنياري سنياري.

۴ - انهيءَ ريت عشقون، تون ريجهاءِ رانجهن،
پرين پوءِ پاڻهي، ايندا سي پڌاري.

۵ - پرين پوءِ تنهنجا، تون پنهنجي پرينءَ جي،
يڪا يڪ وصل ۾، سڀئي ڇڏ وساري.

۶ - اٿي تون آڌي جو، سهڻل ڪاڻ 'ڪوجهي'،
انهي پر اوجاڳو، سدائين سنواري.

تلھ : اٿي جاڳ سدورا جاڳ بندا،
آهي جاڳڻ ۾ نٿ ڀاڳ بندا.

- ۱- مالڪ توکي پيو ٿو پڪاري، نفس وڌو آ توکي سمهاري،
ننڊ ته نسورو نڀاڳ بندا.
- ۲- بخت ڪپڻي تان، بخت سنوارج، جاني پنهنجو جيءَ ۾ وھارج،
ننڊ جڏي، ٿي سجاڳ بندا.
- ۳- ننڊ ته نحوست آھ نسوري، ويل ويائن دوست تون دوري،
غفلت کي ڪر نڀاڳ بندا.
- ۴- ننڊ ته سسئيءَ کون ڪانڌڙو ويڃايو، ڏيرن کي ڪو ڏور نه لايو،
جاڳڻ بن، ٿي ڏھاڳ بندا.
- ۵- هارڻ توڙي ڪنڻ اٿيئي، جاڳ اٿي ڪر جيڪي وٺيئي،
ملھ وارو هي ماڳ بندا.
- ۶- جھوڪ رانجهوءَ جو پار درياھون، جاڳ لنگهي پٿو پار اتاھون،
قلزم عشق اجھاڳ بندا.
- ۷- ھٿ جن پاتو 'ڪوجھي' پرين کي، ھٿ پي ھنج رانجهن تن کي،
جاڳ ته مائين سھاڳ بندا.

ٿله : آهيان ٻچي بدڪار، ڪهڙو مان ڪنڌ اٿايان.

۱ - نفس ندوري وڌو نهوڙي، تنهن تي ڪريو هسوار.

۲ - نينهن نياڻي مول نه ڄاڻان، عشق خبر ناچار.

۳ - ڪوئي چڱو ڪم ڪونه ڪيو مون، آهيان اصل بيڪار.

۴ - جهڙي تڙي ساجن تنهنجي، ننگ ڪڍو ننگدار.

۵ - پاند پناهي سهڻل گهرجي، ڍول ڍڪي وڻ يار.

۶ - توهه تنهنجي سان 'ڪوجهي' تهڳي ٿي، بخش پلا، پلڪار.

ٿله، اڌ اڌ يار پڪيڙا، ڇڏ تون ڏيهه پرايو،
ڇاڪون وطن وساري، قيد قبوليءَ اڃايو.

- ۱ - هئين آزاد سدائين، حد بي حد جو سيلاني،
باندي پاڻ بڻايو، ناحق ٿئين تون مڪاني،
اهي ارمان اهوئي، ڪيئن تو شان وڃايو.
- ۲ - هت شهباز هئين تون، ثاني تنهنجو نه ساڻي،
پنهجي ذات وساري، پڇرو چائو صفاتي،
وس ڪيئن پنهنجو ڇڏي ٿو، بيوس پاڻ بڻايو.
- ۳ - ناحق يار پڪيڙا، باري بار الائي،
کائي ڪڻڪ جو دائو، ڦاهيءَ پاڻ ڦسايو،
سانگي ڪهڙي وو سهڻا، پيڙو توکي هي رايو.
- ۴ - ڏينهن گهڻا وو 'ڪوچهي'، جاليءَ قيد ۾ جاني،
پانهپ جي ڇڏ ٻولي، لڙ ڪا لات حقاني،
موٽي ماڳ وڃڻ جو، سيگهڙو ڪر تون ڪو سعيو.

ٿلهه : الله هوت، آئيئي، توکي پئي ٿي ساريان،
تنهنجي ڪاڻ ويئي، واٽن تي نهاريان.

۱ - سخيءَ در سوالي، وڃي ڪونه خالي،
ڪندم آس پوري، ويئي ٿي پڪاريان.

۲ - لکن کي نوازيءَ، جڏي هڪ ۾ چاهي،
سالن جي سڪايل، ويئي پرت پاريان.

۳ - ٻڌي هاڪ آيس، وڏي آس پائي،
سخيءَ کي مان هر دم، ساريو پئي سنپاريان.

۴ - اٿم حال هيٺو، ٻڌن شال آزي،
پرين ڪاڻ دم دم، هنجھون پئي ٿي هاريان.

۵ - 'ڪوجهي' ڪر تياري، اجهو هوت آيا،
اچن شل جي هيڪر، اکين ۾ وهاريان.

ٿلهه : اي هال محرم دادلا، اڃ آءِ ته اوريون حالڙو،
لالن درازي لاڏلا، اڃ.....

۱. - توکي ڏئي ٿيا ڏينهنڙا، ڏينهنڙا به سالن جهڙا،
ماڻا نذر سان ڪيهڙا، اڃ.....
۲. - تون ياد ڪرسي راتڙيون، پورل پاتڻ ٿي پاڪڙيون،
سي چو وسارين باتڙيون، اڃ.....
۳. - اڳ اڻ سڏيو ٿي آئين، سڏ تي به سڏ اڃ ڪونه ڏين،
سَل سَل سڄڻ ڪٿ ٿو وسين. اڃ....
۴. - تون سڪ سمهين، هت سال ٿيا، ههڙا اسان جا هت حال ٿيا،
ايڏو رسڻ چو لال بيا، اڃ.....
۵. - هيءُ تان وصل جي ويل آ، توکي پوي سڌ ڪهل ڪا،
ور ور ملڻ جي مهل، اڃ.....
۶. - توڙ ڪمي اصلي نه ڪا، مون ڏي مهر ساري مٺا،
پلڪار تون بخشين پڻ، اڃ.....
۷. - قسمت اندر جي ڪاڻ ٿم، تون مالڪ نوح و فلم،
تقدير ٺاهي شل صنم، اڃ.....
۸. - ڪوجهي ته آ' ڪوجهي' مٺا، تون تان سخي ستهو سڏا،
مونڪون خطا، توڪون عطا، اڃ.....

ٿله : آءُ جيئهي تيهي پنهنجي يار جي،
مون سان ناه ڪنهن جو واسطو.

۱ - لعل منهنجو، آءُ لعل جي آهيان،
لعل بنا ٻي ڪنهن جهڙي ناهيان،
آءُ ته ٻانهي ٻاروچل يار جي،
مون سان

۲ - عيب مڊايون مون ۾ گهڻيون،
دول ڍڪيندم سي ته ساهيڙيون،
آءُ ته ناهيان اديون ڪنهن ڪار جي،
مون سان

۳ - خاص خلاصي مان ڍول جي آهيان،
ڍولڻ جي مٽ ٻئي ڪي نه پانيان،
مونڪي ٿيڪ قبولڻ يار جي،
مون سان

۴ - سامه درازن جيڪا گاهي،
ننگ وجهي ننگ پال تي لاهي،
تنهن ڪي ڪاڻ نه ٻي ڪنهن پار جي،
مون سان

۵ - 'ڪوجهي' آهيان توڙي ڪاري،
يار سهڻل جي مان آهيان ساري،
آءُ ته سام سخي سردار جي،
مون سان

ٿله : اٿم اميد اڃا، ري جيڏيون، ڪين ڇڏيندم ڪاڻي.

- ۱ - ڪيئن ڇڏيندو سهڻل سائين، جنهن جي توهه تڳان - ري
- ۲ - واهه وسيلو ڪونهي ٻيو ڪو، ريءَ تو آٻو نه اما - ري
- ۳ - آهيان وڪاڻل تنهنجي در تي، ٻي ڇو پار وڃان - ري
- ۴ - آءُ تان ٻانهي، تون تان سائين، سجدو ڪين پڃان - ري
- ۵ - جيهي تيهي ستر تنهنجي، سام اچي مان پهي هان - ري
- ۶ - لوڙهي اندر پينو آيس، بيڪ سخيءَ کان پنان - ري
- ۷ - 'ڪوجهي' کي ڪر سهڻي پيارا، سوال آگاهه سنيان - ري

تله : افسوس موت ظالم، جاني جدا ڪرايو،
شاهه غلام محمد، لوڪون ڪٿي لڏايو.

۱ - عبيد وٿيس نه جامون، وحدت رسيو يگانو،
ٿيو ڪيچ ڏي روانو، باهيون پنيور لايو.

۲ - علي مدد جو ڄايو، شاهه سخي نڀايو،
يارن چئن جو رايو، پنجن تنن پهرايو.

۳ - عامن ليکي هو مرڻو، حق سان هيوسي پرڻو،
وڇڙيو هو يار ماڻو، مرڻو ڪٿي هلايو.

۴ - جنهن هار جو هو داڻو، تنهن کي رسيو يگانو،
ڪوڙو ڇڏي زمانو، پنهنجو وطن وسايو.

۵ - دادِي بخش بهاول، 'ڪوجهي' روئي ٿي راڻل،
تونو سڄي هي سانول، پرڇاڻي جي ڪاڻ آيو.

ٿله : اي راز محرم دلربا، اڃ آءُ ته پرچون پاڻ ۾،
سُن هي صدا نام خدا.

۱ - معافي ڪري ڪوتاهيون، ويران وسايو جايون،
ورهيڻ ويڇوڙو لاهيون، اڃ

۲ - جهاڳي جبل آهيان ٿڪي، توريءَ مٺا آهيون ڏکي،
سالن ڪنان آهيان سِڪي، اڃ

۳ - تو لئي پرين ماندي آهيان، ورهون نه پل واندي آهيان.
زلفن تنهنجي باندي آهيان، اڃ

۴ - ڪٿي ڇڏ رسامان ناز ميان، ٺاهيو وصل جا ساز ميان،
ويهي ونڊيون ڪي راز ميان، اڃ

۵ - واريان حجت مان ڪانه ٻي، گولي آهيان تو شاهه جي،
سُن دانهن هن بيواهه جي، اڃ

۶ - وايون ويڇڻ جون ڏي ڇڏي، ويهو پڪا سامهون اڏي،
'ڪوجهيءَ' کي چئو سهڻل سڏي، اڃ

ٿله : اڄ لنگهندي واٽ ويندي، گهوٽ گهائيندو ويو،
ناز سان نيٺن کي چوري، نينهن لائيندو ويو.

۱ - دم اندر دلڙي لٽي ويو، ڪل نه مٽي کي ڪا پئي،
منهن ڏيڪاري زلف ڌاري، پيچ پائيندو ويو.

۲ - چشم خوني سان نهاري، جان ۾ جهوري وڌي،
تير ڪوڙي جان جهوري، منهن ڇپائيندو ويو.

۳ - ڪيئن ڪريان ڪنهن کي چوان، هن حال جي مان ڳالهڙي،
ڪات هڻندو خون پيئندو، ماس ڪائيندو ويو.

۴ - اٿ اري 'ڪوجهي'، ڪر تياري، سر لڙي هن يار سان،
عاشق جي سر وڍڻ جا، ٺاهه ٺاهيندو ويو.

ٿله : آهيان پاڻ الله، نه ٻيو ڪو.

۱ - احدون پاڻيهي عبد سڏايم، ڇاڪر ٿيس ڪون ڇاه،
ٻانهو مونڪي مول نه چئجو، آهيان شاهنشاه.

۲ - سير صفاتيءَ جو ٻيو رايو، ذاتي ڇڏيم سڀ ڇاه،
قيد مٽيءَ جو پاڻ قبوليم، ملڪ ڪيم ڪمرام.

۳ - طرحين طرحين پيد بنايم، سڀ ٺڳيءَ جا ٺاه،
جت ڪٿ يارو ظهره منهنجو، اوهين ڪيو ويساه.

۴ - عاشق مان هان عاشق هان ئي، عشق به آهيان آءِ،
ڪٿي سهڻي ڪٿي 'ڪوجهي'، هي سڀ ڪوڙو بناء.

ٿلهه : الله هووي يا نه هووي، جيوي ميڏا يار ميان.

۱ - دلبر ميڏا شاهه درازي، شاهه سخي سردار ميان،
يار قبولڻ دا مين عاشق، تهدل وو تڪرار ميان.

۲ - صورت سهڻي منڙي مهڻي، صورت دا سينگار ميان،
تلدا تلدا ساڏي آندا، واه ڪبڪ رفتار ميان.

۳ - منڙيان منڙيان بوليان ڪردا، ڪانگل خوش گفتار ميان،
چشمان چولي دل ڪون رولي، جوش والي جهلڪار ميان.

۴ - ننڍڙي ننڍڙي نازڪ هڻڙي، لوڏ عجب لشڪار ميان،
ول ول سائون پاڪر پاندا، قرب والي ته ڪٿار ميان.

۵ - ول ول سائون پاڪر پاندا، قرب والي ته ڪٿار ميان،
'ڪوجهي' دا سر اولي گهولي، دلبر باغ بهار ميان.

تلھ : اضحيٰ والي عيد هي يارو، عشق آڏي تي آ وو ڪنڌ ڪپائو.

۱ - پڪريان ڪهڙ ڪرت زناني، سر تليءَ تي لائو، جسم گنوائو.

۲ - سر بن هرگز سر نه ملڻا، سولي سيح بنائو، سرڪي پانو.

۳ - مليا نون هووي عيد مبارڪ، عشق مبارڪ پائو، نينهن نچائو.

۴ - مٿي نون سجدا مول نه ڪرنا، صورت وچ سمائو، غوطا ڪائو.

۵ - عشق والي تڪبير هڪائي، هر هر نڪ نه گسائو، دم چلائو.

۶ - عشق آڏي تي آ ڪر 'ڪوجهي'، عيد عشقي ملهائو، ساجن آيو.

ٿله : اڄ گوگل، مٺيءَ جي اتاري،
توڪي ساهه پيو ٿو سنڀاري.

١ - تولي طول وهاڻا وڇاڻا، سهڻا سيڇ پلنگ لڳاڻا،
توڪي داسڻ پئي ٿي پڪاري، توڙي نير ڪنيو ٿي نهاري.

٢ - آءُ توڪي اکين ۾ وهاريان، پوءِ ٻي ڏي ڪين نهاريان،
هڪ تون ئي هجين مون ڪناري، ٻيو آءُ هجان تو پياري.

٣ - دين ديال ديا ڪر تون، ڪين ڪلاءِ مون تي سرتيون،
مونڪي تون جي ڇڏيندين وساري، چئو ڪير ڪندو پيو ڪناري.

٤ - چوي قرب منجهون هي 'ڪوجهي'، آهيان داسڻ سونل، تنهنجي،
اڄ موهن پير پڌاري، وڃ جيءُ جڏڙو جاري.

ٿله : اچو ته پينر رام ريجهايون،
چوڏس جو موقعو ملهائون.

۱ - ڏاڍو بيرنگ رنگڙو لايو، روپن ۾ تنهن پاڻ سمايو.
ڪٿي برهما وشنو سڏايون، ڪٿي شو جو نام ڌرايون.

۲ - ڪٿي سهڻل رام سوڀارو، ڪٿي ڪرشن مرليءَ وارو.
ڪٿي نانڪ پاڻ ڪهايون، ويو پرڻم پس بنايون.

۳ - پير رانجهن روح ۾ رايو، لڙي ديس دراز تي آيو.
سوامي سچل پاڻ چوايون، ويو نوبت نينهن وڄايون.

۴ - دين ديال ديا پالي، آيو جنم وٺي وري والي.
آيو روپ سخيءَ جو چايون، ويٺو محبت مڇ مڇايون.

۵ - ڇڏ 'ڪوجهي' مونجهه پيسارو، جيئي رام درازن وارو.
اچو گيت خوشيءَ جا ڳايون، پنهنجي لال ڪي مينڌڙي لايون.

تلھ : اڄ ڪان مانا منهنجا شام سندر، منهنجي جيءَ جا جگر،
اڻ مرلي مڌر.

١. تنهنجي پريم پوچارڻ آهيان مان، گوپال گوالڻ آهيان مان،
تو بن ڪين سهاڳڻ آهيان مان، منهنجا ڪانڌ ڪرشن تنهنجي ناٿ نذر.

٢. تو سهڻي سواءِ مان ويڳاڻي آهيان، مڇلي مثل بي پاڻي آهيان،
ٿيندس ساڻي ڪڏهن مان اياڻي آهيان، منهنجا مور مڪت آءُ مرليڌر.

٣. آءُ بين بجاءِ ملڙي بات بتاءِ، دل شاد ڪراءِ گوپال مانا،
اجهي عرض اڳها من تان مونجهه لاه، هيءُ سڏڙو اناءُ منهنجا بنسيڌر.

٤. ٻڌ ياد اتيئي يا وسري ويئي، جيڪي ڏينهن گذاريءَ گوگل ۾،
ڪندين ريجھ ڪڏهن پنهنجي راڌا سان، توڙي 'ڪوجهي' آهيان ته به تنهنجي گردن.

ٿله : اڇ گوگل، گرَ گرداري، منهنجا گرشن ڪانَ مَراري.

۱ - ايهها دم دم تو در آزي، سرڻ دينا ناٺ درازي،
ميچ ماندو منت نيزاري، ور چئنچل لعل بهاري.

۲ - ناهي تو بن واه وسيلو، تون ئي هيٺيءَ سندڙو حيلو.
جي تو شامنَ سام وساري، ٻيو ڪير ڪندو پوئواري.

۳ - تون ئي رام گوپال پيارو، تون ئي گوتم نانڪ نيارو،
تون ئي مدني مير هزاري، تون ئي حيدر شاه ڪراري.

۴ - توکي دم دم دلڙي سنڀاري، توڏي نيڻ ڪنيو تي نهاري.
ور لعل ڪنڀيا مَراري، توسان پريتم پريت پياري.

۵ - اڇ ٺاڪر، پير پڌاري، ڪٿي پريتم پير اوتاري،
آءُ ته آهيان تنهنجڙي ناري، پوءِ تان 'ڪوجهي' توڙي ڪاري.

ٿله : اڄ اڄ رام پيارا، لڻڪا ديس تي ڪاهي،
پل پل سیتا پڪاري، ويٺي واٽ واجهائي.

۱ - راوڻ دٿيت ڌتاري، ليڪو تنهنجو لنگهايو،
ناري آئي ويچاري، موڙيءَ باندي بڻايو،
رس رس ڪاهي پتي تون، تو بن واهر ناهي.

۲ - پريو ڏوه نه تنهنجو، ڪرمن جي آ ڪچائي،
لقب ڪيهو توکي لايان، قسمت جي آ ڪوتاهي،
وس بيوس جا تون سائين، ڇڏ تقدير ڦيرائي.

۳ - تو بن رام پيارا، آهيان ڏاڍي پشيمان،
داتا، دير نه ڪر تون، چاڙهي آءُ هِنومان،
ڪر آزاد هيءَ ناري، وجهه تون ڪوٽ ڪيرائي.

۴ - آءُ تان بيشڪ آهيان، 'ڪوجهي' عيبن واري،
جهڙي آهيان وو تهڙي، سڏبيس تنهنجڙي ناري،
پوندءِ نالي جو ننگڙو، داسڻ آس نه لاهي.

ٿله : اڄ موهن مئي جي اتاري، دم ويهه نه شام وساري.

١ - ويئي تنهنجي واٽ نهاريان، توکي پلپل ڪان پڪاريان،
توکي شاهه پيو ٿو سنياري.

٢ - اڄ اڄ گهنشيام پيارا، ڪٿي ماندو موت موچارا،
ويئي داسڻ توکي نهاري.

٣ - تولي ماندي آهيان مراري، ڪٿي نار ديا ڪرڻاري،
اڄ ناڪر ٻر ٻڌاري.

٤ - وڙ ڪرشن مرليءَ وارا، بيتاب ٻهچ پيارا،
توکي راڌا پئي بي ڪاري.

٥ - وڙ چينچل ڪان رسيلا، ناهي دل کي چين جيلا،
نت 'ڪوڇهي' شرن تمهاري.

ٿله : آوين آوين سويل سائين (مرسل)
ويڙها ولهي دا ڍول وسائين.

- ۱ - تيڙڙي ڪيتي مين تان ماندي، قوت غمان دي ڪاڻ دڪان دي،
سڪڙي سانون تانگهه ٿساڏي، آوين آوين دير نه لاوين.
- ۲ - رانجهن رووان راتيان ڏينهان، دم دم ريهان پلپل ڪيهان،
حال ڪنن بي حال جو ٿي هان، آوين آوين ڳل لڳاوين.
- ۳ - مينهن نينان دي لاتيان موڪان، بادل ٻڌڙيان جهرمر جهوڪان،
ٿم ٿم ڪٽلي روڪ تي روڪان، آوين آوين سيني لاوين.
- ۴ - لوڪ ڪريندي ٿوڪان ٿوڪان، طعني تنڪي ڇا وٽ چوڪان،
هسدي مين تي حاسد لوڪان، آوين آوين مهڻي لاهوين.
- ۵ - نينهن ٿساڏي ماريان نوڪان، محبت لايان من وچ موڪان،
ميڏيان بڪن سل، ڀرت ديان پوڪان، آوين آوين مينهڙا وساوين.
- ۶ - عشق دا درياهه لنڪهن اوڪا، رات انڌاري جي دا جوڪا،
مر ڪري، يائي جوڪا، آوين آوين پار لنگهاوين.
- ۷ - ماڻهو اکس ڪوچهي ڪاري، مين تان سهڻل، تيڙڙي ساري،
مهڻي موڪين ڪر سرداري، آوين آوين عرض اگهاوين.
- ۸ - جيوين ميڏا مير هزار، توهه تڳان مين تيڙڙي تاري،
'ڪوچهي' تي ڪر ڪرم ستاري، آوين آوين توڙ نڀاوين.

تلھ : آيا رانجهن آيا، عشق ظهورا پايا، صورت ساز بنايا،
ميمي والا پوش پھر ڪري، احمد نام ڌرايا.

- ١ - احمد احمد اور نه ڪوئي، احد ڪيتي اظهاري،
انا احمد آپ آلايس، ثابت بات سچاري،
شهر مڪي وچ جند اناڪي، مير مدينه وسايا - آيا .
- ٢ - بي صورت وچ آيا، صورت نام محمد،
محمد وچون ڪثرت هوئي، لولاڪ لا شام،
قادر قدرت ايوين جوڙي، بيرنگ رنگڙا لايا - آيا ...
- ٣ - اول آخر دا تون مالڪ، شاه تيڏي نه سامي،
سرور تون سرتاج رسولان، سيڪو تيڏا سپاهي،
تئين بن رب ڏي راه نه ڪائي، مرشد سر سمجهايا،
الله آپ اليا - آيا.....
- ٤ - رحمت تون، هر عالم خاطر، ايهو قول رباني،
مالڪ خالق ڪون و مڪان دا، سارا سر سبحاني،
شافعي ڪافي هر دو جهان، بار ڪلان دا چايا. آيا ...
- ٥ - اصل ڪنون پي مين تي محمد، بخشش تيڏي ساري،
هن پي هادي، قيامت سوڌي، پرتهء 'ڪوڇي' ويڃاري،
بيشڪ جنهن نون تيڏا سهارا، تنهن مقصد ڪل پايا. ايا..

ٿله : اپنا تماشا ویکڙ ڪيتي، سهسين ويس لڳائي هون،
وحدت ساري چوڙ ڪراهين، ڪثرت شور مچائي هون.

۱ - آدم هوڪي داڻا کاڌم، سُرڳئون آپ ڌڪائي هون،
شيطان بن ڪي منڪر ٿيوسي، لعنت طوق لڳائي هون.

۲ - منصور هوڪي انالحق آکيم، سولي سر چڙهائي هون،
آپ آرنِي، آپ تراني، ناحق طور جلائي هون.

۳ - آپ قلندر لعل سيوهاڻي، آپ مُعين سڏائي هون،
آبي صوفي شاه عنايت، آپ لطيف ڪهاڻي هون.

۴ - سحر هوڪي شاه درازين، نوبت نينهن لڳائي هون،
شاه قبول محمد بن ڪي، ٻيهر عشق جڳائي هون.

۵ - جت ڪٿ يارو مين ٿي وسدا، صورت ساز سمائي هون،
ذاتي حسن چپاڪي اندر، 'ڪوجهي' نام بتائي هون.

تلھ : آيا دلبر آيا، بشري بيڪ بنايا، حيدر نام ڌرايا،
سانگي سير صفاتي والي، برهين بار انايا.

- ۱ - حيدر حيدر اور نه ڪوئي، صورت نور الاهي،
عشق جگاوڻ جڳ وچ آيا، جوڙ ڪي اڻي شاهي،
بار برهه دا بر سر چاڪي، تاج فقيري پايا.
- ۲ - عشق دا مالڪ حيدر يار، حيدر شاهه عشاقان،
بن در حيدر شاهه علي دي، ٻي نان واهه عشاقان،
جوئي چاڪر در علي دا، عشق آهين گهر آيا.
- ۳ - آوڻ سڀي جڳ وچ جاني، نوبت نينهن لڳائي،
باغ بهاريا برهين والا، گهر گهر هوئي واڌائي،
هو هو والي بين بجا ڪي، در در عشق جڳايا.
- ۴ - مستي موج محبت هوئي، وحدت شور مچايا،
لڙهيا غير صفاتي والا، مستي ڪوٽ ڪرايا،
هرڪا هوئي هڪ هڪائي، هو هو هل مچايا.
- ۵ - ڪوليا دوست دڪان برهه دا، پيالا عام چلاوي،
جوئي آيا جام سڪايا، خالي مول نه جاوي،
هوش عقل دا ڪوٽ آڙاڪي، مست و مست ڌرايا.
- ۶ - ائڙا مينهن محبت والا، گهر گهر هوئي واڌائي،
'ڪوجهي' ڪالي نال سهيليان، حيدر شاهه اگاهي،
جڳ جڳ جيدي شاهه درازي، جنهن دي ٿورا لايا.

ٿله : اپنا آپ پڇاڻ، الله عبد سڏايا هي،
الله عبد سڏايا هي، عشقئون رنگ رچايا هي.

۱ - شان آدم دا ايڏا ڪيٽس، ميڙ ملائڪ سجدا ڏيٿس،

ايهو راز سڃاڻ، اندر آپ سمايا هي،

جب تو سجدا آيا هي.

۲ - فرقي پاتئون پات بنايس، ڪافر مومن گبر سڏايس،

ايها رمز پڇاڻ، ڪل وچ آپ سمايا هي،

ناحق ملڪ منجهايا هي.

۳ - ڪعب ڪا شي مسجد مندر، سڀ تون ڦولين اپني اندر،

تو ڀر رام رحمان، دل وچ آپ چپايا هي،

ٻاهر ڪير نا پايا هي.

۴ - آلا انسان سر بنايس، وَحْنُ اقرب آپ الايس،

شاهد آپ قرآن، جس وچ آپ وڪايا هي،

پيهي راز بتايا هي.

۵ - قبول محمد دوله دلبر، 'ڪوجهي' دا هي راحر رهبر،

ستگر سنت سبحان، بشري بيڪ بنايا هي،

آپ درازين آيا هي.

تلھ : آئو سھيليان آئو، ستگر ڪا گيت ڳائو،
رل مل سڄي پڄن سي، اپنا گرو ريجهائو.

۱. - گوبند گُر ۾ سڪيو ! ناھي ڪوئي تفاوت،
هڻ گر اڇ هري ڪي، ستگر ڪي در پي ڄائو.
۲. گوبند گرو وڪاري، گُر بن ڪوئي نه پاوي،
ڇت سي گرو ڪي چرنين، سڀ سيس ڪو جهڪائو.
۳. مٿرا ڪاشي ۾ ڪياھي، مندر دئاري ڪيا هي،
ڪل تيرٿون ڪو چوڙو، گُر ڪي ٽڪاني آئو.
۴. جڻيا تلڪ اجايا، ساڻ سڳن ۾ ڪيا هي،
ستگر ڪا شبد بولو، پريمي جڻيا لڳائو.
۵. شاھ قبول محمد، گُرديو مي همارا،
رل مل سڪيون سي 'ڪوجھي'، اپنا گرو منائو.

ٿلهه : آيا ساجن آيا، احدون عبد سڏايا، عرشئون ارض وسايا،
شهر درازين مهران هويان، قبول محمد چايا،
آيا ساجن

۱ - پهلي پهلي آدم دي وچ، آک ڪيتي اظهاري،
ول ول آيا جگتر اندر، صورت نياري نياري،
شام خضر دا پوش پهرڪي، وچ دريا لڪايا،
آيا ساجن

۲ - ڪرشن دي ول روپ دي اندر، ڪيتا عشق اوتارا،
راڌان نال رهاڻ سچڻ دي، گوپيان نال گذارا،
ٺاڪر، مانڌو، ڪان سڏاڪي، محبت مچ مچايا،
آيا ساجن

۳ - ملڪ عرب دا بخت سوايا، ٿور ڪيتي نرواري،
اڀريا سج مديني والا، روشن ڌرتي ساري،
آنا احمد آپ الاڪي، نعرا نينهن لڳايا،
آيا ساجن

۴ - حيدر حيدر اور نه ڪئي، قادر آپ قديري،
بار بره دا سر پر چاڪي، پايا تاج فقيري،
ڪوثر والا ساقي هو ڪر، پَر پَر جام هلايا،
آيا ساجن

۵ - ڦڙڪي هو يا نانڪ سائين، شاه گز دا والي،

رانجهن ريڏا سات سنگت تي، نال فرید حوالي،

هندو مومن هڪڙا ڪرڪي، پرتئون گز بنايا.

آيا ساجن

۶. ڦرندا آيا شاه درازين، ساڳيا نور رباني،

مست و مست قلندر هويا، شاه سچل لاثاني،

دائم سر پر حال حلاجي، هو هو هل مچايا.

آيا ساجن

۷. ڦر به مهر درازين هوئي، بيهر جنم انايا،

مست قبول محمد بنڪر، سارا سمنڊ سمايا،

جيوي ساجن لک لک ٿيوي، ڪلجڪ عشق جڳايا.

آيا ساجن

۸. رنگپور دا اڄ بخت سوايا، بي رنگ رنگڙا لايا،

ڪوليا دوست دڪان برهم دا، ساقي جام هلايا،

بي ڪر مستان 'ڪوجهي' هوئي، رانجهن راز وڪايا.

آيا ساجن

ٿله : ايڏا ماڻ نه ڪر، ساڏي نال ميان،

دمر جيها تيه، اسان جال ويسون.

۱ - روز اول ڪنون تيڏي نال ياري،

اڄ ڪلهه دي نهين سهڻا لعل ميان،

ناتا نينهين والا، اهو ڪيوين ٿوڙون،

ياري ڏکي سڪي اسان پال ويسون.

۲ - جي تان درد والي ميڏي دانهن سڻي،

مين تان ڪول ڏيوئين حال ميان،

جي تان رنج رهين اسان چپ ڪيتي،

چا تي دل والا احوال ويسون.

۳ - جي تان ڪول سڏئين، مين تان گهول وڃان،

جي تان ڏرو ڏڪين، رهسان نال ميان،

جتان يار تو نهين ساڏا ديرا اٿان،

اسان رلئي رقيب دي نال ويسون.

۴ - سڀ ڪنهن نال مٺا، رملل هسين،

ساڏي نال تيڏي رسڻ چال ميان،

جيوين من پاوين، تيوين ڪر سهڻا،

ول پي ڳڻ تيڏي، ڳوندي لعل ويسون.

۵ - مين تان يار تيڏا، تون ته يار ميڏا،

اسان نون ياد الستي دي ڳالهه ميان،

هڻ پي 'ڪوجهي' ڏيسئي هادي لعل همت،

پوٽا پياڻي والا، اسان پال ويسون.

ٿلهه : بهاري ڪئي سڄي سلطان، مبارڪ يار مستانو.

- ۱ - گهلي اڃ واءِ اتحادي، به هرجا خان آبادي،
سچل سهڻي سندي شادي، مبارڪ.....
- ۲ - عامن ليکي اهو مرڻو، مگر حق سان هيو پرڻو،
هيو وڇڙيو وري ملڻو، مبارڪ.....
- ۳ - وڃن وحدت سندا واڃا، نيهي مرليون بره باجا،
بهاريءَ جا بگل هرجا، مبارڪ.....
- ۴ - فقيرن آ سماع لاتي، حلاجي حال ٿيو ساڻي،
آنا هادي آنا هادي، مبارڪ.....
- ۵ - مڙيا اڃ مست متوالا، ڳچي الفي هٿن پيالا،
سڀئي خوش حال بر حالا، مبارڪ.....
- ۶ - طرف ميخان آيو ساقي، ٻئي اڃ سبز پوشاڪي،
قري پل پل مِي باقي، مبارڪ.....
- ۷ - کليو اڃ نور نوراني، 'کوجهي' ٿي مست مستاني،
ڪئي اڃ شاه شاهاني، مبارڪ.....

تلھ : بهاري ڪئي سخي موليٰ، سڄو سنسار هُو هُو هُو،
لٽا دُئي جا ڪُئي پولا، سڄو سنسار هُو هُو هُو.

- ۱ - لڳي اڄ واهِ واحدت جي، مٿي نابود ڪثرت جي،
بهر جا موج محبت جي، سڄو.....
- ۲ - پيالو جام جاري آ، وصل جي واهِ واري آ،
وري نئين سر بهاري آ، سڄو.....
- ۳ - عرش مستي سما مستي، زمين مستي دريا مستي،
آتش مستي، هوا مستي، سڄو.....
- ۴ - ملڪ هُو هُو بشر هُو هُو، پکي هُو هُو شجر هُو هُو،
اندر هُو هُو، ٻاهر هُو هُو، سڄو.....
- ۵ - نفی گم گار ٿي واللہ، ٿيو اظہار الا اللہ،
سخي الله سخي الله، سڄو.....
- ۶ - گل و گلزار الاهو، چمن چوڌار الاهو،
بهر جا يار الاهو، سڄو.....
- ۷ - کلي اڄ ذات ٿي ظاهر، 'کوجهي' تي حال ٿيو صادر،
انا الله اندر ٻاهر، سڄو سنسار هُو هُو هُو.

ٿلهه : بخت اسان جو آهه پليرو، برهم ڪئي برسات ميان.

۱ - جهڙن لاتي جهوڪ پکيري، بوند اٿي دن رات ميان.

۲ - بادل برهون يار وسايو، غير لڙهيو جسمات ميان.

۳ - نينهن ڪيو اڄ ذات ظهورو، ڌوئي ذات صفات ميان.

۴ - چيلا سخيءَ جا مور نه مرڻا، برسر آب حيات ميان.

۵ - دائر قائم شاهه درازي، ساڻ سموري ساڻ ميان.

۶ - 'ڪوجهي' ڪاري بيشڪ آهيان، ڏات پڇي نه ذات ميان.

ٿلهه : برهين دا بار باري، ڀاڱي اسانڌي آيا،
آسمان جو نه ڇاتا، اسان چمر اڪيان پي ڇاتا.

۱ - اسان عشق دي هون ڄاڻي، نينهن دي اصل نڀائي،
سڪ دا سبق اسان نون، چوندي پرين پڙهايا.

۲ - نينهن ديان لذوسي لاوان، محبت لڳائي ميندي،
ڏاجا ڏڪان دا يارو، ازلون اسان اڻايا.

۳ - رڳ رڳ رباب هوئي، تن من تنبور سهڻا،
دم دم آواز هو هو، هردي تي هل مڇايا.

۴ - وحدت ميرا تڪانا، ديگر نه آشيان،
ڪثرت ڪا ڪر بهانا، شوقون بشر سڏايا.

۵ - عاشق جوئي سڏاوي، معراج اسڪا سولي،
رلمل ڪي وه رندون مين، 'ڪوجهي' لقب ڌرايا.

تلھ : ٻڌو ٻانهيءَ جي ٻاڏاڻ نبي،
اچي هيٺيءَ کي رس هاڻ نبي.

۱ - ساريو ويٺي توکي سنڀاريان، نيڻ ڪنيو پئي توڏي نهاريان،
رس اچي ٿي ساڻ نبي.

۲ - هڪ ته رسڻ جي طاقت ڪانهي، ٻيو ته پسرڻ جي لياقت ڪانهي،
پيهي اچ تون پاڻ نبي.

۳ - لوح لکئي ۾ جي تان لڱائي، قادر قدرت توکي سياڻي،
قسمت مون ڪي ڪاڻ نبي.

۴ - احمد سرڻ تون عرض نماڻا، پورل پر تون پنهنجا پاڻا،
هاڻي وڌاءِ وٿاڻ نبي.

۵ - ڀرتڻ پاڇڻ عيبن هاڻي، در جي وڪاڻي گولي نماڻي،
تون ئي نماڻن ماڻ نبي.

تلھ : ٻھڳڻ آيو ٻيھار، واڌايون.

۱ - رانجهن آيو مونجھارو ويڙو، ٿيڙا قرب اپار،
شاه موراڳي صورت ساڳي، ساڳيو سخي سردار.

۲ - ساڳي ڪچھري ساڳيون چونڪيون، ساڳيو ڪلنگيءَ دار،
قرب قبولڻ وارو ساڳيو، ساڳيا پاڪر پيار.

۳ - لالن آئي درد ڏياري، گلشن ٿيو گلزار،
گھر گھر شادي خان آبادي، هرڪو باغ و بهار.

۴ - ساڳيو ساجن ساڳيو ٽولو، ساڳي سار سنڀار،
نوبت نيھي نعرو ساڳيو، وڪ اڃا واڌار.

۵ - معاف ڪيا ڪل قاف ڪشالا، ڏيھ ڌڻي ڌاتار،
'ڪوجھي' هاڻي سدا سھڻي، موٽيو يار ميھار.

تلھ ٻيھر عشق بادل، وسڻ ڪاڻ آيو،
برھ بوند لائي، ڪريو يار سعيو.

۱ - ڪري سر تريءَ تي، آيا جنگ جوڌا،
هيءَ مستن جو ٽولو، پنڻ عشق آيو.

۲ - رهي يار ساقي، گتو شال قائم،
پري ڏي پيالو، ڀرت جو سوايو.

۳ - چرهي موج وحدت، لڙهيو غير سارو،
ٿڻا دام ڏئي جا، وڌو عشق پايو.

۴ - ٿيو ساهه سُرندو، ۽ تن من تنبورو،
آواز هُو هُو، رڳ رڳ مان آيو.

۵ - هيڪر آه پڙي، 'ڪوجهيءَ' پير پاتو،
مڙي ڪيو هاڻي، سوليءَ آ سباهيو.

ٿله : ٻاجھ ڀريا ٻانهيءَ تي، من به ڪا ٻاجھ پويئي،
من به ڪا ٻاجھ پويئي، شال سدا شاهي وسئي.

۱ - سڱ نه سپاڻو ساهيان، ازئون گولي آهيان،
پاند ڳچيءَ ڳل پايان، من به ڪا ڪهل پويئي.

۲ - ڏوهه ڪيا ٿم پاري، توبه تو در زاري،
نيٺ وهن ٿا جاري، من به ڪو ترس پويئي.

۳ - درد هجر جو ٿاريو، واڳ وصل جي واريو،
ڳڻين تنهنجن ڳاريو، من به ڪو رحم پويئي.

۴ - شال جواني ماڻي، پيهه پرين اڃ پاڻي،
روز پئي هيءَ ٻاڏائي، من به ڪا مهر پويئي.

۵ - 'ڪوجهي' توڙي ڪاري، لعلن تنهنجي لاري،
ساجن ڪر سرداري، من به ڪو قياس پويئي.

ٿله : ٻول وي ڪانگل ٻول پيارا، ٻول سدوري ٻولي الا.

۱ - ڪه ڪه ڪانگا سچ سچ آڪين، يار ڏٺو ڪا گولي الا،
هيڙي ڪائي وصل دي تيارِي، ڏيک رهي هان ڏولي الا.

۲ -- يار دي خاطر جوڳڻ ٿيسان، چاهون پاتم چولي الا،
پريم وچون مين پينگها اڏيسان، لعل نون ڏيسان لولي الا.

۳ - مين ته اياڻي عشق نه ڄاڻا، بيحد ٻالي ٻولي الا،
ساجن آڪي ساڻي ٿيسي، سڀ ڪا هوسي سولي الا.

۴ - دشمن مين نون دڙڪي ڏيندي، ساعت باقي ٽولي الا،
الله ايوين شل نه ڪريسي، گهوٽ اتون مين گهولي.

۵ - حضيڙي صورت خضيڙي ڄماري، قادر دعا ته قبولي الا،
باغ بهاريا هوسي ڍولڻ، نال سموري ٽولي الا.

۶ - مٿان 'ڪوجهي' ماندي ٿيوين، وصل دي هوسي ٻولي الا،
ڇٽ درازي وسدا رهيسي، جهل جهل آسي جهولي الا.

تلهه : ڀلي عشق آئين ڀليءَ جي تون پاڻي،
ڏاڍو ٿورو لائيم، الله پاڪ ڄاڻي،

۱ - برهه باهه لاتي، سڙي هوڏ هستي،
اهو قرب ڪڙو، سخي پير سياڻي،

۲ - برهه تنهنجي آڻي، ويا وهم خطرا،
پوڙيئڻ دين دئي جو، سڄو غير ڄاڻي،

۳ - خودي غرق ٿيڙي، خدا مون سڃاتو،
صورت ٿي صورت ڪي، پاڻهي پئي سڃاڻي،

۴ - صفاتي هڏي جو رهيو ڪونه قطرو،
آنا هو آنا هو، بچي ذات آڻي،

۵ - ڀلي پاڻ ڪي مون، بندو ٿي چوايو،
هيس شاهه اصلي، آهيان سوئي هاڻي،

۶ - آيم ياد 'ڪوجهي'، پير سير سانگو،
چڏيم ڏيهه پاڻهي، عذر ڪڻڪ داڻي،

ٿله : پينر ڏيو واڌايون، وسيا ٿم وٿاڻ،
بره سان بهاريا، ڀليءَ جا نه پاڻا.

۱ - سفر ويا مسافر، وري سي وريا گهر،
واليءَ ڪئي آ واهر، آيا ٿم اباڻا.

۲ - ڪٿي سر جواني، ورير يار جاني،
پسي سا پيشاني، ٿريا نيڻ نماڻا.

۳ - پينر ٿي بهاري، چمن ۾ چوڌاري،
سجڻ ڪئي ستاري، ٿڙيا گل ڪوماڻا.

۴ - ڪرم ڪانڌ ڏانهن ٿيو، جڙي آيت سنئون ٿيو،
سجڻ ساز نئون ٿيو، اڏيا ٿم اڏاڻا.

۵ - ڦاٿل پنهنجون جايون، وري ور وسايون،
'ڪوجهي' ڪي واڌايون، قرب ٿيا شهاڻا.

ٿله : پينر اوھان مون ڪا آھي، ھلندي ڪيچ جا ڪاھي،

۱ - ناتو اسان جو ازل کون، ڪيچ ڌڻي سان الا لا،
جيڏيون پنيور سان چاھي. ھلندي ڪيچ ...

۲ - واٽ سڄي سڄ سڄائي، اڻ ڏٺ جوڪا الھي،
ٿر ٻر سر مٿي ساھي. ھلندي ڪيچ

۳ - سڪڙا پنيورين وي ميان، ساڻي ڪين سي ٿيندا،
ٻار غمن جا اٿائي. ھلندي ڪيچ

۴ - عشق پنھل جو اٿانگو، سر ست بازي الا لا،
سانگ مٺي سر جو لاهي. ھلندي ڪيچ

۵ - جيڪا ويئي سا ويئي، موٽڻ مول نہ تنھنجو،
لوڪ لاڳاپا گنوائي. ھلندي ڪيچ

۶ - 'ڪوڙهي' رسي ڪيچ ساڻي، ترڪون تارڪ جاڻي،
جان ڪڏي جا جلاڻي. ھلندي ڪيچ

ٿلهه : پيرو ڪيئن مان پڇان، قول ڪياهم ڪانڌ سان.

۱- واعد ا ٻڌاهم ور سان ويهي،
ياد اٿم سي اڃان.

۲ - محب جون مهران لکين ڪروڙين،
ڪهڙيون مڃي ڪهڙيون مڃان.

۳ - نينهن جو ناتو توڙ نپائيندس،
روم هجن ڪي رُحان.

۴ - وڪڙي وڌائيندس 'ڪوجهي' اڳتي،
پير نه پئتي وڃان.

تلھ : توتي لال اسان جي لاج سڄي،
سھڻا لڄ ڏئي، ڪر ڪيم لڄي.

۱. عشق امانت ڏاڍي باري، فلڪن ڪيڙي توبھ زاري.
- ملڪن کون پڻ ڪانه ڪڄي.
- ۲ - فلڪ ملڪ، جو بار نه ڄاتو، اسين چمي، سو سيني لاتو،
- آدم ويڙو ڪين ڊڄي.
- ۳ - آدم کي شيطان پُلايو، لطف الاهيءَ تنهن کي بچايو،
- رحم ربي ويو کيس پڄي، موذي ويڙو دُور پڄي.
- ۴ - ڏوھ کون آدم ڪونه هو واندو، آءُ به ته رانجهن، آدم زادو،
- بخش ڀلا ڀلڪار سڄي
- ۵ - ڏوھ اسان جو ڏاج ڏاڏاڻو، لطف اوهان جو شان شاهائو،
- لطف سان ويندا ڏوھ ڇڄي.
- ۶ - ساهه سڪي ٿو توله جاني، منڙو ماندو دلڙي ديواني،
- وَر وَر، پيو ٿم جيرو جهڄي.
- ۷ - وَر ڏنهن هاتف آندي وراڻي، ماندي نه ٿي تون 'ڪوجهي' نماڻي.
- يار ڪندو توکي ڪيم لڄي.

ٿلهه : تون ته سخي سهڻا، لوڌارين ٿو،
ته به آءُ مٺا، تنهنجي ٻلي آهيان.

۱- لالڻ توسان ازل جون لاوان، ٻول ٻڌا ته وسارين ٿو،
ته به آءُ ته ڳچيءَ تنهنجي ڳلي آهيان.

۲- هيڪر آيس وري نه وينديس، ڏڻ مون تون ته ڌڪارين ٿو،
ته به آءُ ته ڌنار تنهنجي ڳلي آهيان.

۳- ٻولن ٻڌڙي اصل اوهان جي، هاڻ جي نه سنپارين ٿو،
ته به ڪانڌ آخر تنهنجي ڪلهي آهيان.

۴- چاهڻ وارا توکي چڱيرا، 'ڪوجهي' ڏي نه نهارين ٿو،
ته به آءُ ته سهڻا، تنهنجي پلڻ آهيان.

لله : تنهنجي سڄڻ تنهنجي هان، ميري توڙي مندي هان،
تنهنجي نه ٻي ڪنهن جي هان، گدلي توڙي گندي هان.

۱ - ماڻهو ڏين ٿا مهڻا، سي گل ڳچي جا ڳهڻا،
تو ڏنهن پانين سي سهڻا، شڪرو خوشي ڪندي هان.

۲ - چونر تون ههڙي ههڙي، بيشڪ چوان مان اهڙي،
جهڙي آهيان به تهڙي، مان يار تو سندي هان.

۳ - هڪ راز تنهنجو چاهيان، ٻي تانگهه ۾ مان ناهيان،
رنجش تنهنجي ڪنا مان، ڏڪندي ۽ چرڪندي هان.

۴ - تو ڏنهن سدا پلائي، مون ڏنهن سدا لڳائي،
ههڙي حال کون مان جائي، دلدار شرمندي هان.

۵ - هيءُ ناز ٿم نيارو، مرشد سڄي سچارو،
رب جو هي لطف يارو، جڳ ۾ مان مرڪندي هان.

۶ - 'ڪوجهي' توڙي هان ڪاري، سهڻل تنهنجي هان ساري،
بيڪار هان بيڪاري، موليٰ تنهنجي بندي هان.

ٿلهه : پهچ شاه عالي، سخاوت جا والي،
سخي در سوالي، وڃي ڪونه خالي.

- ۱ - سدا تو چيو ٿي، ته گهر جيڪي گهرجيئي،
سچڻ پيو نه گهرجي، مان تنهنجو سوالي.
- ۲ - آهيان يار تنهنجي، اصل کون خلاصي،
ازل کان مان تنهنجي، پرين پرت پالي.
- ۳ - ڪا ڪنهن جي ڪا ڪنهن جي، اصل کون مان تنهنجي،
ننڍيئي ئي ڏني تو، پنهنجي عشق پيالي.
- ۴ - چوين گاهي پياري، سڏين گاهي ڌاري،
توبه يار زاري، عجب تنهنجي چالي.
- ۵ - تون ئي گهوٽ گهرجين، ڪوئي پيو نه گهرجي،
مان تنهنجي پياسي، مان تنهنجي موالي.
- ۶ - عجب تنهنجي ياري، سدا ريت نياري،
ڪڏهن تون جمالي، ڪڏهن تون جلالِي.
- ۷ - اچي يار هڪ ٿي، وري نا جدا ٿي،
وصل سان سچڻ ڏي، هجر کي نيڪالي.
- ۸ - گهري نا گهري ڪو، سخي پاڻ ڏيندو،
سخيءَ جي سخاوت، اصل کون نرالي.
- ۹ - 'ڪوجهي' تون سهڻل جي، سهڻل تنهنجو ڪوجهي،
توڪي هيءَ بشارت، سوالي نه خالي.

تلھ : پيالو پرين پياريو، مستان چو نه ٿيندس،
جلوو حسن ڏيکاريو، حيران چو نه ٿيندس.

۱. گهر پيهي گهوٽ آيو، جنهن گهور سان گهايو،
هوش عقل وڃايو، ديوان چو نه ٿيندس.

۲ - ڏسندي ئي نينهن لاتم، چمي عشق سر تي چاتم،
ذوقون زٺار پاتم، صناعان چو نه ٿيندس.

۳ - نينان ڪٿي سي قهري، ڪوڙي ويو تير جگري،
غمزن ڦٽي آ دلڙي، بي جان چو نه ٿيندس.

۴ - ڏاڍي عشق آگ لاتي، قطرو سڙيو صفاتي،
شعلو پسيو مون ذاتي، پروان چو نه ٿيندس.

۵ - لائق نه هئي نمائي، هي وڙ ڪيائون پاڻيهي،
اهڙي قرب تون مان جاني، قربان چو نه ٿيندس.

ٿله : پهچ اچي ميهار، سير ۾ سهڻي.

۱ - رات انداري هڪل ويچاري، توه تنهنجي آڌار.
سير ۾ سهڻي.

۲ - واءُ اٿائو سير تڪي ميان، بادل شور غبار.
سير ۾ سهڻي.

۳ - تري به نه ڄاڻان گهڙو به ڪچو ميان، ڪين رهايو ڪنڀار.
سير ۾ سهڻي.

۴ - محبت موٽڻ کون ڏئي ميان، بره ڪيو بيچار.
سير ۾ سهڻي.

۵ - پنڙا پوڙين پاهڻ تارين، اهو اٿم اعتبار.
سير ۾ سهڻي.

۶ - سهڻي توڙي ساجن 'ڪوجهي'، رس اچي ميهار.
سير ۾ سهڻي.

ٿله : پاندي پٺيان يار ڪاڏي، پاڻ ٻاروچل آهيان.

۱ - ونحن اقرب وي، قول سچارو الا،
ٺاه وڏا پيو ٿو ٺاهيان، پاندي

۲ - عاشق مان هان وي، معشوق مان ئي الا،
قاصد ڪاڏي پڇاين، پاندي

۳ - پاڻ ڏسڻ ڪاڻ آيس، پنهنجو تماشو الا،
رنگڙو ويٺو رچاين، پاندي

۴ - من خدايم، انحق ٻولي الا،
اذني حڪم هلاين، پاندي

۵ - محبت سانگي، نوي خاڪي جا مون الا،
نالو 'ڪوجهي' سڏاين، پاندي

ٿله : پليل ساريان شام ڪي، منهنجو آيو ڪي آيو،
ڪين ڇڏيندو سام ڪي، ڪندو لايو ته سڃايو.

۱ - آءُ ته لڏي اڄ لاڏلا، تنهنجيءَ طلب گهڻو ٿايو،
منهنجا دامودر دادلا، ڪر سگهه اچڻ جو سعيو،

۲ - موهن مرليءَ والڙو، مون سان نينهڙو جنهن لايو،
ايندم لهندم حالڙو، اڄ سيج اوهين ٺاهيو.

۳ - دلڙي دوڙ نه دوارڪي، وري شامن هت ڄايو،
مهر ڪري سنسار تي، تنهن رُوپ سخيءَ پايو.

۴ - دعا ڪريجو گوپيون، رهي قائم هي سايو،
راڏا وانگر شام جو، هجي 'ڪوجهي' تي رايو.

ٿله : جيئن صالح شه سخي، سهڻا شاه جيلاني لڄدار لکي

۱ - راڻيپور تو شاه وسائي، مير ! ملڪ ۾ نعرو وڄائيءَ،
ساري جهارن جا مهندار مڪي.

۲ - ڏاج اوهان جو شاهي پيري، تنهن ۾ گڏي تو سهڻي فقيري،
تو وڪ وڌائي واه رکي.

۳ - واه محبوب، جامون پائيءَ، پوش عشاقِي تنهن تي لڳائيءَ،
دردون نيهي نار دڪي.

۴ - عرض سسئيءَ جو شاه، اُناييءَ، کڻي ته پنيورين ڪيچ رسائيءَ،
ريءَ پنهل هان يار ڏڪي.

۵ - ڳارو ڳچيءَ ۾ "ڪوجهي" آهي، نال هٿين شه ڏي پهچائي،
ساٺ ملي ٿيان يار سڪي.

ٿلهه : جنين کي ٿي ساريان، الله تن کي آڻي،
ساريو جن سنڀاريان، ماريو تن جي ماڻي.

- ۱ - جنين جيءُ ٿو تانگهي، جيان تن جي سانگي،
مرڻ پي انهن لاءِ، الله پاڪ ڄاڻي.
- ۲ - اکين لاتي جهم جهم، وسن نيڻ ٿم ٿم،
سڪي ساهه جي لئه، اچن شل هاڻي،
- ۳ - پرين لئه پڪاريان، واٽون پيئي نهاريان،
ڪري روح راڙيون، تانگهيو دل ٿي ٿاڻي.
- ۴ - ڪانگل ٿي اڏايان، فالون ٿي وجهايان،
آڻي شال موليٰ، پورل منهنجي پاڻي.
- ۵ - لکين هت لڳايون، ڪروڙين ڪڇايون،
ننگي شال ننگڙو، پنهنجو ڪو سڃاڻي.
- ۶ - ملڻ جي مهل آ، پرين پئي ڪهل ڪا،
اچن شال هاڻي، چون نا سڀاڻي.
- ۷ - حجت ڪيهي تن سان، ٻانهپ ٻولي جن سان،
ليلايو ليلايان، آزي شل اگهاڻي.
- ۸ - ليکين يا نه ليکين، 'ڪوڙهي' تنهنجي ليکي،
اسان نت دعاگو، سدا جواني ماڻي.

ٿله : جڳائي نه جيئري، جڏيءَ سان جدائي،
ناهي ڀروسو ڪو، دمن تي سدائي.

۱ - جي پي هيءُ جئندو، جڏو جيءُ ڪيڏو،
ٻئي ڏينهن دم جا، ٿيو حال پائي.

۲ - اول ڏيئي دلاسا، ڪسيءَ هوت دلڙي،
هينئر ناه واجب، ڪرڻ بي وفائي.

۳ - جئن پي تون ريجھين، تئن تو ريجھيان،
ڪٿي ريجھ رالڻا، وسئي شال شاهي.

۴ - گهڻا سال ڪاٽيم، هجر ۾ پيارا،
ڏيندم بخت وارو، سورن لءُ هان ڄائي.

۵ - ڪيئ قول سهڻا، وٺيئ ڪانه 'ڪوجهي'،
جيئڻ اهڙو ٻن پيو، يڪي ڏي رهائي.

تلھ : جيئري لاه زنجير، مئي پڇاڻا ڪير تو ڄاڻي.

۱ - توڙ حجاب حياتيءَ اندر،

اٿم ايها اڪير.

۲ - سال گهڻا ٿيا ته تڪيندي،

لاھ فراق فقير.

۳ - ويسه ڪونهي يار! وهي تي،

هاڻي اچي مل مير.

۴ - ڪونه زمانو بوتي اندر،

ڪر آزاد سير.

۵ - مرڻ ۾ مهڻو ناھ پيار،

موتو مار امير.

۶ - ويل پڇاڙي ڪهڙو ميلو،

وصل اڳي ڏي وير.

۷ - ناھ لکيو جي لوه قلم ۾،

ڦير ڪڍي تقدير.

۸ - 'ڪوجهي' جو آ عرض ايهوئي،

ميچ قبولڻ مير.

ٿله : جت ڪٿ قبول جاني، جلوه جمال تنهنجو،
ساري جهان ۾ ثاني، ناهي ڪو لعل تنهنجو.

۱ - ڪون و مڪان ۾ تون ئي، موجود ناهي ڪوئي،
ساري خدائي سهڻا، آهي خيال تنهنجو.

۲ - عرش علي به تون ئي، آرض سما به تون ئي،
ڪثرت تنهنجو ظهورو، در در وصال تنهنجو.

۳ - ڪرشن ۽ رام تون ئي، احمد، علي نه ٻيوئي،
در در تنهنجي آه صورت، هيءُ گل ڪمال تنهنجو.

۴ - بشري ڪري بهانو، ڀولي وڌيءَ زمانو،
رب لاشريڪ تون ئي، ڪونهي سيال تنهنجو.

۵ - محبت جي يار سانگي، ديرو دراز لاتيءَ،
ڄايو نه ڪوئي چمندو، ثاني مثال تنهنجو.

۶ - بختين اسان جي آئين، جڳ ۾ قبول جاني،
'ڪوجهي' سدا ٿي چاهي، پوتار ! پال تنهنجو.

ٿله : جنين لئ ٿي جاڳان، اهي ڇو نه ايندا،
سخي جن جو نالو، اڏيو سي اڏيندا.

- ۱ - ڪٿي تون بهاري، تڪي ڪر تياري،
سڄو گهر صفا ڪر، پيهي پاڻ ايندا.
- ۲ - سگهو سيڄ ٺاهج، وٺي ور وهارج،
هڪر هوت آيا، وري سي نه ويندا.
- ۳ - دليون ڪر تون خدمت، محبت ساڻ محنت،
ڪندا پاڻ شفقت، ٻٽا ڏاڻ ڏيندا.
- ۴ - پرين جان پڌاري، سڀئي ڇڏ وساري،
سندن ٿي خلاصي، وره پوءِ ونڊيندا.
- ۵ - تڙين جان تون آيو، وڃي پوءِ ويڇو،
سڄڻ پوءِ توسان، رلي هڪ ٿيندا.
- ۶ - اول سک فنائي، تنهان پوءِ بقائي،
اها رمز رانجهن، پاڻيهي پيا ڏسيندا.
- ۷ - 'ڪوجهي' جنهن اوجاڳو، سدا سو سياڳو،
پرين تنهن کي پاڻون، چنيو نا ڇڏيندا.

ٿله : جيئي رانجهن پيارو، شاهه درازن وارو.

- ۱ - دم دم آزي ڏئي ڪي، حضري عمر ڏي سخي ڪي،
سدا رهي شل سوپارو.
- ۲ - بازار برهه جي سدائين، گرما گرم رک خدايا،
سر سبز ساقي ٻاجهارو.
- ۳ - دائم قائم ساقي، هر دم آباد ميخان،
جام هلي نت جالارو.
- ۴ - جيوي جانب جيوي، لک لک لالڻ ٿيوي،
شان عزت ۾ واڌارو.
- ۵ - روز قيامت تائين، شل وسيئي بادشاهي،
نيهي وڃي نت نقارو.
- ۶ - باغ اندر نت بهاري، شاد سدا شل ماهي،
چم چم هميشه چوڌارو.
- ۷ - جڳ جڳ جيئن پيارا، قربان 'ڪوجهي' اوهان تون،
صدقي ٽولڙو سارو.

ٿله : جا جا صبا صنم ڪو، لي ڪر پيغام ميرا،
ميري يار ڪو بتادو، حال تمام ميرا.

- ۱ - جا در حضور عالي، شاهه دراز والي،
نياز و ادب سي ڪرنا، سجده سلام ميرا.
- ۲ - دم دير نا وي ڪرنا، اڙجا صبا تو جلدي،
ڪهه دي تو خوش زبان سي، سارا ڪلام ميرا.
- ۳ - تر هو نه هو هماري، مين هو چڪا تمهارا،
تيرا در ڪبي نه چوڙون، ييهي انجام ميرا.
- ۴ - دل ڪي يي آرزو هي، سن لي سخي دلارا،
ياداش عاشقون مين، لک دي تو نام ميرا.
- ۵ - آجا ميري تڪاني، ويران دل بسالي،
قدمون مين يا بلاڪي، ڪردي مقام ميرا.
- ۶ - مدت سي آرزو هي، ڪهه دي سخي دلارا،
” ڪوجهي“ مين شاهه تيرا، تون هي غلام ميرا.

ٿلهه : جپ نام ست نام، جپ نام ست نام،

جپ نام سخي ست نام سخي.

۱ - آهي محب منهنجو منار سخي،

آهي دل گهريو دلدار سخي.

دلدار سخي منار سخي، جپ

۲ - آهي ساڻو تنهنجو هر وار سخي،

ساري جڳ مٿون جڳتار سخي،

جڳتار سخي هر وار سخي، جپ

۳ - آهي عشق سندو اوتار سخي،

منهنجو ڪان ڪٺو ڪلتار سخي،

ڪلتار سخي اوتار سخي، جپ ...

۴ - مون ڪان دم نه ٿي هڪ ڌار سخي،

لهه سار اچي ته سنڀار سخي،

ٿي نا ڌار سخي لهه سار سخي، جپ

۵ - آهي منهن جي 'ڪوڙهي' جو سينگار سخي،

ساري ساٿ سڄي جو سردار سخي،

سردار سخي سينگار سخي، جپ

ٿله : چٿيو سي ناچائي هون، رڳا پوش بشر دا پاڻي هون.

۱ - سير ڪرڻ دا پيوسي راياءِ، عرشون آ ڪي ارض وسايا،
انا احمد آپ الايا، احدون عبد سڏائي هون.

۲ - جوش برهه دا اسان نون آيا، صورت دا چا ساز بنايا،
آپ دئي دا سبق پڙهايا، آبي آپ پلائي هون.

۳ - ڪٿان جوڳي آڻ بٿيوسي، ڪٿان رندي پوش ڪتوسي،
ڪٿان سبق نماز سليوسي، ڪٿان تلڪ لڳائي هون.

۴ - ڪٿان شريعت راهه بتائي، ڪٿان رومي رمز رچائي،
ڪٿان انحد بين بجائي، ڪٿان سوليءَ سيج بڻائي هون.

۵ - ڪڏان موسي نال هيوسي، ڪڏان حلاج عطار ٿيوسي،
ڪڏان 'ڪوجهي' آڻ بٿيوسي، ڪڪ پن آپ سمائي هون.

ٿله : جهوڪ وساوين، سوڍل سياڻا،
تئين بن ساڏا، حال نماڻا.

۱ - سال گهڻيري ڪيتا لوڙيم، اڀا ڪيتا آبي لوڙيم،
هڻ ته لاڳاپي سڀئي توڙيم، ول ول ڪرندي ڪتِ دا ماڻا.

۲ - ڳيا گذر وو دوست زمانا، جنهن دا ڪيتا هوئي هت نه بهانا،
اڃا ته نه چوڙيئ وطن بيگانا، ڪڏن وسين سين ول ته وٽاڻا.

۳ - ڏوه ڪنون نه ها آدم واندا، مين به ساجن آدم زادا،
بخشن ڏوهي مرڪ تساڏا، ڏوه اسادا ڏاج ڏاڏاڻا.

۴ - مين ته ڪيتي وو ڏاڍي ڏنگائي تنئي مناسب ڪرڻ عطائي،
عيوض ڪيها نال سڀاهي، تون ڪرين وو قرب شهاڻا.

۵ - قول ڪوهيارا اڀي پاڙين، ڏوه اسان ڏي ساري وسارين،
هڻ چا 'ڪوجهي' آپ سنوارين، وس ته تيڏي هان رانول راڻا.

ٿله : چوڏس ڪئي چانداڻ، وي ماهي يارو،
نينهن ڪيو جڳ روشن.

۱ - عشق آجاريا بره جا پاندا، وٺڙا وره وٽاڻ،
وي ماهي يارو.

۲ - نينهن نوازي دراز جي ننگري، بره وسايا پاڻ،
وي ماهي يارو.

۳ - مست پيالا محبت والا، عشق جي الفي ساڻ،
وي ماهي يارو.

۴ - سوز جو سُرندو نينهن نقيلان، محبت جا مانداڻ،
وي ماهي يارو.

۵ - شوق 'ڪوجهي' جي شور مچايا، محبت ناهي ماڻ،
وي ماهي يارو.

ٿلهه : چئو ڪين مونڪي انسان، آهيان سبحان سچو.

۱ - احدون آئي عبد سڏايم، راڻي پنهنجي ارض وساي،
عرش اسان جو مڪان، آهيان

۲ - پاڻ لڪايم ڄامون ذاتي، چاهون چاتم ساز صفاتي،
صورت جو سلطان، آهيان

۳ - ڪاڻي ڪرشن کان چوايم، ڪاڻي ڳمڻ پاڻ سڏايم،
رام ڪڻي رحمان، آهيان

۴ - ڪاڻي ٻاڻو ٻانڀڻ قاضي، ڪاڻي ملان نيڪ نمازي،
رند ڪڻي مستان، آهيان

۵ - عشق منجهارون عبد ڪهايم، نالو 'ڪوجهي' پاڻ ڌاريم،
نام نڪو نيشان، آهيان

ٿله ڇڻ ڇڻ ادا، تون چنڊڙا، اڄ يار ڇو نه آيو،
ڏکڙا گهڻا مون ڏٺڙا، غم تار ڇو نه آيو.

۱ - دم دم ڪريائڻي دانهون، آهن مٿي ري آهن،
ڇڻ ڇڻ اي ماه مٿڙا، منٺار ڇو نه آيو.

۲ - پل پل پرين پڪاريان، ساريو سڄڻ ٿي ساريان،
دل جا چڪن ٿا ڦٽڙا، دلدار ڇو نه آيو.

۳ - ٿر ٻر رلي رهي هان، جهاڳي جبل ٿڪي هان،
ڏاڍا مون سور سنڙا، ڪوهيار ڇو نه آيو.

۴ - مون ۾ ڪو گڻ نه هيڙو، پاڻون ڪنيائون ننگڙو،
پنهجا سڃاڻي ننگڙا، ننگدار ڇو نه آيو.

۵ - مون ٿي چيو ته 'ڪوجهي'، ساجن سڏيو ٿي سڻي،
هي هي سڻي هي سڏڙا، ميهار ڇو نه آيو.

تلهه : چنڊ ادا چئو ڪي ڏسين ٿو، تون منهنجي دلدار ڪي،
چئو ڏسي آهي به ڪا، منهنجي يادگيري يار ڪي.

۱ - دوست منهنجي جو سدا ديرو دراز ۾ وسي،
ڪيئن ٿو ٿلي ڇا ٿو ڪري، ڏس ڪي ادا، بيچارڪي.

۲ - وس ويچاريءَ جو پڇي، تان هوند مان اڏري وڃان،
پر پڪيءَ وارا ڪونه ڄايا، هاءِ هئي نادار ڪي.

۳ - دل گهڻيرو دوست ڏي، دم دم ادا، ڊوڙي وڃي،
چپ نه ڪن اڪڙيون ادا، مانديون سدا ديدار ڪي.

۴ - چنڊ ادا، ڪي ٻول تون، چو چپ چيائيءَ ۾ رهين،
نينهن نياپو ڏي نذر جو، من گهري منار ڪي.

۵ - غم نه ڪر 'ڪوجهي' ادي، ڪو ڏوهه ڪونهي چنڊ جو،
ڪيئن ڏسي چمڙو ادي، سورج سڄي سردار ڪي.

ټله : چه مي پرسيد اي ياران، که من خود را نمي دانم،
نه من کافر يهوديم، نه گبر و مسلمانم.

- ۱ - نه من سندهي، نه من هندي، نه کشميري نه بلخندي،
نه من از خاک مروندي، نمي دانم کجا خانم.
- ۲ - هم خانه بود خانم، هم جا بود جايم،
ولي بي خانه بي جايم، ندانم چيست آشيانم.
- ۳ - نه از گردم نه از آيم، نه از آتش نه از بادم،
نه ملکم نه جن و آدم، چه باشم هاي حيرانم.
- ۴ - نمي دانم که من شي ام، نه واقف زين که لاشي ام،
درين حيرت که من کي ام، چو سرگردان پریشانم.
- ۵ - نه مادر نه پدر باشد، نه دختر نه پسر باشد،
نه زاده نئي مرا زايد، از اين بهتان بيگانم.
- ۶ - نه پيدايم نه پنهانم، نه حيوانم نه انسانم،
نه من اينم، نه من آنم، سراسر سر سبحانم.
- ۷ - مرا 'کوجهي' مگو يارو، از سرتاپا حسن ذاتم،
شدم ظاهر به اين نامم، و ليکن شاه شاهانم.

ٿلهه : ڇاڪون ڪونه سمايئن عرشن ۾،
اچي شور مچائيئي ارضن ۾.

۱ - خاڪي پائي سهڻل چولو، ملڪ پنهنجي ۾ وڌڙءَ رولو،
ڪانه اک ٻڌءِ مَلڪن ۾.

۲ - مذهب پاتون پات بڻائي، گهر گهر ٻي ٻي ذات سڏايئ،
زور رکيءَ ڪئن فرقن ۾.

۳ - فلڪ مٿي هڪ ميمر رلايئ ارض مٿي ٻيو ميمر وڌايئ،
ملڪ منجهائيئي ميمن ۾.

۴ - انحق اذني پاڻ الائي قاضي بڻي پر ڪات سنڀايئ،
زور ٻڌءِ چو خونن ۾.

۵ - پاڻ رسولي باغ بڻايئ، پاڻ ئي ڪربل ڪيس ڪرايئ،
ڏوهه وڌءِ چو ڪوفن ۾.

۶ - ڪاڻي سهڻو شاهه درازي، ڪاڻي 'ڪوجهي' عجز نيازي،
بهرنگ آيو رنگن ۾. ●

تلهه : چو ٿو ويڃين وٽڪار، تو منجهه ديرو دوست جو.

۱- مسجد مندر مٿرا، ڪاشي، ڀيٽن آبيڪار.

۲- مذهب فرقو ڪوڙيون ڳالهائون، ٻوٽو پيائيءَ ٻار.

۳- قول قرارو نحن وارو، دلبر ڀانءِ نه ڌار.

۴- ورد وظيفو تسبيحون مالها، ڇڏ هيءُ ڪيڏ مڪار.

۵- پنهنجي اندر پايو جهاتي، سڀني منجهه اسرار.

۶- ڏور وسين چو 'ڪوجهي' پياري، قلب اندر ڪلتار.

ٿلهه ۱ ڇاڪون جلد ڇڏي وئين مٺا، ادا احمد علي دلدار مٺا.

۱ - ويل نه هئي هيءَ دوست وڃڻ جي، هيري ضرورت تنهنجي رهڻ جي.

ڇاهون ٿئين بيزار مٺا، ادا احمد علي

۲ - ڪنهن کون سڪئين هي بي پرواهيون، ڪين ٻڌءِ سڀ آزيون آهن.

روئيندا ڇڏيئ سڀ يار مٺا، ادا احمد علي

۳ - هيئن نه جڳائي توکي جدائي، دوست ڇڏڻ سڀ ٽولي پائي.

ٽولي سندا سينگار مٺا، ادا احمد علي

۴ - قول ڪيئ جي، هڪ به نه پاڙيئ، محبت جو ڪيئن ننگڙو وساريئ.

هيءَ نه عشاقِي ڪار مٺا، ادا احمد علي

۵ - چاهي رڳي تو پنهنجي چڱائي، ڳاڻ نه ڪيئ ڪنهن ٻئي جي به جائي.

خود غرض بڻي، ٿئين ڌار مٺا، ادا احمد علي

۶ - ڊوڙي اچي ميان، سک سمهين پئين، پنهنجي پرين جي پاڪ پيرن ۾.

ٻي به لڌءِ ڪا سار مٺا، ادا احمد علي

۷ - ڏينهن سمهڻ جا يار گهڻائي، هاڻي اٿي ميان، جاڳ به جائي.

قول اچي پنهنجا پاڙ مٺا، ادا احمد علي

۸ - محبت صدقو دوست پيارا، عرض 'ڪوجهيءَ'، جو پيو ڪج پيارا.

در سخيءَ دهانه مٺا، ادا احمد علي

ٿله : حج عشاقان شاه درازين،
معاف مڪي جو طواف ميان.

۱ - رب مٺي جو رسول محمد، شاه قبول رسول محمد،
ساڳيو، رسول قبول محمد، صورت ساڳي صاف ميان.

۲ - جلوو جوت جمال محمد، ساڳيو نور ڪمال محمد،
شاه سخي هر حال محمد، هرگز ناهي خلاف ميان.

۳ - بيت ربي عرفات مدينا، جدو هڏو طائف مينا،
بيشڪ هي سڀ پاڪ زمينان، عاشق تئون پر معاف ميان.

۴ - احمد احد ۾ فرق نه ڪوئي، شاه درازي نور هڪوئي،
سمجھ اياڻا راز اهوئي، غير جو لاه غلاف ميان.

۵ - ناه خبر ڪا ملين قاضي، 'ڪوجهي' ڪيها سفر ٿي سارين،
ڪعبو قبلو شاه درازين، دور ڪشالا قاف ميان.

ٿله : حجت هوتن سان ناهي، ٻانهپ جي آه ٻولي،
سينو ڙي ڪير ساهي، گولين سندي هان گولي.

- ۱ - محبت سڄي مهانگي، سر ڪون ناهي سهانگي،
راهه خدا اٿانگي، وحت جي وات اولي.
- ۲ - زاري هزار واري، سچن جي در تي زاري،
من پي اگهي نيزاري، اولي ٿئي به سولي.
- ۳ - تون تان سخي سچارو، ڏاتار ٻاجهو وارو،
پرپور تو پندارو، برهون پري ڏي جهولي.
- ۴ - سهسين ٿي رنگ لايا، راجهن ويٺي ريجهايان،
لاهيو ڪڏي نه لاهيان، چاهون ڪيم جا چولي.
- ۵ - نينهڙو لائي نه ڄاڻان، نان ڪي نياڻي ڄاڻان،
ڪنهن سان ڪرين ٿو ماڻا، پاڇن ته ٻالي پولي.
- ۶ - تر بر ڦري ٿڪي هان، جهنگ جهر رلي چڪي هان،
پلپل ٿڪي رهي هان، ڏيهن ڏٺي جي ڏولي.
- ۷ - پيهي اچن جي هيڪر، گهوريان مان پاڻ جيڪر،
جهولو لوڏيان مان هر هر، لک لک ڏيان مان لولي.
- ۸ - هاتف پيو پڪاري، ڏس تون اندر نهاري،
ساجن ٿو توکي ساري، پرجهي تون پڇ پرولي.
- ۹ - رل ڪيم تون اياڻا، صورت سڃاڻ سڀاڻا،
دلبر نه ڌار پاڻان، ٻانهپ جي گهور ٻولي.
- ۱۰ - 'ڪوجهي' توکي واڏائي، صورت تو ڀر سمائي،
مرشد ڪري پائي، ڪڙڪي اندر جي ڪولي.

تلھ : دائم دل ۾ شاھ ولي، حيدر حيدر يا علي.

۱- احد علي ۾ فرق نه ڪوئي، نام نيارا نور هڪوئي.

عشق جو شاھ امام هڪوئي، حيدر

۲- فيض جو درياھ حيدر يارو، بن در حيدر اور نه چارو.

والي ڪوثر عشق جو سارو، حيدر

۳- حيدر جي در آهيون سوالي، ڪونه ڇڏيندو ساجن خالي.

برهون ٿيندي اڄ برحالي، حيدر

۴- عشق جو اصلي ڏاج اوهان جو، شاهي فقيري تاج اوهان جو.

لوڪ سڄو محتاج اوهان جو، حيدر

۵- بره بهاري شاھ ڏياريو، موٽو ماري هان جياريو.

عشق جو پيالو هوت پياريو، حيدر

ٿله، دولهه مٺا درازي، اڄ آ پرين ته پرچون،

ميڄ لال، منٽ آزي، اڄ

۱ - ساڃن اڇي ٿي ساڻي، ننگڙو پنهنجو سڃاڻي.

راجهن ٿي هاڻ راضي، اڄ

۲ - مون ۾ نه ڏانءُ لياقت، ناڪي سهڻ جي طاقت،

ڪر پاڻ ڪارسازي، اڄ

۳ - اصلون ته حال ڪونهي، اڄ پي اعمال ڪونهي،

ڪر معاف حال ماضي، اڄ

۴ - زاري ســـــــــــــــــڄڻ آزاري، توبهـــــــــــــــــ هزار واري،

ميڄ ميڄ آزي نياز، اڄ

۵ - 'ڪوجهي' چٽي نه عدلون، ڦيرو تون ڪرڪو فضلون،

چڏ تور ۽ تارازي، اڄ

ٿله ۱ درد مندن سان ڏولڻ سائين، ڪاهي قرب ڪجن ميان،
ڪاهي قرب ڪجن الا، دوست دلاسا ڏجن الا.

۱ - لهـرين ۾ آڻ تار ڪي، هٿـڙا هوت ڏجن الا.

۲ - ڇڏجن ڪين ڇپـار ۾، ورتيـون نال نجن الا.

۳ - برهـ سنڌي ته بيمار ڪي، پير پري پڇجن الا.

۴ - 'ڪوجهيءَ' عرض الله ڪي، ڪاهي هوت هجن الا.

ٿله : دم دم دي وچ تار ايهائي، دلبر دلبر يا سخي.

۱ - هادي هادي ورد همارا، هادي دي وچ جسم وسارا،
تن من ٻولي نام پيارا، دلبر دلبر يا سخي.

۲ - جانب ڌٽڙي جسم فنائي، هُن تا هوئي ذات بقائي.
رڳ رڳ اندر راڳ سدائي، دلبر

۳ - عرشين فرشين دلبر پيارو، ارض سما تي شاهه دلارو،
هر هنڌ هر جا دم دم نعرو، دلبر

۴ - تابع سري خلقت هوئي، جن، ملائڪ بشر مڙوئي،
ڪڪ پن خود ڪرن ڏڪر اهوئي، دلبر

۵ - جت ڪٿ ويڪان نور سخي دا، بر بحر تي نور سخي دا،
هر جا يار حضور سخي دا، دلبر

۶ - دلبر ثاني اور نه پاوين، سجدا 'ڪوجهي' تيڏا اٿاهين،
خالق مالڪ سر دا سائين، دلبر

ٿله : دم دم اپنا يار ريجهائون، ڏي ڪي مٺڙيان لوليان،
مٺڙيان مٺڙيان لوليان.

۱ - سهسين سهسين ويس مٿاوان، جوڳي بن ڪي جوڳ ڪماوان.
عشق دي الفڻي ڳل وڃ پاوان، گيڙو رتڙيان چوليان.

۲ - راڳ ريجهائون ڪيتي ڳاوان، ساز تنبورا طبل وڄاوان.
گهنگهرو پاڪي ڦيرين پاوان، چمر چمر چيرين چوليان.

۳ - در دي گدائي چشمن چاوان، پاڻي پرڪي بار اٿاوان.
چاڪر بن ڪر چاڪ ڪماوان، گوليان دي مين گوليان.

۴ - جڳ جڳ سهڻا جانب جيون، لعلڻ پيارا لڪ لڪ ٿيون.
رانجهن ريجهين جيون ٿيون، صدقي ڏوهين ٿوليان.

۵ - مين تان در تي پرت دا سوالي، تون تان سهڻل عشق دا والي.
صدقي حيدر چوڙ نه خالي، پر پر ڏيون جهوليان.

۶ - نام علي دي دلبر آوين، 'ڪوجهي' پر پر جام پلاوين.
عشق والي اڃ آس پڄاوين، هوت ڪراوين هوليان.

ٿلهه : دم دم دڪڙي ڪاندي آن، وڇڙي گهڻا ڏينهان دي آن.
محبت ڪيتي مين ماندي آن، هي هي قوت غمان دي آن.

۱ - دلبر دلبر آلاوي، دم دم دي وچ درد دڪاوي،
دلبر ليڪن پير نه پاوي، پيلي راءِ ريجها دي آن.

۲ - دلبر ميڏا شاه هزاري، نازڪ جنهن دي نين خماري،
سبز گلنگي خوش گفتاري، باندي مين زلفان دي آن.

۳ - رانجهن ڪيتي وات وجهان، پير فقير تي باس مناوان،
پوڻي پٽاڪي فال گهتاوان، پل پل ڪانگ اڏاندي آن.

۴ - بيسوس يارو دلڙي اڙايم، نينهن نڪار دي نال لڳايم،
بار غمان دا سر تي چايم، پيلي سور سماندي آن.

۵ - ماهي ڪيتي ساهه سڪاوي، ننڍڙي ڦٽي آرام نه آوي،
روندي جهڄدي رات وهاوي، ڏڪان دي ڏينهن لنگهان دي آن.

۶ - 'ڪوجهي' چائي در دي گدائي، منهن نه مڙيسان هڻ تان جاڻي،
پانوين نه پانوين قسم خدائي، مين تان يار ٿسان دي آن.

تلهه : دم دم درد ڌمال، هو هو هل مڇايا هي.

۱ - وحدت واديء غرق ٿيوسي، ناهين سار سنڀال،
سارا وجود وڃايا هي.

۲ - رڳ رڳ هوئي انحد مرلي، مست و مست خيال،
آپون آپ وڪايا هي.

۳ - خيال اٿاهين وڃ پيوسي، هت ناه حرام حلال،
ڏوه ثواب گنوايا هي.

۴ - اصل هيوسي لامڪاني، بي چون و بي مثال،
ول پي اصل وسايا هي.

۵ - ڪيون ڪر ڪهنا 'ڪوجهي' ڪاري، لعل ٿيوسي لعل،
مرشد پال پلايا هي.

ڪافي

۱۲۴

ٿلهه : ڏاڍو عشق ڏيکاريو اسرار ميان،
سارو راز ڳجهو ٿيو اظهار ميان.

۱ - جنهن کي غير ڪري، مون ٿي ڄاتو الا،
سوئي نور منهنجو سينگار ميان.

۲ - ناحق ٻانهو نوي، مون ٿي چوايو الا،
آهيان ساز سڄي جو سردار ميان.

۳ - جت ڪٿ ڏهـورو نوي، آهي منهنجو الا،
ساري ذات صفات آهڪوار ميان.

۴ - دين مذهب نوي، فرقانرالا الا،
هي سڀ آه منهنجي ڪيڏ مڪار ميان.

۵ - دوزخ دڙڪو نوي، بهشت دلاسو الا،
اٿيو ڳالهه منهنجي تي اعتبار ميان.

۶ - نام نيشان کان نوي، 'ڪوجهي' پاڪ الا،
سانگي نينهن ڪيو هيئن نروار ميان.

ٿلهه ؛ ڏيرن ڪونهي ڏوهه، قسمت جون ڪوتاهيون.

۱ - انگ ازل جو سوئي پريو، جوئي لکيو منجهه لوح.

۲ - ڪرمل ڪاهي ڪيچي ويڙا، رلندي وتان ٿي روه.

۳ - ننڊ نهوڙي رات نه جاڳيئن، ڪيچ پڇين ٿي ڪوه.

۴ - سُمهي سُمهي تو وڙ وڃايو، ننڊ ڪيو ٿي ڏوهه.

۵ - هوت اڃا پي ايندءِ 'ڪوڙهي'، محبت بنان ڇڏ موه.

ٿلهه : ڏسي حال حقير جو، ڪاهي رس ڪوهيار يار.

۱ - پورل، موٽ پٿن تي، حقن هادي، پيرو نه پڇ پوتار يار.

۲ - سڏي سڏي منهنجو سامه ويو، حقن هادي، سگهو لهه ته سنڀار يار.

۳ - ماندي آهيان هيڪلي، حقن هادي، وڙ ٻاروچ ٻيهار يار.

۴ - آسروندڙي آهيان، حقن هادي، نظر ڪر ڪا نگار يار.

۵ - 'ڪوجهي' تي ڪو قياس ڪر، حقن هادي، پرين سڻ ته پڪار يار.

تلهه : ڏاڍي يار اوهان ري آهيان ڏکي،
پيهي آءُ الله لڳ لال لکي.

۱. تنهنجي سخا ۾ ڪمي نه ڪائي، ڪرمن ۾ ٿم ڪاڻ ڪچائي.
ميٺ ڪٿي جا لوح لکي.
۲. شام سخي آ نالو جنهنجو، ننگڙو وسارڻ شان نه تنهنجو.
نيٺ آڏيندين يار سخي.
۳. پهچ اچي اڃ سھڻا ساقِي، عشق اڃن کي ڏي مي باقي.
پياس لڳي ٿم تيز تڪي.
۴. ڏيهه ڏٺي رس يار ڏکين کي، لقمون لقا جو ڏيار بکين کي.
برهه تنهنجي جي آهيان بکي.
۵. ڏينهن لنگهي ويا توريءَ ڪيڏا، ڪيڏا ڪيڏا ورهين جيڏا.
تو بن آهيان دوست دڪي.
۶. طلب تتيءَ کي سخت ٽپايو، ڏک هجر جي ڏاڍو ڏڪايو.
صحت سان ڪر هاڻي سڪي.
۷. مانڌي نه ٿي تون 'ڪوجهي' نماڻي، ڄاڻ سهڻل ٿيو توسان ساڻي.
يار تنهنجو آ يار سخي.

تلهه : رس رسول ڪبريا، داتا! ولهن جي راهه تون،
رس اچي راهه خدا، هيئيءَ سندو همراه تون.

- ۱ - تون وسيلو جڳ سندو، تو بن وسيلو ڪونه ٿيو.
رس اچي نورالهدئي، گمراهه جي آ راهه تون.
- ۲ - مير مدني مصطفيٰ، تون مالڪ هر دو سرا،
رس اچي خيرالوري، سُن دانهن عاليجاه تون.
- ۳ - نور خدا نروار تون، ملڪ و فلڪ مختار تون،
رس اچي صدرالعلي، شاهن سندو آن شاه تون.
- ۴ - ور مزل يار تون، ڪلمي اندر ڪلتار تون،
رس اچي ساتر سچا، پاڇڻ سندي پناه تون.
- ۵ - مير جي پوشاڪ ۾، لعلن! لکين لولاڪ ۾،
رس اچي اي احمدا، اولا اکين جا لاهه تون.
- ۶ - ڏوهه ڪنهنجو ناهه ڪي، ڪرمن پنهنجن ڪئي آ ڪچي،
مالڪ قلم و قضا، بڪڙي ڪڙي اڄ ٺاهه تون.
- ۷ - يا نبي نورالهدئي، تون بن انڌاري رات آه،
رس اچي بدرالديجي، نيهي منور ماه تون.
- ۸ - شان تو شمسي الضحي، نور خدا ڪهن الوري،
رس اچي مرسل مٺا، داور! سڻي اڄ دانهن تون.
- ۹ - ڏيک ۾ انسان تون، صورت اندر سبحان تون،
رس اچي شاهنشاهه، 'ڪوجهي' سندو الله تون.

تلھ ۱ راز محرم رس نه ڄام، آه ته اوريون پاڻ ۾ اڃ.

۱ - دم بدم توکي سنڀاريان، تن ۾ سهڻا ٿي تنواريان،
طلب تنهنجي امداد.

۲ - هيءَ ويڄاري نينهن ماري، تو ته سهڻا ڪيئن وساري،
ياد پنهنجا ڪر انجام.

۳ - هر گهڙي، توکي پڪاريان، واٽ تنهنجي پئي نهاريان،
تو ڏٺي ٿيا ڪي ايام.

۴ - آه ته 'ڪوجهي' در وڪاڻي، تون نه سهڻا ڪر شاهائي،
گهڙا ماڻا سان غلام.

تلھ : رانجھا گھرڻ گھران ٿي، ليڪن، گھري نہ ڄاڻان،
آهيان اصل اياڻي، ڪڇ پي ذري نہ ڄاڻان.

- ۱ - هڪ تان نہ منهن گھرڻ جو، ٻيو تان گھري گھران ڇا،
ٿيون تان عقل کون ڌاري، کوٽي گري نہ ڄاڻان.
- ۲ - وحدت جي واٽ اوکي، ريءَ عشق کونہ رهبر،
ڪثرت اٿم منجھايو، محبت ڪري نہ ڄاڻان.
- ۳ - ڄاڻو چون نہ رُل تون، ٻاهر ڦرڻ اجايو،
سپيڪي اٿئي اندر ۾، اندر گھري نہ ڄاڻان.
- ۴ - جي تون پسڻ ٿي چاهين، دل جي تون کول ڪڙڪي،
هيءَ راه آ اٿائي، دل جي دري نہ ڄاڻان.
- ۵ - گفتار آ ضروري، رفتار ريءَ نہ چاڙهو،
هيءَ هي سبق وساريم، وک پي چري نہ ڄاڻان.
- ۶ - هت جنهن لذو آ ور کي، هت پي سدا سهاڳڻ،
سپرين ستي وڃايم، گولي وري نہ ڄاڻان.
- ۷ - درياه عشق جي کي، ڪانهي ڪندي ڪنارو،
هادي اچي ٿي حنامي، آن تان تري نہ ڄاڻان.
- ۸ - تو ٻن سخي سڃاڻيل، حيلو نہ ڪو وسيلو،
هڪ در تنهنجو ڏٺو ٿم، ٻيو در وري نہ ڄاڻان.
- ۹ - جيئري مري جي جڳ ۾، هت هت سدا سو جيئرو،
ساجن سگهو ٿي ساڻي، موتوا مري نہ ڄاڻان.
- ۱۰ - ڪعبو اندر ۾ 'کوچهي' دل جو طواف ڪر تون،
اندر گھري نہ ڄاڻان، دل کي ڦري نہ ڄاڻان.

ٿلهه : رس اچي رائجهن سڃا، ڪر ياد پنهنجا قول تون،
ور ولهيءَ جا ور مٺا، اڄ ڪانڌ ره نٿ ڪول تون.

۱. ڪي خزان ڪي يا خدا، گلشن منهنجو آباد ڪر،
ڪر بهاري برهه جي، باد وصل اڄ گهول تون.
۲. ڇڏ ڏنگائي آسمان، ڌر ڌر عشاقِي آه ڪون،
سَل منهنجو ساڃن ڪٿي، روهن اندر نان رول تون.
۳. ٿر ٿڪايو تو گهڻو، پورل پٽن تي ميل تون،
مات تنهنجيءَ ماريو، پول واري پول تون.
۴. سج، مٿان سانجهي ڪرين، ڏينھڪ ڏسان ڏيهن ڏٿي،
جلد ڏس جاني منهنجو، وچ وچ وڃي تان ڳول تون.
۵. چنڊ ادا، چانڊاڻ ڪر، سـورج رهاڻي ڪين ڪي،
ميل ٻاروچل منهنجو، اڄ ڍل ڪين ڪر ڪا ڍول تون.
۶. جڳ ڦريس ڪنهن نان سليو، هاتف اُتو ٻاهر نه رُل،
يار تنهنجو تو اندر، دل ڀر ڳهـيـلي ڳول تون.
۷. قول هاتف جو سڄو، 'ڪوجهي' اتي اعتبار ڪر،
ڇو وڃين وٿڪار تون، عيـنان اندر نـجون ڪول تون.

ٿلهه: راڌا نه رو پياري، ڪرشن تنهنجو آ راڌا،
تو وٽ سدا موراري، ڪرشن

۱ - ماندي نه ٿي تون راڌا، موهن تنهنجو آتو سان،
ڪانهي گهڙيءَ جي گهاري، ڪرشن

۲ - جيڪي وڃن ها توسان، راڌا ڪلئي سي قائم،
لعلن سندي تون ساري، ڪرشن

۳ - اڙلي اسان جو ناتو، جڳ جڳ اندر به ساڻي،
هاڻي به گڏ پياري، ڪرشن

۴ - 'ڪوچهي' سدا تون سهڻي، سانول جدا نه توکون،
تو وٽ سدا بهاري، ڪرشن

ٿلهه : زاري پيئر زاري، منهنجي پنهل سان آهي زاري.

۱ - پيچ پنهل سان نوي ميان، منهنجو ازل ڪون الا لا،
نازڪ پريت نباري.

۲ - سنگ نه سياپو ڪو ساميان، ٻانهپ جي آهي ٻولي،
پاند ڳچيءَ گل ڳاري.

۳ - ترس نه پيو ڪر جتن ڪي، چوري ڇڏي ويا نماڻي،
نال نياڻون نه ڌاري.

۴ - ڌارڻ ڏونگر نوي ميان، سر تي آيو الا لا،
سسئي سورن ماري.

۵ - جيڏيون گهرو ڪا دعا ئي، محب ملي شال 'ڪوجهي'،
ڪيچ رسان هڪواري.

ٿلهه : سرور نبي سچارا، سالن کون هان سوالِي،
سڻ سڻ صدا خدارا، سوالِي نه ڇڏ تون خالي.

- ۱- اي صاحب سخاوت، يا مالڪ ولايت،
ڪر عشق تهن نهايت، ڪوثر بره جا والي.
- ۲- قائم حقيقي ميخان، جاري روحاني پيمان،
ساقِي بره جا سلطان، ڏي ڀرت جي پيالي.
- ۳- ميمي پوشاڪ جنهن جي، ساري خدائي تنهن جي،
ايڏي عزت نه ڪنهن جي، تنهنجو آشان عالي.
- ۴- لولاڪ شان وارا، ثاني تنهنجو نه پيارا،
نور خدا نيارا، هستي تنهنجي نرالي.
- ۵- ڏڪڙن سندا ڏهاڙا، لحظي ۾ ڪات سارا،
ساجن منهنجا سهارا، عشقون تون ڪر خوشحالي.
- ۶- سڀ تي تنهنجي ستاري، هڪڙي نه ڇڏ ويچاري،
ڪوجهي توڙي هان ڪاري، برهون تون ڪر برحالي.
- ۷- اي گل ڳچيءَ جا ڳهڻا، 'ڪوجهيءَ' جا موڪ مهڻا،
سرور ستار سهڻا، سوالِي نه ڇڏ تون خالي.

ٿلهه : سڻ سڻ نبي سڄارا، ٻاڏاڻ ٻانهڙيءَ جي،
مدني ڌڻي موچارا، لهه سار ڪوجهڙيءَ جي.

- ۱ - ٻانهڙ جي توسان ٻولي، گولين سندي شان گولي،
رس رس سڄڻ سهارا، سڻ دانهن داسڙيءَ جي.
- ۲ - ڪوڙين مون ۾ ڪچايون، لالن، لکين لڳايون،
يڪ عيب ڪل ستارا، رک لاج بي وڙيءَ جي.
- ۳ - سڪ سوز آ ستايو، فرقت تنهنجي منجهايو،
مونجهون تون لاهه پيارا، ڪر ماڙ ماندڙيءَ جي.
- ۴ - محبت آ مڇ مڇايو، جيرو هجر جلايو،
سڻ سڻ پڪار پيارا، سڪ سوز ۾ سڙيءَ جي.
- ۵ - پلپل ويٺي پڪاريان، واٽون تنهنجون نهاريان،
ور ور نبي نگارا، مڇ منٺ گولڙيءَ جي.
- ۶ - لڄدار تون مڙين جو، آڌار ڪيل اڙين جو،
اڇ اڇ اڙين آڌار، ڪر واهه هن اڙيءَ جي.
- ۷ - عين پري هان ساري، 'ڪوجهي' ڪني ۽ ڪاري،
ڪر ڪو ڪرم ڪوهيآرا، رک لاج ايهڙيءَ جي.

ٿلهه : سرور نبي سچارا، جيءَ جا جيار جاني،
پرتءَ پرين پيارا، بهڳڻ، پنهنجي هيءَ ٻانهي.

- ۱ - لولاڪ جو تون مالڪ، مادم تنهنجو آ خالق،
الله تنهنجو عاشق، محبوب تون لاثاني.
- ۲ - رب جو توتي آ راڻو، سڀ تي تنهنجو آ سايو،
چمندو ڪوئي نه ڄاڻو، سرور، تنهنجو ڪو ثاني.
- ۳ - جڳ ۾ لکين ٿيا ظاهر، اوتار ۽ پيغمبر،
اڄ تاج آ تو سر، مرسل آخر زماني.
- ۴ - اڄ شاهه تنهنجي شامي، سڀڪو تنهنجو سپاهي،
تو ٻن نه واه ڪائي، توريءَ ڪا راه ڪانهي.
- ۵ - ميميءَ جو پوش پائيءَ، صورت ۾ سر چپائيءَ،
اسرار ڪل سڀائيءَ، تون راز آ رباني.
- ۶ - هيئن سندا اي حيل، ورور منهنجا وسيل،
بهڳڻ، ٻانهيءَ تي ڪر ڪا، محبت جي مهرباني.
- ۷ - ٻڌجي ٿو عشق اوکو، سرور، ڪريو سو سو ڪو،
مرشد مٺي جي صدقو، داتا ڪيو آساني.
- ۸ - صدقي سخيءَ جي ڍوليا، مل مل 'ڪوجهي' سان مولِي،
اڪڙين تون لاهه اول، پل پل پسيان پيشاني.

تلھ ۽ سرور نبي سچارا، ڀرتئ نذر نمائي،
رس رس اچي خدارا، له سار ٿي تون ساڻي.

- ۱- تون تان سخي سچارو، عالم اڏبو تو سارو،
تو ۾ ڪمي نه ڪاڻي، قسمت شايد آ ڪاڻي.
- ۲- لوح لکيا مٿائين، بگڙي تون ئي بنائين،
قدرت سڄي جا سائين، تقدير نام پاڻيهي.
- ۳- تنهنجو آ شان شاهي، آءُ تان تنهنجو سڀاهي،
ٻانهي ڪون ڪل ڪچايون، شاه تون ڪر شهائي.
- ۴- آدم ڪون ڏوه ٿيڙو، آءُ پي ته آدم جو ٻچڙو،
هي ڏاج ٿم ڏاڏاڻو، هادي تون بخشش هاڻي.
- ۵- ننگدار تون نيارو، سڀ جو تون ئي سهارو،
ننگڙو نبي آ توتي، در جي آهيان وڪاڻي.
- ۶- ورور منهنجا آرائين، ويران چمن وسائين،
ڪر باغ ۾ بهاري، ڏي ڀرت جو تون پاڻي.
- ۷- داتا ڪريان ٿي دانهون، راجهن پڇان تي راهون،
سُن سُن ولهيءَ جا سڏڙا، ويرڻ، تون ڏي وراڻي.
- ۸- ٻهڳڻ ٻانهي جا تنهنجي، ڀرتئ سا سام پنهنجي،
ورور نبي سونهارا، پنهنجو ننگ سڃاڻي.
- ۹- 'ڪوجهي' توکي مبارڪ، لالن پنهنجا ڪيا لائق،
مرشد سخي جي صدقي، آزي تنهنجي اگهاڻي.

تلھم : سرور نبي سچارا، ڪر ڪا سڄڻ ستاري،
رس رس اچي خدا را، ڀرتي اٿي ويچارِي.

- ۱ - سالن جي ھان سڪايل، سڪ سوز جي ستايل،
نور خدا نئيـــــــــــــــــا را، مڃ منٽ آھ و زاري.
- ۲ - تو ٻن ڪونھي وسيلو، ھيٺي سندن ڪو حيلو،
مڌني ڌڻي موچارا، لھ سار ڪر غفاري.
- ۳ - يا صاحب سخاوت، ڪر عشق جي عنايت،
ڪر ٻاجھ تون ٻاجھارا، در جي آھيان بيڪاري.
- ۴ - مون کان سدا خطائون، توکان سدا عطاون،
عين ڀري مان يارا، ڪر تون ڀلا، ڀلاري.
- ۵ - تون ئي اڙين جي آڌار، تون ئي ولھن جي واھر،
سرور نبي ســـــــــــــــــهـارا، توتي آھ لاج ساري.
- ۶ - ڪوثر بره جا والي، ســـــــــــــــــوالي ڇڏ نه، تون خالي،
ڪر ڪو ڪرم ڪوهيارا، ڪر ڪا سخا جي واري.
- ۷ - ڏينھنڙا گھڻا خزان جا، لعلن ! اسان لنگھايا،
ورور نبي ســـــــــــــــــچارا، گلشن ۾ ڪر بهاري.
- ۸ - 'ڪوڇهي' توکي وڌائي، آزي پرين اگھائي،
نيھي وڳا نقارا، آئي سڄڻ جي سوارِي.

ٿلهه : ستاري ڪر سڄا سرور، ستاري شان آه تنهنجو.
غفاري ڪر پرين پرور، غفاري شان آه تنهنجو.

۱. ڪچايون ڏاج آه منهنجو، ستر پوشي مرڪ تنهنجو،
يڪڻ ڊوليا، تون ڍڪ ستر، ستاري شان آه تنهنجو.
۲. نذر جو فرض نيزاري، سيد جو ڏاج سرداري،
سوالن هان سخي تو در، ستاري، شان آه تنهنجو.
۳. اٿئي ننگرو نمائي جو، اياڻيءَ در وڪاڻيءَ جو،
تون ئي لچال لچ پرور، ستاري شان آه تنهنجو.
۴. ولايت عشق جا والي، سوالي ڪين ڇڏ خالي،
نظر نيهي نذر تي ڌر، ستاري شان آه تنهنجو.
۵. بهاري دار هان در جي، سخي سرتاج سرور جي،
ڇڏيندين سان نه تون ڏاٽر، ستاري شان آه تنهنجو.
۶. ولهي جو وس ڪرڻ واکا، ٻڌڻ ڪم تنهنجو ٻاروچا،
ويچاريءَ جي تون ئي واهر، ستاري شان آه تنهنجو.
۷. 'ڪوجهي' آهيان توڙي ڪاري، سدا لعلن ! تنهنجي لاري،
اچي رس پاڪ پيغمبر، ستاري شان آه تنهنجو.

ٿلهه : سهڻا شاهه نجف جا شير علي، ڪيو پاڇڻ جا گل ڪاڇ دلي.

۱ - توسر مولوي عشق امانت، مالڪ ڪوثر والي ولايت،
بيشڪ تون سرتاج ولي، ڪيو پاڇڻ

۲ - شير بهادر حيدر حيدر، ثاني نه تنهنجو فاتح خيبر،
ڪوٽ ڪفر جي ڪير ڪلي، ڪيو پاڇڻ

۳ - اسد خدا تون، اسد نبي تون، سوٽ محمد، بابو حسين،
زهره سندو تون مرد ٻلي، ڪيو پاڇڻ

۴ - چئن يارن ۾ يار پيارو، پنجن ۾ پڻ نور نيارو،
ريءَ تو فقر کي ناهي ڳلي، ڪيو پاڇڻ

۵ - احد، علي ۽ احمد هڪڙو، انا احمد شاهد ٿيڙو،
لحمڪ هيءَ پڻ بات سڳي، ڪيو پاڇڻ

۶ - مشڪل ڪشا ڪر مشڪل ڪشائي، ظاهر باطن سڀ ڪا سڻائي،
ڏائي ڏنگي ڪر منهنجي ڀلي، ڪيو پاڇڻ

۷ - نانءُ سخيءَ جو آندم مولوي، 'ڪوجهي' جا شاهه، لاهج اولاءِ،
ٻوٽيل پوي درڙو ڪلي، ڪيو پاڇڻ

ٿلهه : سانگيڙا ويٺي ساريان، شل ايندم سي ڪاهي،
اڱڻ اکين سان بهاريان، من پير پرين پائي.

۱ - ڪڏهن ته ايندين دادلا، منهنجي دل ڪهڻو چاهي،
گولين جي هان گولڙي، منهنجي حجت ٻي ناهي.

۲ - قسمت جون ڪوتاهيون، ڪو هوتن هٿ ناهي،
نا ته نوازڻ شام ڪي، هڪ گولڙي به چاهي.

۳ - ناتو ويٺس نينهن مان، آءُ لعل سان لائي،
ڪونه ڇڏيندس پاندڙو، توڙي چاهي نا چاهي.

۴ - ساريون ويٺي ساريان، مونڪي آس وڌي آهي،
آس اميد نه لاهيان، منهنجو ننگ ڌڻي آهي.

۵ - ماندي ٿي نه 'ڪوجهڙي'، تنهنجو يار سخي آهي،
سالن جا ڪي سورڙا، هڪ لحظي ۾ لاهي.

ٿلهه : سرتيون ڪريو سڀ سلامي، پريتم گهر آيو،
ديس به ديسون گهمي، پريتم گهر آيو.

۱ - سير ڪرڻ تي ٿيڙس رايو، پيو دراز جو پايو،
لڪن ڪروڙن جو حامي، پريتم گهر آيو.

۲ - صاحب ڏنو ٿي گادي وساين، سارو سمنڊ سمائين،
سنگت سڄي آاگهمامي، پريتم گهر آيو.

۳ - وڏي ڪي ڇڏائي، ننڍي تي پگ آئي، ان ۾ راز الاهي،
عبدالحق جيان نامي، پريتم گهر آيو.

۴ - سچل سڏائي منصور چوڀائين، وحدت ناد وڄايائين،
نانڪ يوسف سان انجامي، پريتم گهر آيو.

۵ - ڇهين گاديءَ جو شان هو شاهي، واه جا ڪيائين بادشاهي،
سڄاوت تنهنجي مدامي، پريتم گهر آيو.

ٿله : سخاوت ڪر سخي سرور، سخاوت شان آ تنهنجو،
 عنايت ڪر پرين پرور، عنايت شان آ تنهنجو.

۱ - سخيءَ جي در جيڪو سوالي، وڃي هرگز نه سو خالي،
 نذر جو فرض نيزاري، اجابت شان

۲ - ولهيءَ جا ور سٺي سڏڙا، اچي ڏي سير ۾ هٿڙا،
 پهچ هيئن سندا حامي، حمايت شان

۳ - رباني راهه جا رهبر، اچي عشقون عنايت ڪر،
 حقيقي عشق جا هادي، هدايت شان

۴ - خطا مون ڏاج ڏاڏاڻو، عطا تو ناز شاهاڻو،
 مرڪ منهنجو گنهگاري، شفاعت شان

۵ - گرم ڪر ڪو ستاريءَ جو، آئي ننگڙو ويچاريءَ جو،
 ڍڪڻ ڍوليا تو ڍڪ 'ڪوجهي'، حفاظت شان

تلھ : سھڻا، ڪوجھي تنھنجي شل توکي وڻي،
 ٻيو جڳ سڄي کي وڻي نه وڻي.

۱. - تون سان ازل ڪون لائڻ نائون،

هت به اوهان جو چاهه مڪون ڄاتون،

تون ئي بڻي، ٻيو بڻي نه بڻي.

۲. - تون ئي ننگي ننگدار سان جو،

توتي اصل ڪون بار سان جو،

هڪ تون ئي ڪڍي، ٻيو ڪڍي نه ڪڍي.

۳. - دم دم دانھون لالڻ توکي،

پل پل سڌڙا ساڃاڻ توکي،

هڪ تون ئي سڻي، ٻيو سڻي نه سڻي.

۴. - چاهه تنھنجي جون گھرجن چوڪان،

نينھن پنھنجي جون هن تون نوڪان،

هڪ تون ئي هڻي، ٻيو هڻي نه هڻي.

۵. - سھڻن کي ٻيو سڀ ڪو چاهي،

”ڪوجھي“ ويچاري توڏي ڪاهي،

هڪ تون ئي چڻي، ٻيو چڻي نه چڻي.

۶. - ڪائي ڪنھن جي ڪائي ڪنھن جي،

ساڃاڻ سھڻا ’ڪوجھي‘ تنھنجي،

هڪ تون ئي ڳڻي، ٻيو ڳڻي نه ڳڻي.

ٿله : سمجھ سھي ڪر پنهنجي ذات، عاشق صادق ڇڏ ٻي تات.

- ۱ - 'لا' جي ڪاتيءَ 'غير' وڃايو. الاله پوءِ يار بنايو.
پاڻ نفي ڪرڻي اثبات.
- ۲ - سيني اندر يار وهارين. يار بنان ٻيو سڀڪي وسارين.
گم ڪر عاشق کلي جسمات.
- ۳ - جيڪا صورت سيني اندر، سائي صورت هر جا ٻاهر.
ساڳي صورت ڪل صفات.
- ۴ - دم دم ڪر ذڪر الاهي، فڪر ۾ رھ تون غرق سدائين.
پاس الانفاس هجي دن رات.
- ۵ - پاڻ وڃائي يار پنهنجو ٿي، فال وڃائي حال نلو ٿي.
تون ئي مڙيوئي موجودات.
- ۶ - دم الا هو دم هو هو هو، دم انا هو دم هو هو هو.
تم ٿئي تان ڪل طاعات.
- ۷ - عاشق ۽ معشوق هڪوئي، هن هن ۾ ڪو فرق نه ڪوئي.
سمجھ اما ٿي عشق جي ذات.
- ۸ - عشق صادق سمجھ اٿاهين، 'کوچهي' سھڻي ڪانه هڪائي.
عشق کي ڪانهي ذات صفات.

ٿلهه : سدا شهر دراز تي، برهه لاتي برسات ميان.

۱ - شامي شان دراز جو، عشاقِي عرفات ميان.

۲ - خاڪ چمي جو دراز جي، دُور تنهن ظلمات ميان.

۳ - پائي شهر دراز جو، اهي آب حيات ميان.

۴ - ديرو ته يار قبول جو، محبت جو محلات ميان.

۵ - مست قلندر سورمان، رند سڪن رمزات ميان.

۶ - عاشق عارف اولياءِ، ڪُل چمن قدمات ميان.

۷ - خالق مالڪ سوڌي، مڙيوئي موجودات ميان.

۸ - صورت شام قبول جي، نور مڃو تجلات ميان.

۹ - ڪونه ڇڏيندءِ 'ڪوڙهي'، توڻي اها تسلات ميان.

تله : سرتيون ڪيو اڃ ڪا دعا، شل گهوٽ گهاري نه وجهي،
قائم سدا پاڇو پرين، جو پئي پلان تنهنجي اجهي.

۱ - چوري آهيان بي وس اديون، جيئرو نه ٿم بابو اما،
داتا درازي ور بنان، واهر وسيلو نان سجهي.

۲ - قادر ڌڻي ڪو قياس ڪر، ٻانهيءَ مٿي ڪا ٻاجه ڌر،
ساڻو درازي شاه جو، ٽولي مٿان دائر هجي.

۳ - سهڻا نبي آخر زمان، امت سنڌي هيءَ دانهن سن،
ڪڍي تار آفت احمد، واقعو وڏو پيو ٿو بجهي.

۴ - قائم نقارو نينهن جو، ڪر يا علي شير خدا،
سو شير صفدر شه سخي، پيو شينهن جان دائر گجي.

۵ - روضي ڌڻي مرشد سڃا، وجهه رحم پر جي روح ۾،
گهاري پرين جئن تئن هتي، سو سال جي وڌ نان پجي.

۶ - 'ڪوجهي' ادي، پيئي دانهن ڪر، من پي مٿو ريجهي ڪي،
رهي ڳچ انهيءَ بوتلي اندر، صدقي ته پنج تن پاڪ جي.

تلھ : سڀ ڪجهه ڏسان ٿو ساڳيو. هڪ يار مٺيءَ جو ڪونهي.
هر ڪوئي خوش وسي ٿو. منٺار مٺيءَ جو ڪونهي.

۱ - ساڳيون ڏسان ڪچهريون، ساڳيون لڳن ٿيون چونڪيون،
ڪيئن ويل ٿيو ولهيءَ سان. دلدار مٺيءَ جو ڪونهي.

۲ - ساڳيا وسن ٿا پاڻا، ساڳيو دلي ٿو چرخو،
پر هي انڌير ڪهڙو، پوتار مٺيءَ جو ڪونهي.

۳ - ساڳي لڳي ٿي محفل، ساڳيا ملن ٿا پيالا،
افسوس جيڏيون هي هي، غم تار مٺيءَ جو ڪونهي.

۴ - ساڳي لڳي ٿي چوڏهين، ختمون اديون به ساڳيو،
ڪيئن هاءِ ٿيو هيءَ ڌاڙو، ڪوهيار مٺيءَ جو ڪونهي.

۵ - ور وري آهه ســـــــــــــــــهي، بي ور وٽي ٿي 'ڪوچهي'،
سرمان ڪيها ڙي سينڌيون، سينگار مٺيءَ جو ڪونهي.

ٿلهه : سرتيون شهر دراز ۾ حق هادي.
منهنجو پل پل پنڌ الا.

۱ - چُمان خاک چين سان، جتي هاديءَ هٽي، الا

۲ - شاهه قبول ڦر بدار، مرد مٿيارو منڌ، الا

۳ - ديرو شهر دراز ۾، سير سڄڻ هر هٽي، الا

۴ - عرش زمين افلاڪ تي، موت هڪل هند سنڌ، الا

۵ - رل مل رانجهن روح ۾، شاهد آسنڌ سنڌ، الا

۶ - عاشق جنهنجو نام آ، گڏي رکندو ڪنڌ، الا

۷ - 'ڪوجهي' جو ڪوهيار سان، اصل جو سڀنڌ، الا

ٿلهه : سخي سباجهل پاڄهه ڪريو ڪا، روز رڙي ويڇاري.

۱ - سال ٿيا ٿم در تي جاني، برهه سندي هان بڪياري.

۲ - نالو تنهنجو شاهه سخي آ، ڪر ڪا سخا جي واري.

۳ - آءٌ ته لالن اهڙي آهيان، پنهنجي ڪريو سرداري.

۴ - ننگ نه پيارل تنهنجو سڏيس، چو ٿو ڏکين ڪري ڌاري.

۵ - من پي سهڻا، ننگ پوئي ڪو، نيٺ آهيان تنهنجي ناري.

۶ - حجت ڪانهي هوت اوهان سان، زاري توبهه زاري.

۷ - ڪٿي اگهايو نانءُ موليٰ جي، 'ڪوجهي' آهيان توڙي ڪاري.

تلهه : ساڃن چو نه لهين سار، تنهنجي برهه ڪيو بيجار،
سال لنگهي ويم يار گهٽيرا، ڏکڻ جا ٿم ڌار.

۱ - وڃ ڙي ڪانگل ڪول قريبي، حال ڏجانءِ هي روئي،
اٿم اميد الله به، منهنجو دوست ڪندو دلجوئي،
هوت ميران ٿي تنهنجي هجر به، واڳ ولهيءَ تي وار.

۲ - محبت ڪيو ٿم منڙو ماندو، جوش جلايم جيرو،
نانءِ ڏٺيءَ جي مڃ تون آڙي، پورل پڇ نا پيرو،
روز پڇاين تنهنجا پنڌڙا، ڪونهي قلب قرار.

۳ - روز ازل ڪون ٻولن ٻڌڙي، يار اوهاڻ سان ياري،
ڪيئن ٿو ٿورين سهڻل اوها، نازڪ پريت نياري،
پنڌڻن جي آهيان تنهنجي ٻانهي، ساڃن ڪيم وسار.

۴ - چاهڻ وارا توکي گهٽيرا، هيءَ به ٿي هڪ ويچاري،
لک لک پيو لعل نوازين، 'ڪوجهي' ڪيئن تو وساري،
ديدان دم دم دلهر تو به، نيڻ ڪٿي ته نهار.

تلھ : سدا باغ بهار، جيئڻ شل.

۱ - ڏاٽر ڏيندڙ ڏينهن ڪهڻيرا، وڌ وڌي ته ڄمار،
تاج ڪلنگي تخت سلامت، بخت وڌي بادار.

۲ - روز بروز دن تازه توانو، بوتو ايهو پوتار،
ڏينهن نه ڏنگو وار نه ونگو، نت نئون نروار.

۳ - ڪڙم قبيلو پائر پائتيا، واري وسئي دلدار،
دائم قائم دولهه داتا، ساڻ سڄي سان يار.

۴ - عرشين فرشين نينهن نقاره، عشق سندا اوتار،
سدا جاري ڀرت جو پيالو، برهم سندي بازار.

۵ - چپر چورن يار يتيمن، آڙين جا آڌار،
ساڀو تنهنجو هوت هميشه، ٽولي مٿئون هر وار.

۶ - نام عليءَ جي هُج اسان سان، دم نه ٿي هڪ ڌار،
گهوري توتئون 'ڪوڇهي' ڪاري، سهڻا سخي سردار.

ٿلهه : سستگر پيارا سخي مـمارا،
جڻين جڻين داتا، جڻين جڻين تون.

۱ - جڳ جڳ جيوين جڳتر داتا، تائين قيام پريو.

۲ - قائم تنهنجي پريم جي ننگري، شال مدام داتا.

۳ - ساد سنگت سان خوش وسين تون، ڪي ته ايام داتا.

۴ - الڪين ملڪين مـجتا تنهنجي، ديس غلام داتا.

۵ - ڪم 'ڪوڙهي' جا سستگر توتي، پرتي شام داتا.

ٿله : ستگر دا هي عاليشان، ناهين اسڪا ڪوئي سمان.

۱ - ساڌو ستو ڪهيا مانو، گر گوبند ڪو ايوڪو جانو،
پاڻي ايهو پيد پچان.

۲ - شان گرو ڪا اعليٰ جانو، ٻول گرو ڪا بالا مانو،
ڪول وڪو گل ويد پيران.

۳ - گر ڪي چرنين پھلي جائو، گوبند ڪو سر پيچي جهڪائو،
گر بن هر ناهي گيان.

۴ - 'ڪوجهي' دا هي گر گرڌاري، شاه درازي ڪان موراري،
ستگر سوامي سنت سبحان.

ٿله : شاهنشاه جيلاني، اچي ٿي تون ساڻي،
محي الدين ميران، هيءَ ڪوجهي نمائي.

- ۱- پرين در پساڻايو، نذر ســــر نوايو،
هاڻي مــــون ســــڃاتو، اڳي ميسر اياڻي.
- ۲- تون مرشد سخيءَ جو، ڏاڏا پير منهنجو،
هاڻي ڪر تون پنهنجو، آهيان در وڪاڻي.
- ۳- هٿن سان ڏنو هو، سخيءَ کي سڄڻ تو،
سينگاري وري سو، هاديءَ آندو هاڻي.
- ۴- تنهنجي در ســــوالي، ڪڏهن ويون خالي،
ڏيو عشق پيالي، پنهنجو ننگ سڃاڻي.
- ۵- شــــاه جيلاني پنهنجو ڪر تون جاني،
بانهن جي هان ٻانهي، اصل در وڪاڻي.
- ۶- محي الدين ميران، تون ئي پير پيران،
تون دم دستگيران، پرين پهچ پاڻهي.
- ۷- محي الدين مــــاهي، تنهنجي وات وائي،
سڀني ۾ سدائي، تنهنجي سڪ ســماڻي.
- ۸- قــــدم توتي هڪ جو، تون والي آن سي جو،
تون محبوب حق جو، سدا عشق ماڻي.
- ۹- اصل ڪان هان تنهنجي، هاڻي به هان تنهنجي،
پرين ڪر تون پنهنجي، هيءَ گــــولي پراڻي.
- ۱۰- 'ڪوجهي' در تي سائل تنهنجي سڪ سڪايل،
ڏاڍي اڃ اڃايل، ڏيـــــريـــــت پــــاڻي.

ٿلهه، شهنشاهه موراڳي، مٿيارو اچي ٿو،
نمي سر جهڪايو، دلاور اچي ٿو.

۱. سچڻ سر رباني، سندن ڪونه ٿاني،
حقيقي حقاني، نظارو اچي ٿو.

۲. افعال محمد، آحال محمد،
ڪمال محمد، پيارو اچي ٿو.

۳. موراڳي جي مورت، سخي جي آ مورت،
ڪٿي ساڳي سیرت، سويارو اچي ٿو.

۴. مولیٰ ٿيو آ راضي، ٻئي ڪار سازي،
اسان گهر درازي، پاڳارو اچي ٿو.

۵. جوڳيءَ پنهنجون جايون، وري هن وسايون،
'ڪوڙهي' کي واڌايون، ڪوهيارو اچي ٿو.

ٿله : شادي ته سخي گهوت جي، حق هادي اڄ مبارڪ رات.

۱. ماڻهن ليکي ماڳ ويو حق هادي، ايها نه پوري بات ميان.

۲. چوڏهين ذي القعد جي حق هادي، رلي ذات صفات ميان.

۳. ڏينهن اڱاري شام جو، حق هادي، برهه ڪئي برسات ميان.

۴. ماڳ نفيءَ جي رهبري، حق هادي، سير سڄڻ اثبات ميان.

۵. حاضر ناظر هوت آ، حق هادي، منجهه ته موجودات ميان.

۶. سيرت ساجن محمدي، حق هادي، نور سڄو تجلات ميان.

۷. هاديءَ صورت حيدري، حق هادي، هڪل پرين هرجات ميان.

۸. موٽيو راجهن ماڳ تي، حق هادي، تهڊل ٿي تسلات ميان.

۹. صورت جانڻ لعل جي، حق هادي، مرد وريو محلات ميان.

۱۰. نئين سر نوبت نينهن جي، حق هادي، موج برهه دن رات ميان.

۱۱. عرش زمين افلاڪ تي، حق هادي، وائي سڄڻ جي وات ميان.

۱۲. توکي مبارڪ 'ڪوجهڙي'، حق هادي، قول پريا ڪلمات ميان.

ٿلهه : شادي ته سچل شير جي، حق هادي،
چوڏهين مبارڪ رات ميان.

۱ - ماڻهن ليکي ماڳ ويو، حق هادي، ايها نه پوري بات ميان.

۲ - چوڏهين واري چنڊ تي، حق هادي، رلي ذات صفات ميان.

۳ - سدا قائم سهڻو، حق هادي، سير نفي اثبات ميان.

۴ - حاضر ناظر هوت آ، حق هادي، منجهه ته موجودات ميان.

۵ - نوبت نعرو نادري، حق هادي، هوت سندو هرجات ميان.

۶ - عرش زمين افلاڪ تي، حق هادي، ٻجهي باروچل لات ميان.

۷ - موٽيو سچل سنسار تي، حق هادي، قول پريا ڪلمات ميان.

۸ - صورت شاه قبول جي، حق هادي، مرد وريو محلات ميان.

۹ - 'ڪوجهي' سدا ڪوهيار سان، حق هادي، ساڻ سموري ساڻ ميان.

تلهه : شوق مچايو شور، وي ماهي يارو،
هردي اندر هو هو نعرا.

۱ - جوش برهه جي جسم وچايو، درد جو آيو دور.

۲ - روز نمازون وسري ويڙا، ذوق ٻڌو زور.

۳ - نينهن نشي ۾ محو ٿياسي، جاري جام بلور.

۴ - 'ڪوجهي' سهڻل هڪ ٿياسي، احمد بنان ناهي اور.

ٿلهه : صدقو سهڻا شاهه علي جي، رانول ره هن راج ۾

۱ - چوري آهيان باب نه مائي، تو وڙ ٻن ٻي واهه نه ڪائي.
گهوٽ ويڃڻ جي ڇڏ تون وائي.

۲ - طالب ڪچڙا عيبن هائا، توري هلندا ڪيئن مائا.
ڪين ڇڏي وڃ تن جا پاڻا.

۳ - رستين هي تو باغ بنايو، تنهنڪي سهڻل توڙ رسايو.
واءِ خزان کون پاڻ بچايو.

۴ - توريءَ جڳ ۾ اوندهه ڪاري، روشن توسان ڌرتي ساري.
گهوٽ نه وجهه تون هرگز گهاري.

۵ - ديس ڇڏڻ تو ڪين جڳائي، چوڙ پچر پرديس جي لاهي.
عالم سارو ٿو ٻاڏائي.

۶ - ڪين نمائن سان ڪر مائا، آهيون سي تو در وڪاڻا.
ريجهه ڪڍي اڃ سامهه سڀاڻا.

۷ - توتئون گهوري 'ڪوجهي' ڪاري، اهل عيال سان دلبر ساري.
نالي حيدر مڃ هي زاري.

ٿلهه : صورت جا سينگار، الله توکي آڻي.

۱ - درد ونديءَ جي دلڙي ٿي دانهين، ڇاتي ڇڄي ٿي يار.

۲ - ڏينهن لنگهايم ڪيئي ڏکن جا، درد ٻڏي ڌڌڪار.

۳ - سوز تنهنجي ۾ سڀني سڙي ٿو، ڏکڻ جا ٿر ڌار.

۴ - ماڳ ولهيءَ جو شال وسائين، واڳ وطن تي وار.

۵ - پاڻ سڃاڻي وڙ ڪر جاني، مون ۾ عيب اپار.

۶ - پليل 'ڪوڇهي' تولءُ پڪاري، ڪونهي قلب قرار.

تلهه : صورت ساجن حسن حقيقي، الله اسان جو ايهوئي، نا پيوئي.

۱ - نين سجن جا نور الهي، عينا عين سڀوئي، نا پيوئي.

۲ - پروان ڏس محراب منور، سجد هگاهه سڄوئي، نا پيوئي.

۳ - مک محبوب جو مصحف سارو، ربي راز سڄوئي، نا پيوئي.

۴ - ٻوتو بشري بيڪ رباني، شڪ گمان نه ڪوئي، نا پيوئي.

۵ - شاه قبولن يا يگانو، هادي حق هڪوئي، نا پيوئي.

۶ - دم دم 'ڪوجهي' دور درازين، حج حقيقي سوئي، نا پيوئي.

ٿلهه : عشق جو شاهه درازن ۾، عجب اسرار آ،
شاهه سخي مقبول محمد، عشق جو اوتار آ.

۱ - ظاهر پرين انسان آ، ليڪن سچو سبحان آ،
صورت انهيءَ آدم اندر، قادر ڏٺي ڪٿار آ.

۲ - ڪرشن ايهو وڃي اهو، پڻ رام ۽ رحمان آ،
گوبند ايهو گوتر ايهو، نانڪ گرو نروار آ.

۳ - هر روپ ۾ رهبر ڏسان، جت ڪٿ الڪ عيان آ،
ڪوثر سندو والي ايهو، پڻ احمد مختار آ.

۴ - هر ڪنهن صفاتي سير ۾، صاحب سچو سيلان آ،
گاديءَ ڇهينءَ تي سخي، ساڳيو، سچل سردار آ.

۵ - صاحب سخاوت جو ڏٺي، شاهه سخي سلطان آ،
چورن يثمين جو آجهو، اڙين اجو آڌار آ.

۶ - اڄ شاهه درازن عشق جو، ڏاڍو متل ميخان آ،
'ڪوچهي' سچي ساقي اڳيان، پيالي برهم پينار آ.

ٿله : عمر خضري سڄڻ تنهنجي، سدا هوندين بهاريءَ ۾،
ايها آزي شاها منهنجي، اگهي درگاه باريءَ ۾.

۱ - محمد مير جو ساڻو، سدا توتي سخي داتا،
وتين ڪلندو سدا ٿلندو، جماعت پنهنجي ساريءَ ۾.

۲ - پنجن جو تو مٿان پاڇو، امامت عشق جي قائم،
هڃئي شل نينهن جو ناتو، سدا سهڻل واڌاريءَ ۾.

۳ - لڳو ٿم نينهن جو ناتو، درازي دادلا توسان،
آهي هيءَ منت مولا کي، پوي گهاري نه ياريءَ ۾.

۴ - سچل راضي سڄڻ توتي، سدا ٻوتو اهو قائم،
ڪندم شال آس هيءَ پوري، اٿم اڪڙيون ستاريءَ ۾.

۵ - الله سائين اجابت ۾، نذر جي آڻ نِيـــــــــزاري،
جيئي 'ڪوجهيءَ' جو نت جاني، رهي باغ و بهاريءَ ۾.

تله : عشق چمي ڪنير چاه مون، ڪير هاڻي منهن موڙي ڙي موڙي.

۱ - هنيو جادوگر جوش منجهارون، جادو جگر ۾ جوڙي.

ڪير هاڻي

۲ - ڪيو حبيب نينهن نشانون، ڪلي قلب ۾ ڪوڙي.

ڪير

۳ - لوڪ لاڳاپا عشق گنوايا، دل درازن ڊوڙي.

ڪير هاڻي

۴ - وحدت وادي غرق ٿيوسي، ڏاڳا ڏئي جا توڙي.

ڪير هاڻي

۵ - باب بنديءَ جي ڦٽ فراق، لوح لکيو پئي لوڙي.

ڪير هاڻي

۶ - مرڻ مهڻو آهي عشاقن، ڦاهي چڙهي سر توڙي.

ڪير هاڻي

۷ - ورهڻون 'ڪوڙهي' ناهي واندي، واٽ وندر پئي ووڙي.

ڪير هاڻي

ٿلهه : عجيبن جي عجب چالي، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا،
آهن مستان خود خيال جي، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا.

۱ - ڪڏهين پير وهارين ٿا، ڪڏهين در تون ڌڪارين ٿا،
وهارين ٿا ڌڪارين ٿا، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا.

۲ - ڪڏهين شوخي ڪڏهين شفقت، ڪڏهين ماڻو ڪڏهين محبت،
ڪڏهين دوري ڪڏهين صحبت، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا.

۳ - ڪڏهين دلڙي ڌٿارين ٿا، ڪڏهين دليون ڌڪارين ٿا،
ڌٿارن ٿا ڌڪارين ٿا، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا.

۴ - ڪڏهين سيني سان لائين ٿا، ڪڏهين منهنڙو مٽائين ٿا،
نپائين ٿا ستائين ٿا، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا.

۵ - ڪڏهين محبت وفاداري، ڪڏهين 'ڪوجهي' جفا باري،
سجڻ در تي سدا زاري، ڪڏهين ڪهڙا ڪڏهين ڪهڙا.

ٿلهه : عشق سندي ميدان ۾ لا، ايندا مرد ڪاهي ڙي ڪاهي.

۱ - عشق ڪمائين سوره غازي، ڪم ڪچن جو ناهي ڙي ناهي.

۲ - در حلاجي سيئي مارن، سر ڏنو جن لاهي ڙي لاهي.

۳ - پڙ پريتي ڪوس عشاقان، روز ازل ڪون آهي ڙي آهي.

۴ - شوق شهادت جنهن کي 'ڪوجهي' پير پلي سو پائي ڙي پائي.

ٿلهه : عاشق پيارا توکي واڌايون، هوت هزاري ڄاڻ آيو.

۱ - عاشق پيارا ڪر ڪا تياري، اڄ گهر ايندءِ هوت هزاري،
پاڻ جبين ويڙهو وسايو.

۲ - ماندي نه ٿي پاڇڻ ڄاڻي، تنهنجي پرين کي سار سدائين،
دم دم ٿو لئي يار پڇايو.

۳ - دانهن نه ڪر ڪا دردن ماري، روج ڍرو ڪر سورن ڳاري،
درد تنهنجي جو دارون به آيو.

۴ - ڇو ٿي جهڄين چوري نماڻي، ور وسيلو ٿيندءِ ساڻي،
'ڪوجهي' تنهنجو عرض اگهاڻو.

تلهه : عجب چالي يار. برهه جي.

۱- برهه ڪنهن سان ڪين رهائي، جيڏيون ڪيو اعتبار،
چمي سر تي برهه ڪنيو جن، سر تنهن جو ڌار.

۲- اول زوري نمر و هٿايو، پوءِ ڪڍي تلوار،
حق ٻوليندي منصور سهڻو، سوليءَ ليو مسوار.

۳- من خدايم ڏئي الايو، ڪهڙو ڏوهه عطار،
گير برهه بن مٿا جاري، پوءِ گل اتار.

۴- شاهه عنايت صوفي سڏايو، سر ڌڙون ليو ڌار،
حق تي من سر ڏنو، ليو عشقون پار.

۵- آيو وارو اڃ 'ڪوجهي' جو، بيشڪ آه تيار،
گهوري تنهن تئون، منهن ڏنو جن، سر صدقي صڊبار.

تلهه : عجب آه بيان، برهه جو.

۱ - ڪڏهن ٻاروچي ٻانڀڻ خاطر، ڪيچ ڇڏيو مڪران،
ڪڏهن سسئي سورن ماري، جت لئي بيجان.

۲ - ڪڏهن رانجهن هير جي ڪارڻ، ڇڏيو شاهي شان،
شاهه هزاري خاطر هيڙي، هير ڪڏي جي حيران.

۳ - ڪڏهن راڻو هيڙو عاشق، مومل لئي مستان،
ڪڏهن مومل آزي نيازي، رڻو راڻل خان.

۴ - ڪڏهن ملڪن ڏنا ٿي سجدا، عبد ڪڏي ميان،
ڪڏهن فرشتن جو سر ڪردو، اڄ سوئي شيطان.

۵ - ڪڏهن سڏي ٿي ڪول وهاريئون، اڄ آهيان بيگان،
سبب ايهو ته هان 'ڪوجهي'، هي پي هڪڙو بهان.

ٿلهه : عمر آه دلڙي، مارن ڪاڻ ماندي،
ڪندو شال مولِي، هوتن سان هيڪاندي.

۱ - هيس خان خوش مان، سانگين سان سدائي،
چني چو تو چوري، ابائن ڪــــان آندي.

۲ - ڏوئين ڏينهن لاياءِ، جهــــوريءَ ۾ جهــــڄان ٿي،
ڪڍي ڇڏ هيءُ ڪوٽون، پــــلا خان باندي.

۳ - ماڙيون مير تنهنجون، پونگين مت نه پانيان،
وڃي شل ڪتــــيندس، پنوهارن سان پاندي.

۴ - ريشم ڪاڻ تنهنجي، لڄيان نه لوئي،
ڪتابه اکين تي، گهوريان سون چاندي.

۵ - ڪلي ڪيت سان مون، لڏيون خان لانوان،
جيئي ورُ 'ڪوڄهي' جو، ڪندس بي نه شادي.

ٿلهه : عيد اضحي عيد عشاقان، ناهه ملين دي بات ميان

۱ - پيٽ دي خاطر ڪرندي بهانا، ول ول ڏسندي طعام تي ڪانا،
بڪريان ڪهن ڪم زنانا، سر عشاقان ڪات ميان.

۲ - عشق اڏي تي جيڪو آوي، عبد اضحي اهو ملهاري،
مرڻ تي ملان مول نه آوي، چوڙ تنهين دي تات ميان.

۳ - ڊڪ ڊڪ ملان منبر چڙهي، لنبي چوڙي خطبي پڙهي،
ناحق نال عشاقان لڙدي، حيف تنهان هيها ت ميان.

۴ - عيد سيان دي بخش انهانون، تيهه ڏهاڙي لنگهه جنهان نون،
عيد اضحي يار اسانون، ڏتوسي ذات ميان.

۵ - نفل نمازي چوڙ وي جاني، مڻ مڻ 'ڪوجهي' ڪرت زناني،
روح والي هئي رهن رنداني، نال نفي اثبات ميان.

ٿله : عرشون آ ڪي اڀي رائي، ارض وسايا مين وو مين.

۱ - ميمي والا پوش لڳا ڪي، ملڪ منجهايا مين وو مين.

۲ - شمس الحق هي ڪون وچارا، حڪم هلايا مين وو مين.

۳ - بن ڪي ڪافر شاه علي دا، باغ لٽايا مين وو مين.

۴ - قيـر يـزـيـد تي لعنت والا، طوق لڳايا مين وو مين.

۵ - مومن مين هون ڪافر مين هون، جت ڪٿ آيا مين وو مين.

۶ - 'ڪوجهي' هوڪي وچ صفاتين، ذات چپايا مين وو مين.

ٿلهه : عشق اساذائي امام، شاه درازي بن ڪي آيا.

۱ - صورت پاڪي عرشون آيا، شاه درازين بيٺڪ لڏيا،
قبول محمد ڄام، بشري چاڪي بيڪ لڳايا.

۲ - ساقي هوڪر ڄام برهم دا، پيالآ ڏيندا وير وره دا،
مست و مست مدام، هوش عقل سارا ته گنوايا.

۳ - ڄام ڪنون اڄ مستي هوئي، سيت ڳئي وو مستي هوئي،
هو هو والي مام، سر پر حال حالاجي چايا.

۴ - ڪين دا يولا پڇ پيوسي، ڪين هيوسي ڪين ٿيوسي،
ڪينو ڪين تمام، نقطي هڪڙي شور مچايا.

۵ - جت ڪت يارو مين هي وسدا، ڪڪ پن دي وچ ظهر ميڏا،
هم گرو هم هرنام، پل 'ڪوجهي' نام سڏايا.

ٿلهه : عمر درازن هو وئي، شال هو وئي.
دلبر درازي دلارا.

۱ - دائر درازين نوي ميان، وسندا رهن تون آلو ميان.
الله نگهبان هووئي، شال هووئي، دلبر درازي دلارا.

۲ - مقبول هين تون نوي ميان، وٽ مير محمد الو ميان.
مرسل مهربان هووئي، شال هووئي، دلبر درازي دلارا.

۳ - پاڪر قرب نوي ميان، پنجين تنين دي الو ميان.
وه چار ياران هووئي، شال هووئي، دلبر درازي دلارا.

۴ - تاج بره دا نوي ميان، تيڏي مٿي تي الو ميان.
وه شاه جيلان هووئي، شال هووئي، دلبر درازي دلارا.

۵ - مھرين پريا نوي ميان، مطلوب جاني الو ميان.
'ڪوجهي' ته دربان هووئي، شال هووئي، دلبر درازي دلارا.

تلھم : عشقا! قسم خدا ڪي، توهي امام ميرا.
دونون جهان مين توهي، مطلب تمام ميرا.

- ۱ - تيري لئي اي عشقا! در در مين پھر رها هون.
دم دم درازي در پ، سجدا سلام ميرا.
- ۲ - اقرار مين الستي، هرگز ڪبھي نہ بهولا.
والله وفا ڪرون ڳا، ازلي انجام ميرا.
- ۳ - مدت سي بيوطن هون، در در بهٺڪ رها هون.
اب باز لا مڪانم، ڪر دي مقام ميرا.
- ۴ - ڪر دي جسم فنائي، هو ذات مين هڪائي.
وحدت مين هو ٺهڪانا، شاهه مدام ميرا.
- ۵ - اصلي ٿو تهها خدا مين، انسان بنڪي بهولا.
واپس مڃهي دلادو، عشقا! حڪام ميرا.
- ۶ - لاکھون ني فيض پايا، چھوڙ نہ ايڪ بچاره.
مدت سي ڪھ رها هون، سن لي ڪلام ميرا.
- ۷ - 'ڪوڄهي' تمھين مبارڪ، مطلب تمام هو ڳيا.
بس هي ڪم يار بولا، ڪوڄهي غلام ميرا.

ٿله : قاصد پيارا دوتڙ درازين، هوتن ساڏا حال سڻاوين.

۱ - رو رو آڪين يار سياڻا، پيش حبيب ان نال نماڻا،
مٺڙي ٻولي ٻول الاوين.

۲ - ڏڪندي ڏڪندي ڏينهن لنگهاوين، روندي روندي رات وهاوين،
نام الله دي ڦيرا پاوين.

۳ - باهه برهه دي مڇ مڇاڻا، طلب تتي نون ڏاڍا تپاڻا،
هڻ ڇا درسن دوت وکاوين.

۴ - دم دم اندر ورد ٿسڻاڏا، دل وچ دائر درد تسڻاڏا،
هس هس سهڻا ڳل لڳاوين.

۵ - رڳ رڳ ٻولي مڙهي مڙهي، من اندر تار اهائي،
آوين آوين، منهن نه مٽاوين.

۶ - رو رو آڪي 'ڪوڇهي' ويڇاري، دوست، دلاسا ڏي دلداري،
شال ولهي دا ويڙها وساوين.

ٿله : قاصد ڪيها عاشق پيارا، نيھن نياپو ڪونه ٻڌوسين.

۱ - عاشق ۽ معشوق جو ناتو، عشق بنان ڪنهن ٻئي نه ڄو،
نياڪل وڃم ڪونه ڏٺوسين.

۲ - آڳ اندر جي ڪين اجهامي، جان جگر ۾ سڀنيو ڪامي،
دونهون ٻاهر ڪونه ڏٺوسين.

۳ - درد جو ڏيندڙ عاشق جوئي، درد جو دارون ويڃ نه پيوئي،
وڃ وڪيل ڪونه سڻيوسين.

۴ - نينهن جو ناتو پاڻهي لائڻ، پيڇ پريمي پاڻهي پائڻ،
عشق پڇي تان ڪونه ڪيوسين.

۵ - سڌ ته سڄڻ کي يار سڀائي، قاصد ڳولڻ آه ڪڇاي،
عاشق اهڙو ڪونه پسيوسين.

۶ - 'ڪوڇهي' جي تان سهڻل چاهين، بيٺه اندر تان پريتم پائين،
ٻهڳڻ ٻاهر ڪونه لڌوسين.

- ٿله : قاضي ادا، تڪرار ڇڏ، مونڪي دين سان ڪم ڪار ٺاهه.
مان عشق جو آهيان بندو، مذهب مونڪي درڪار ٺاهه.
- ۱ - تون آن مباحثه ۾ لڳو، سارو ڪتابن ۾ ٻڌو.
ساڙي انهن کي مون ڇڏيو، ريءَ يار مون تن تار ٺاهه.
- ۲ - تون سک سلامت لئي مڙين، ۽ نيڪناميءَ لئي ڳرين.
مجتا واريءَ ڪڏ ۾ ڪرين، تو ٻي خبر ڪا چار ٺاهه.
- ۳ - ڏک سور ۽ خواريءَ ڪنان، عاشق سڃا ناهن ڏنا.
گاهي اچي جن سر ڏنا، تن پيو اصل ڪو ڪار ٺاهه.
- ۴ - مسجد مندر ڪعبو مڙهيون، آهن اهي پڻ سڀ چڱيون.
سڀئي مگر توکي پڳيون، ظاهر بنا تو ڪار ٺاهه.
- ۵ - مطلوب کي سجدو ڪرڻ، محبوب کي دل ۾ لهن.
پنهجي يار سان هر دم رهن، پيو عاشق واپار ٺاهه.
- ۶ - قاضي ملان جي ٿا پڇو، تان ڪن ڏيئي 'ڪوجهيءَ' ٻڌو.
ايمان ۽ مذهب منهنجو، بن شاهه سخي سردار ٺاهه.

ٿلهه : قاصد آيو پار درياهون. يار اسان کي ياد ڪيو لا.

۱ - قاصد پيارا سگهڙو ٻڌائين، ياد ڪيو ڪي ساڃن سائين،
هال ڏيئي دل شاد ڪيو لا.

۲ - اسان جي من ۾ هر دم وسي، سڀ ڪجهه پاڻ پيو ٿو پسي،
ديدار ڏئي آباد ڪيو لا.

۳ - جلدي ٻالھ سڄي ڪر ساري، ڪيئن هو منهنجو هوت هزاري،
'ڪوڙهي' تي امداد ڪيو لا.

تلهم : قبولن مير سهڻا. وڌڙي چمار هووئي.
مامي تان نهار هووي. پنجان دا پيار هووئي.

۱ - ويس مٿاڪي ساجن آيا. سر ته سچل دي ظهرا آيا.
اهو ويس سخاوت والا. هميشه بهار هووئي.

۲ - نور اهوئي صورت نياري. دام بره دا ازلون جاري.
لک لک وار چمار سچڻ دي. نگهبان ستار هووي.

۳ - سیرت ساجن سرور والي. صورت ڍولڻ حيدر وئي.
عرش فرش تي نعرا تيڏا. رسولي وقار هووئي.

۴ - صورت آدم الله آيا. گلجڳ اندر عشق جڳايا.
در در ڍوليا. فيض تڙاڏا. غريبان دي سار هووي.

۵ - گهوت وسائي ڇهين گادي. گهر گهر شادي عشق آبادي.
هردم هادي باغ بهاري. گل و گلزار هووي.

۶ - مين جو دعاڳن 'ڪوجهي' ويچاري. شاه نوازين در دي بڪاري.
وسندا هووين نال فقر دي. 'ڪوجهي' پي ڪنار هووئي.

ٿلهه : قسم هي خدا کي نهين اور واحد.
بجز شاه شاهان قبول محمد.

۱ - ڪهو مڃهڪو مشرڪ، ڪهو مڃهڪو ڪافر، نهين جرم ڪرنا سڃي.
يهي رب سبحان قبول محمد.

۲ - آيا وو عرش سي چيا ذات احدي، جڳائي بره ڪو ڪيا پوش عبدي.
نهين ڪوئي انسان قبول محمد.

۳ - پڇانا تجھي مين شه حسن ذاتي، بهر جا بجا تو سيار صفاتي.
شه مرد مردان قبول محمد.

۴ - زبان پي هي دم دم تيري يادگيري، دلون پر به قائم هي تصوير.
ميري جان جانان قبول محمد.

۵ - مين ساجد تمھارا تو مسجود ميرا، تو خالق ھمارا مين مخلوق تيرا،
ميري دين ايمان قبول محمد.

ٿلهه : ڪاهي شير خدا رس، موليٰ علي المرتضيٰ،
مرتضيٰ، مرتضيٰ، مرتضيٰ.

۱ - آهين تاج فقر شاه ولي، توکي واڳون وحدت جون ڪلي،
سئي منهنجي سدا رس، موليٰ علي

۲ - آهيان سارو بيائي ڀڙو، پڇو پوتار هستيءَ جو ڇڏو،
ڪاهي دل دل مٺا رس، موليٰ علي

۳ - دل ٺهي نوازش تي گهري، جسم هي هي ڪنا ڪم ٿو ڪري،
ماري موذي مٺا رس، موليٰ علي

۴ - پري سهڻا پيالو ڀرت جو، هٿون شاهه درازيءَ جي ڏجو،
اگهي آزي اها رس، موليٰ علي

۵ - اگهي آزي اها داتا ڌڻي، ٿئي 'ڪوجهي' هاڻ شال سهڻي،
اچي مُشڪل ڪُشا رس، موليٰ علي

ٿله : ڪاهي مشڪل ڪشا ڪر، مشڪل ڪشائي، يا علي.
يا علي، يا علي، يا علي.

۱ - تون ئي لولاڪ مالڪ جو اخي، تون ئي لحمڪ سندو صاحب لڪي،
تنهنجي تابع سراسر ساري خدائي، يا علي.

۲ - آهي ارض وسما تنهنجي بلي، حڪم تنهنجو ٿو ڪل شيء تي هلي،
ڪرن شاه گداگر در جي گدائي، يا علي.

۳ - تون ئي والي واليت عشق جو، سدا ڪرم سخاوت مرڪ تو،
اچي صاحب سخا ڪر عشقون عطائي، يا علي.

۴ - آهي ڪرمن اندر جي ڪاڻ ڪا، تون ئي مالڪ سڄي قلم و قضا،
ڪيو قدرت جا قادر ڪرمون ڪچائي، يا علي.

۵ - سهڻي سخيءَ پسايو در تنهنجو، رهي سايو سدا سرور تنهنجو،
هجي سرتاج پاڪر تنهنجو سدائي، يا علي.

تلھ : ڪانگل ڏيڇ ڪا ڪل، مونڪي شاهه دراز جي.

۱ - وڃ اڏامي عجيب ڏي، ڍول نه ڪر تون ڍل ميان،
روئي ادا تون راو ڪي، حال سارو وڃي سل ميان.

۲ - ڦٽيل سوز فراق جي، درد رڻاري دل ميان،
ويتر ويڳاڻو ڪيو، وير تنهنجي ول چل ميان.

۳ - جيءُ اديون سارو جهڳي، جوش نه ڏئي ٿو جهل ميان،
پون اليل دم بدم، هيئن مچايو هل ميان.

۴ - راتيان ڏيهان ريهون ڪيان، پور پون پلپل ميان،
درد اچي جهوڪان ٻڌيون، جال وهي ٿو جل ميان.

۵ - آءُ ته اوريون پاڻ ۾، بخش پلا ڪٿي پل ميان،
'ڪوجهي' سان ڪوهيار تون، ريجهه اچي رمل ميان.

ٿلهه : ڪار ڪٽڻ جي آءُ ته نه ڄاڻان، ڪر ڪو ڀلا. تون ڀال ميان،
جيئن سدا، تون شال ميان.

۱ - چرخو چوريو ڪين ٿي، ڪونهي مئيءَ جو حال ميان.

۲ - پاندي پوري ڪرڻ جي، مئي کي ٺاهه مجال ميان.

۳ - هڪ ته پراڻو ايت آهي، مئيءَ ڀر پيو نه افعال ميان.

۴ - سَتَ ته سڙيءَ جو شال ٿئي، ٻن ڪٽئي ته بحال ميان.

۵ - ڪٽيو 'ڪوجهيءَ' ڪين ٿئي، ڪر تون معاف ڪشال ميان.

ٿلهه : ڪري قرب ڪوجهيءَ تي. ڪٿي نماڻي نواز ميان.

۱ - ڪر عطا مسڪين تي، رندن وارو راز ميان.

۲ - ڏس وحدت جي وات ڪا، ساڙ ڏئي جو ساز ميان.

۳ - سل ته ساجن سگهڙو، نينهن وارو ڪو نياز ميان.

۴ - حال حلاج جو نصيب ٿي، ڪريو شوق شهباز ميان.

۵ - ٿيءَ نه ماندي 'ڪوجهڙي'، مرشد شاهه دراز ميان.

ٿله : ڪا ڪنهنجي ڪا ڪنهن جي، مان تنهنجي خلاصي.
سڄڻ ٻيون گهرجي، مان تنهنجي پياسي.

۱- ازل ڪان عجيبا!، لڌم تو سان لاوان.
متان گهوٽ توڙين، ايهه پرت خاصي.

۲- اصل جون اوهان ســــــان، ٻڌل يار ٻولان.
هاڻي چو هجر ســــــان، ڪرين ٿو آداسي.

۳- جنهن ريت ريجهن، راڻل! رازڏي ســــــو.
تنهنجي ڪاڻ ٿي هان، مان جوڳڻ سناسي.

۴- سڄڻ! نيٺ سهوان، آدم ڪان ئي پونديون،
ڍڪڻ هار تون ئي، مان انسان عاصي.

۵- ناهي هوت! واجب، نمائن ســــــان مــــــاڻو.
تون سهڻو شاهنشاہ، مان 'کوجهي' ميراثي.

ٿلهه : ڪيڙو موج برهه جي مستان مستان مونڪي،
ويڙو دين رهيو ڪونه ايمان مونڪي.

۱- آهيان غرق نوي، وحـدت واديءَ الا،
وسـرير پاڻ ناهي ياد جهان مونڪي.

۲- آهيان يگانو، نوي، ذات هڪائي الا،
ڪونهي هو هو بنان پيو سامان مونڪي.

۳- ڇاڪون پائيهي نوي، سفر قبـوليم الا،
هي هي حيرت انهيءَ ڪيو آ حيران مونڪي.

۴- جت ڪٿ 'ڪوجهي' چوي، صورت تنهنجي الا،
ڇا انسان چو يا سبـحـان مونڪي.

ٿلهه : ڪرم ڪر ڪريما، ڪرم شان تنهنجو،
رحم ڪر رحيم، رحم شان تنهنجو.

۱- ســخيءَ در ســوالي، وڃي ڪونه خالي،
سخاوت جا والي، ڪرم شان تنهنجو.

۲- خطا ڏاج منهنجو، عطا مـرڪـ تنهنجو،
ڪجو وڙ ڪو پنهنجو، ڪرم شان تنهنجو.

۳- جيـهو وڙ آه جنهنجو، ڪري وڙ سو پنهنجو،
جرم ڏاج منهنجو، ڪرم شان تنهنجو.

۴- سـوين پيو سنوارين، ولهي چو وسارين،
مهر شال ڪارين، ڪرم شان تنهنجو.

۵- 'ڪوجهي' توڙي ڪاري، سَهڻل ! تنهنجي ساري،
سڄڻ ! ڪر ستاري، ڪرم شان تنهنجو.

ٿلهه : ڪنهن نون آڪ سڻاوان، ايهو حال اندر دا.

۱. آڪ ڪر ناحق آڪ وڃاوان، آڪڻ دي بات نه ڪائي.
مرسان مرساڻ حال نه ڏيسان، ويساڻ دل وچ چائي.
سور سڄڻ دا سڀني اندر، پيئي زور سماوان.
۲. ساجن ساجن ورد هي ميڏا، ساجن مول نه آوي.
جنهن دي ڪيتي مرندي جيندي، اوهو پير نه پاوي.
ڏک وچ ساري ڏينهن ڪٽيندي، رو رو رات لنگهاوان.
۳. دانهن سڄڻ دي ڪنهن نون ڏيوان، حاڪم اور نه ڪوئي.
درد اسان نون جنهن ئي ڏيتا، ويچ طبيب او هووي.
۴. مٺڙي ٻولي ٻول ڪي پهلي، دلڙي هوت ڪسيوئي.
زوري زوري پاڪر پاڪي، قرب دي نال ڪڙيوئي.
۵. سوز سڄڻ دي ساڙيا سينا، جل ڳئي جيري بڪيان.
سور سماڪي سڀني اندر، هڻ مين ساجن ٽڪيان.
ملندا ايوين تان مل وو ماهي، نت چا ساهه اڙاوان.
۶. 'ڪوجهي' نال جنهن جو ڪيتا، تنهن نون ايهو پاراتا،
جڙيا هوسي جڳ وچ دائر، شهاه درازي داتا،
ليڪين توڙي يا نه ليڪين، پيئي نينهن نپاوان.

ٿله : ڪم ملين دا نهين وي يارو، عشق اڏي تي آوڻ ڪنڌ ڪپاڻ.

۱ - روز ازل ڪنون ڏاج عشاقان، ڪون سڌ! عشق ڪڏاڻ نينهن نچاڻ.

۲ - مرڪ عشاقان بار ملاهت، پير نه پُٽي پاڻ، قدم بڙهاڻ.

۳ - تيز تڪي تلقين انهانون، بار غمان سرچاڻ، عشق ڪهاڻ.

۴ - ڪار ملين دي نفل نمازان، ڪيل زانا لاڻ، ٽڪري ڪاڻ.

۵ - لنبي چوڙي خطبي پڙهي، ناحق مغز ڪپاڻ، وقت وڃاڻ.

۶ - 'ڪوجهي' مرد انهانون سڏي جي، سر جنهان ساڻ، وره وسارڻ.

ٿلهه : ڪٿي واڳ وطن تي وار سخي، تولي ڏينهن ڪون هان يار ڏکي.

۱ - ماڳ پنهنجي تي موت مسافر، دور نه ره تو ايڏو دلبر،
ور ور منهنجا لال لکي.

۲ - تو ڏي تڪن ٿا نين نماڻا، جلد اچي ڀر پورل پائا،
وينڙي آهيان آس رکي.

۳ - فائق ڪر تون فضل جو ڦيرو، موت سويرو پڇ نه پيرو،
سڪڙي لڳي ٿم تيز تڪي.

۴ - ياد پون ٿيون وصل جون ڳالهيون، هجر وهايون نير جون ناليون،
صحت سان ڪر يار سڪي.

۵ - محبت تنهنجي مڃ مڃايو، صحت لئي تو يار سڪايو،
درد هجر جي ڪيڙو ڏکي.

۶ - قسمت ڀر جي ڪاڻ لڳائي، قادر قدرت توکي سڀائي،
ميٺ منڍي جا لوح لکي.

۷ - لعل لنگهي ويا ڏينهن گهٽائي، موت اچي مل پياس اهائي،
وصل جي 'ڪوجهي' يار بکي.

ٿله : ڪٿي نيڻ نهار، نگارا، دم دير نه واجب يارا.

۱ - توکي لائق ائين ناهي، پرين منھڙو ڇو ٿو لڪائين.
ڪٿي لاه نقاب پيارا.

۲ - اچو وصل جا ورق ورايون، ملي داغ هجر جا لاهيون.
تو ٻن ناه قرار دلارا.

۳ - مٺا ٿو لئي ماندي آهيان، ورهون پل واندي ناهيان.
اچي مل اڄ جيءَ جا جيارا.

۴ - ايهه آس اکين جي آهي، ڪٿي ڏس تون گھونگھت لاهي.
ڪم 'ڪوڇهي' جا ٿين سارا.

ٿلهه : گولين جي آهيان مان گولي، ذات فاروقي جي ته اصل ڪون.

۱ - شاهه عمر تان مون نه ڏٺو هو، ٻانهي مون اڻ ڏٺ ٻولي.

۲ - سچل سچايم ٻال جتيءَ ۾، ماءُ ڏني هر هيءَ ٻولي.

۳ - شاهه سخي ڪنيو شوق منجهارون، چوريءَ کي ڏئي ڪا چولي.

۴ - ذوقون زوريءَ الهرڙ کي آئي، شاهه وڌي هر هيءَ چولي.

۵ - ڳڻن ڳڏي هان يار سخيءَ جي، گهوت اتون اولي گهولي.

۶ - 'ڪوجهي' کي جان شاهه نوازيو، ٽولي مٿان آئي ٽولي.

ٿلهه : گوگل پيارا مرليءَ وارا،
تنهنجي تنهنجي مان، تنهنجي تنهنجي مان.

- ۱ - ڪونهي وسيلو تو ٻن ڪوئي، گاڏي وڃان (پريو) داتا.
- ۲ - جهڙي تهڙي موهن تنهنجي، ڪهڙي به هان داتا.
- ۳ - سورن سڙيءَ کي ڏاڍو ستايو، ڪنهن کي سليان.
- ۴ - حال نذر جو معلوم توکي، چئي ڇا چوان.
- ۵ - درڙو تنهنجو ڪونه ڇڏيندس، ڪاڏي وڃان.
- ۶ - ننگ 'ڪوجهيءَ' جو گوگل توتي، صدقي وڃان.

ٿلهه : گوبند آيا گر پي آيا، ڪس ڪون سيس جهڪانا هي.

۱ - گهوري سادو سونچ پرولي، ڪس ڪي چرنين جانا هي،
گوبند هي وو جگتر داتا، گر هڪ روپ بهانا هي.

۲ - گوبند چوڙ ڪي پهلې سادو، پاس گرو ڪي آنا هي،
گوبند ڪو هي گرنې لايو، گر ڪو سيس جهڪانا هي.

۳ - گوبند چاهو گر ڪو جائو، گر بن گيان نه پانا هي،
پرير دي پهلې منزل سادو، ستگر وچ سمانا هي.

۴ - گوبند گر ۾ فرق نه ڪوئي، ديهي پوش انا هي،
صدقي 'ڪوجهي' گر دي اتون، گوبند جس ۾ پانا هي.

ٿلهه : گرگرڌاري ڪرشن موراري.
تونھين تونھي آن، منھنجو تونھين تونھين آن.

۱ - گوڀند تون ئي، گوتم تون ئي، رام گوڀال منھنجو.
تونھين تونھين آن

۲ - کان ڪنيو منھنجو نہ ٻيو ڪو، شري شڀال منھنجو.
تونھين

۳ - توڀن ڪنھن کي حال سٺاڀان، واقف حال منھنجو،
تونھين

۴ - سرتين آڏو ڪيم لڄي ڪر، لڄڙي پال منھنجو.
تونھين

۵ - پريم پيالو پيارا پيار، ٻيو نہ سوال منھنجو.
تونھين

۶ - داسن 'ڪوڄهي' پرتئ سھڻا، دين ديال منھنجو.
تونھين

ٿلهه : گوگل تيڏڙي گوليان، مينون نه چوڙين سانولا.

۱ - ڪرشن پياري آءُ اتاري، لک لک ڏيوين لوليان.

۲ - درشن ڏيوين دور نه جاوين، چاهه ڪرايم چوليان.

۳ - پريم تيڏي دي پياس اسانون، پر پر ڏيوين جهوليان.

۴ - ڪرشن آوين پار لنگهاوين، چوهه نه ڏيوين چوليان.

۵ - داسڻ 'ڪوجهي' شرڻ تمهاري، گوگل تون سر گهوليان.

ٿلهه : گم رهنا يار سدائين، عاشق پائي،
محبوب کي صورت ۾.

۱ - مک محبوب دا ڪعبا قبله، اور نه ڪوئي مسجد مصله،
رخ دلبر نور الاهي، قسم خدائي.

۲ - پل پل چرخا چور ذکر دا، دم دم دي وچ خيال فڪر دا،
ڦر کرنا جسم فنائي، خود گنوائي.

۳ - دل وچ نقشا شاه اسم دا، رک تون ثابت خيال قدم دا،
بڙنا هتتا نا جائی، وک سوائي.

۴ - دين ڏئي دا ورقه اڏونا، آپ گنوا کي آبي هونا،
پڇي حاصل بره بقاءي، هڪ هڪائي.

۵ - مانو مانو يار پيارا، ٻن صورت دي اور نه چارا،
ايوين يار 'کوجهي' پائي، شڪر الهائي.

ٿلهه : لطف و ڪرم ستاري، سرور! آشان تنهنجو،
فضل و ڪرم عهاري، پرور! آشان تنهنجو.

- ۱ - مون کان اباڻي غفلت، توکان شاهائي شفقت،
بخشش آمرزگاري، داور! آشان تنهنجو.
- ۲ - آهيان بني اياڻي، ناقص نذر نماڻي،
جود و عطا ڏاتاري، ڏاتر! آشان تنهنجو.
- ۳ - ڪوثر بره جا والي، سـوالـي نه ڇڏ، تون خالي،
سڀ تي سخا جي واري، غافر! آشان تنهنجو.
- ۴ - تو بن نه واهه ڪائي، توريءَ نه راهه ڪائي،
بيـوـه يـتـيـم ياري، ياور! آشان تنهنجو.
- ۵ - نور خد آن تون ئي، نور الهدا نه پيوئي،
گمراه سان راهداري، رهبر! آشان تنهنجو.
- ۶ - مڃ منت آه زاري، دوليا! تون ڍڪ اگهاري،
سڀ تي ستر ستاري، ساتر! آشان تنهنجو.
- ۷ - پنهنجي افعال جاني، پنهنجي مون ڪئي خزاني،
نئين سر بره بهاري، دلبر! آشان تنهنجو.
- ۸ - هر ڪو ڪري چڱائي، سهڻل! چڱن سان جائي،
'ڪوجهي' مٿي پلائي، قادر! آشان تنهنجو.

ٿلهه : لک لک مير مبارڪ، لک لک وير واڌايون.
مهرون نمائي نوازيئم، بي حد تنهنجون ڀلايون.

۱- ظاهر منجهه زماني، سچ پچ هئي ناميادي.
توئي اميد بنائي، هيڙي بات نه ٻي جي،
وه وه نعرو وڄايئم، ڏيندا ڪيئي گواهيون.

۲- قول ڪوهيارل پاڙيئم، ڏاڍي چڪڻ مان چاڙيئم،
وحدت وير منجهون پڻ، ويندي شال لنگهايون.

۳- تنهنجي انت جي پيارا، ڪنهن ڪي گل نه ڪائي،
تنهنجو نمونو نيارو، تنهنجي وات نرالي،
الڪي جتي بهن پيا، وڃي ته ت گهوڙو ٽپايون.

۴- لائق هئي نه ڪميني، پاڻون پال پلايئم،
ننگڙو پنهنجو ڪو پاليئم، ويران ويڙهو وسايئم،
لاتئم ڏاڍي بهاري، گيت شڪر جا ٿا ڳايون.

۵- قرب ڪروڙين ڪاريئم، هي پي عرض اگهائين،
جيئن تو هيڏو نوازيو، تيئن شل توڙ رسائين،
هر دم گود ۾ شاهه، وٽ تون 'ڪوجهي' لڪايون.

ٿلهه : لک لک يار واڌايون، رانول رهيو هتي آهي.

۱. لک لک ٿورا سخيءَ جا، بيحد پال پلايون،

عرض اسان جو اٺائي، رانول رهيو

۲. لائق ڪين هيئاسي، پنهنجو قرب ڪيائون.

بيهر عشق جڳائي، رانول رهيو

۳. موٽي ميگهه ملهاري، نئين سر باغ بهاري،

بادل عشق وسائي، رانول رهيو

۴. وحدت درياه نوي ميان، موجان موج الا،

جهنگ جهر پلٽي بنائي، رانول رهيو

۵. گهر گهر شادي نوي ميان، در در خان آبادي،

ويران ويڙها وسائي، رانول رهيو

۶. معشوق سبز پوشاڪي، عاشق مڀست ديوانا،

واءِ وصل جي گهلائي، رانول رهيو

۷. وه واه وقت سڀاڳو، ڪاري 'ڪوجهي' قبولي.

يار ٽولي جا اٺائي، رانول رهيو

ٿله : لايو مون سان ڇال نڀائيندا.
نڀائيندا ته رهائيندا.

۱- ڪونه ڇڏيندم هيڪل، ورتيون ساڻ هلائيندا.
نڀائيندا

۲- معاف هجر مون تئون ته ڪندا، سيني ساڻ لڳائيندا.
نڀائيندا

۳- اتر اميد الله ۾، واڳ وطن تي ورائيندا.
نڀائيندا

۴- ناتو لاهي نينهن جو، منهنڙو ڪين مٽائيندا.
نڀائيندا

۵- ڏسندا ڪچايون ڪين ڪي، پنهنجا پال پلائيندا.
نڀائيندا

۶- مائدي ٿي نان 'ڪو جهڙي' نيٺ وٽان وسائيندا.
نڀائيندا

ٿله : مدني ڪوهيار مٺڙا، مالڪ اسان جا مولِي.
هادي اچي ڏي هٿڙا، دم دير ڪر نه ڏوليا.

- ۱ - عين پريا هون سارا، ڪوجهـا ڪنـاءِ ڪارا.
جهڙا آهيون به تهڙا، گولن سندا هون گولا.
- ۲ - ننگدار تون نيارو، سڀ جو تون ئي سهـارو.
ڌاٽر تون لاهـ ڏڪـڙا، اولـا ڪرين تون سـولا.
- ۳ - گل ڦل شجر ڪوماڻا، توريءَ سڪي ٿيا ساڻا.
مهرون وساءِ مينهڙا، ٿاريو جهڪون ۽ جهولا.
- ۴ - ساقي وسيئي ميخان، پلپل پري ڏي پيمان.
پيو اڻ ميو ڏي مٺڙا، توريو ماسا نه تولا.
- ۵ - اڄ يار هڪ ٿي هڪ، ٿي نان جدا تون پيهـر.
اڏاڏ وصل جا پڪڙا، لاهيـو هـجر جا رولا.
- ۶ - ڪر ڪا سخيءَ جي سانگي، مرسل مهر اسان تي.
سُن سُن اسان جا سڏڙا، اڪڙين تون لاهـ اولـا.
- ۷ - ڦِر ڦِر 'ڪوجهي' نه چوڌر، بهگڻ نه ڳول باهر.
در در نه ڪر تون پنڌڙا، ڪر تون اندر ۾ ڳولا.

تلھ : مدني حبيب منڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري،
ڏکڙا گهڻا مون ڏنڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.

- ۱ - وَرُ وَرُ وساءُ ويڙهو، داور! ولهيءَ جو ديرو،
ساريو ڪيان ٿي سڏڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۲ - دلڙي سدا تي دانهين، توڻ ڀن ڦرار ناهين،
صدها سُر مون ڏنڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۳ - توڻ ڀن ڦرار، هيلو، هيڻي جو تون ٿي حيلو،
ڏاڏر تون لاه ڏکڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۴ - وَرُ وَرُ ولهيءَ جي واهر، موليٰ اڙين جي آڌار،
ڏاڏا لنگهي ويا ڏينهنڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۵ - در در ڦرار ديواني، ويو هوش ٿي حيراني،
هادي اچي ڏي هڻڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۶ - مون کان سدا خطائون، توکان سدا عطاؤون،
پنهجا سڄا ننگڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۷ - عاجز تي فرض آزي، قادر تي ڪارسازي،
رس رس رسول منڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.
- ۸ - 'ڪوجهي' آهيان مان ڪاري، سهڻا! ڪر ستاري،
پرور وساءُ پڪڙا، اڃ آءُ پرين اوتاري.

ٿلهه : ميل ڌڻي ماروئڙا، جن لاءِ مانڌڙي آهيان،
ورهنون وانڌڙي ناهيان.

۱ - خبر نه هئي ڪا ايندي، ويل ايهـا ور نيندي،
هيئن به ڪا ڦر نيندي.

۲ - خبر نه هجي ها اڳ، چوري ٿينديس جڳ ۾،
دوست جهليان ها دڳ ۾، روئي مان ريجهايان،
ميل ڌڻي ماروئڙا.

۳ - سرتيون، چئو ڇو ويڙو، ڪيس اهو ڪيئن ٿيڙو،
هوت اهڙو ته نه هيڙو، هاڻي مان پنهنجي ڪرمن ڇٽان،
ميل ڌڻي ماروئڙا.

۴ - هنڌهنڌ هيئن ڪهجي، سور صبر سان سهجي،
راضي رضا ۾ رهجي، امر جي آڏو چاهيان،
ميل ڌڻي ماروئڙا.

۵ - صبر شڪر سان ياري، 'ڪوجهيءَ' نان درڪاري،
ڏاتا ڪر ڏاتاري، جنهن جي آهيان،
ميل ڌڻي ماروئڙا.

ٿلهه : مٺا مارو آلهه آئي، دٻين جا داغ وڃ ڌوئي،
سواءِ تنهنجي سخي سهڻا، ڪندو وري ڪير ڏڄوئي.

۱ - گهڻا ڏينهن ڙا وڃي لائڻ، ولهيءَ جا ور ورج وهلور،
اچي لهه سار تون سهڻا، نذر جو ٻيو ناهي ڪوئي.

۲ - گهڻا چاهڻ وارا توکي، لکن مون مان به ڪا هڪڙي،
خدايا ڪو ايندم وارو، ميري وينديس روئي روئي.

۳ - ڪمڻيءَ جي ڪچاين جو، نه ڦولج يار ڪو ڦورو،
ولهيءَ جا ور ڍڪڻ ڍوليا، مٿان لاهين ڏنل لوئي.

۴ - سڙي دلڙي نه سل ڪنهن کي، دوا دارون نه ٻيو ڪوئي،
ڏٺو جنهن سور آ 'ڪوجهي'، دوا دارون سڄڻ سوئي.

تلهه : موت مسافر يار، الا دلڙي ٿي دانھين.

۱ - موت مسافر نام آله جي، موت ڪٿي منار.

۲ - ناهه مناسب ايڏو رُسامون، درد مندن سان يار.

۳ - رسڻ روا ميان ڪهڙين ڪتابين، شان پنهنجي ڏي نهار.

۴ - جهوڪ نماڻي پئي ٿي پڪاري، واڳ وطن تي وار.

۵ - پلپل پون تولئي اليلا، سامه ڏيئي اڇنگار.

۶ - قلب نماڻو ڦٽڪي اوهان لئي، روح ڪري ٿو راز.

۷ - 'ڪوجهي' ڪاري تنهنجي پٺاري، هوت اچي لهه سار.

ٿلهه : مٽ موراڳي ماهه نه پيو ڪو،
مٽ درازي شاهه نه پيو ڪو.

۱ - ساجن منهنجو سدا سهڻو، جهڙس جڳ ۾ ناهه پيو ڪو،
صورت سخيءَ جي سر سچل جو، ساڳيو جلوه جاه نه پيو ڪو.

۲ - سڪندر دارا سوين سلامي، لشڪر ساڻ سپاهه نه پيو ڪو،
نمي خدائي ساري سچڻ کي، شاهن جو آ شاهه نه پيو ڪو.

۳ - پلپل هادي حامي اسان جو، اديون ڪريو ويساهه،
ٽولي سڄي سان رليو وٽي ٿو، گڏيو ساهه پساهه نه پيو ڪو.

۴ - ويساهه آڻيو اديون 'ڪوجهيءَ' تي، متان ٿيو گمراهه،
بيڪ ڏسي تان پيئر ڀلجو، اڻو هوت الله نه پيو ڪو.

تلھ ۽ موج بره جي بهار لڳي.
واه سچل ميان تنهنجون ڀلايون.

۱ - وٺڙو ديس دراز جو، وره سندي وسڪار لڳي.

۲ - باغ بهاريو آهي بره جو، هو هو جي هڪار لڳي.

۳ - ٿڙيا گل گلاب جا، پورين جي پٺڪار لڳي.

۴ - قرب منجهون 'ڪوڙهي' چوي، چوڏس جي چمڪار لڳي.

ٿله : ماڻهو مبارڪ جيڏيون، رهبر رهيو هتي آهي.

۱- آزي اگهائي اسان جي، دولهه درازيءَ داتا،
مينهن مهر جا وسائي، هادي.

۲- دائر قائم ديرو، منجهه درازن الا،
باغ نئين سر بنائي، هادي.

۳- موقعو ڪيو مهر جو، ساقي سخيءَ سرداري،
جام جهجهو ٿو هلائي، هادي.

۴- سرتيون سدوري ايهائي، پٺو سخيءَ در دعائي،
سدا اسان سان نپائي، هادي.

۵- عرض 'ڪوجهيءَ' جو قبوليو، شاه قبول محمد،
ايهو پال پلائي، هادي.

ٿلهه : منهنجو جيئي سخي سرتاج ميان،
مونکي ڪاڻ نه ٻي ڪنهن پار جي.

۱ - يار ته منهنجو هڪڙو آهي، درتو ٻئي جو ڏسڻو ناهي.
منهنجو هادي آ ڪل حاج ميان.

۲ - جهڙي تهڙي مان يار جي هان، يار بنان ڪنهن ڏي نه ڪاهيان.
مونکي ناهه ڪو ٻيو احتياج ميان.

۳ - شاهه درازين دوست جو ديرو، پورل ڏنهن نان پيچندس پيرو.
مون لاءِ ماڳ اهو معراج ميان.

۴ - ڪاڻ عبادت مونکي ناهي، دوزخ بهشت جو مون سان ڇا هي.
مان ته محبت سنڌي محتاج ميان.

۵ - دين ڌرم کون مان آجي هان، روزي نماز جي تانگهه ڀر ناهيان.
منهنجو شاهه قبول ڪاڃ ميان.

۶ - يار جي خاطر طعنا مهڻا، گل ٻڃي جا مان پائيان ڳهڻا.
اهو اصل عشاقن ڏاج ميان.

۷ - روز جزا جو مون سان چاهي، ڪانڌ ڪلهي تي 'ڪوجهڙي' جو آهي.
منهنجي لالن تي آهي لاج ميان.

تلهه : موهن درازي مٿڙا، اڃا پرين ته پرچون،
ڏکڙا گهڻا مون ڏٺڙا، اڃا پرين ته پرچون.

۱- موٽيا اچن مسافر، توڇو وطن وساريو.
ڏاڍا لنگهي ويا ڏينھڙا.

۲- پلپل پاتڻ تي پاڪر، اڃا چو مٽيو آئي منھڙو.
اسين قرب جا هون ڪٿڙا.

۳- ري سڏاڳي ٿي آئين، اڃا مان سڏي ٿڪي هان.
سن سن ولھيءَ جا سڏڙا.

۴- هٿ سان جيڪي سنواريئم، تن سان ڪيها رسامان.
پنهنجا سڃاڻي ننگڙا.

۵- ڪيئن ٿي چيئم ته هوندس، 'ڪوجهي' سدائين توسان.
ڇاڪون ڇڏيا ٿي پڪڙا.

ٿلهه : من گهريا منٺار، توسان منهنجي رهجي اچي شل.

۱ - عيب مديون ڏسُ نان، آهيان بيچي بد ڪار.

۲ - نفس آماري وڌو ڌتاري، ڪي منجهون پاتار.

۳ - پرک نه لائق پر پيارا، مهر تنهنجي درڪار.

۴ - عهد مڙيوئي سڀ ڀڳا ٿم، آهيان سرمشار.

۵ - عشق جو درياه لنگهن اوڪو، پاڻ لنگهائج پار.

۶ - 'ڪوجهي' ڪمينيءَ ساڻ ته جاني، توڙ نڀائج يار.

تلھم : موٽي ماڳ پنهنجو مٺو شل وسائي،
وري شل واڳون، وطن تي ورائي.

۱ - پڪي لئي هي پڃرو، سدا پيو ٿو دانهين،
وري شال ويڙهي، پرين پير پائي.

۲ - وري موٽ طوطل، سڪي ساهه تولئي،
دليو دوست دوري، اصل ناجڳائي.

۳ - مٺو سڻان ازل ڪون، لڳم نينهن ناتو،
ايها ڀرت پيارل، سدا شال نپائي.

۴ - هنجھون پئي ٿي هاريان، پڪيءَ لئي پڪاريان،
وري دوست وڇڙيا، الله شل ملائي.

۵ - 'ڪوجهي' ٿي نه ماندي، مٺو ڄاڻ موٽيو،
الله عرض تنهنجو، اجهو ٿو اگهائي.

ٿله : معشوقن جي يارو، ڪريان ڳالهه ڪيهي،
ڪهڻ ڪار تن جي، او سَرسا سڀيئي.

۱- هٿن ڪات ڪههري، اکين جوش جبهري
اڏيءَ تي اشارو، عشاقن مڙيئي.

۲- ڏسي جوش جاني، رندن ڪيو سنباهو.
آيا ڪوس خاني، ڪڏي مست ڪيئي.

۳- ڪهڻ ڪار جن جي، تنهين ترس ڪيههري،
اڏيءَ تي وڊيائون، خوشيءَ ساڻ ويهي.

۴- پٽي سر ڏنائون، نڪي ڪي ڪچيائون.
مڙيا جي نه غازي، اگهيا يار سڀيئي.

۵- ڪٿي سر شهادت، وصل مائيو 'ڪوجهي'.
ڪنهن نان پروڙي، اها مام نيهي.

ٿلهه : موٽي مندان به آيون، هڪ يار ڪونه موٽيو،
قسمت ولهيءَ جي ڪوٽي، ڪوهيار ڪونه موٽيو.

۱ - موٽي بهار آيو، گهر گهر وصل جون تياريون،
هي هي اديون، نذر جو منار ڪونه موٽيو.

۲ - گل ڦل سڀئي ڦلهاريا، ڏس باغبان ٽرن ٿا.
مئيءَ جي چمن جو مالهي، گلزار ڪونه موٽيو.

۳ - گذري گهڙي خزان جي، در در خوشي ڏسان ٿي،
هي هي منهن جي غمن جو، غمستار ڪونه آيو.

۴ - سفرون وريا مسافر، وڇڙيا مليا پسان ٿي.
دردن پيريءَ جو هي هي، دلدر ڪونه موٽيو.

۵ - خوش ٿيون وسن وريتيون، پنهنجي ورن سان 'ڪوجهي'،
هڪ مان رڙان ٿي ور لئي، پوتار ڪونه موٽيو.

ٿلهه : مت مرض عشق جاني، آزار ڪونه ٿيندو،
عاشق مريض ٿاني، بيمار ڪونه ٿيندو.

- ۱ - دیدان سدائين آليون، ٿم ٿم وهن ٿيون ناليون.
بارش اکين برابر، وسڪار چونه ٿيندو.
- ۲ - ڏينھان رات آھ زاري، دلبر لئي بي قرار،
عاشق نمائي جيھو، بيچار ڪونه ٿيندو.
- ۳ - صورت ۾ روز غلطان، صورت ۾ محو مستان،
نيھي نشي برابر، خميار چونه ٿيندو.
- ۴ - هوش و عـقل گـنوائـي، دين و ڌرم وڃائي،
عاشق سـمان بي دين، ڪافر چونه ٿيندو.
- ۵ - هڪ بار بره باري، ٻي خلق جي خواري،
سوليءَ توڙي سـواري، بـيـزار ڪونه ٿيندو.
- ۶ - ڦـڙا اڳي فـراقي، مـاڻـن مـسـايـو باقي،
مت در دراز ظالم، دلدار ڪونه ٿيندو.
- ۷ - 'ڪوڇهي' آ نينهن لايو، هاڻي راو تنهنجو رايو،
ڪنڌ تي توڙي ڪتاري، انڪار ڪونه ٿيندو.

تلھ : موهن مٺا موراري، راڌا تو ڪيئن وساري.
ويرڻ وڃان مان واري، راڌا

۱- هر جاءِ سدا وسين ٿو، جت ڪٿ تنهنجو آ پيرو،
سڀ تي تنهنجي ستاري، راڌا

۲- ڀڳتن سان نت ڀلايون، گوپين سان ريجھ تنهنجي،
باقي به هڪ ويڇاري، راڌا

۳- گهر گهر ٻڌان ٿي مرلي، در در تنهنجي آ ليلان،
ڪرشن وسين چوڌاري، راڌا

۴- پريتم چيئڻ تي پلپل، ڪرشن تنهنجو آ راڌا،
گهنشام چو هي گهاري، راڌا

۵- 'ڪوجهي' توڙي مان ڪاري، سهڻل تنهنجي هان ساري،
پنهنجي ڪنڀا ناري، راڌا

ٿلهه : مست و مست مدام، سانون بره بنايا هي.

۱ - علم عقل تي هوش وڃايا، دل دا هويا ڪام،
سار جسم گنوايا هي.

۲ - مستي مستي حال اساذا، درد والي قم ڌام،
هو هو نان بجايا هي.

۳ - ڏوه ثوابون لنگهه ڳيوسي، ڪونه حلال حرام،
ناحق ڀول ڀلڻا هي.

۴ - وحدت وادي آرڻ پيوسي، ڏئي دا ٿٽ پيا دام،
راجهن نال رلايا هي.

۵ - ذات صفات هڪو هڪ هويا، هم هويا هر نام،
بندا آپ سڏايا هي.

۶ - هم هويا هر روپ جي اندر، هم گرو هم رام،
'ڪوجهي' نام بتايا هي.

ٿلهه : مل اچي يار ماهي، شال وسيئي بادشاهي.

۱. درسن ڪارڻ وي ميان، ماندي ماندي الالا.
ترس پويئي شال جائِي.

۲. سور سيبائڻ جهڙا، گهوريان سڪڙا تنهن تون.
پر جيءُ سهي نان جدائي.

۳. درد فراق ڦٽي هان، جوش جگر آ جلايو.
وار وصل جي ڪا وائي.

۴. زلفن باندي بنايو، ڪاتيءَ قرب ڪئي مان.
گهور سڄڻ جي، جا گهائي.

۵. جيڪي در تي وڪاڻا، ڪهڙا ڪرين تن سان ماڻا.
ڪٿي ڇڏ ناز و ادائي.

۶. هيٽس سهڻي وصل ۾، 'ڪوجهي' فراق بنايو.
ڪار وري ڪا پلائي.

ٿلهه : مين بن اور نه ڪوئي يارو، جت ڪٿ حاضر مين وو مين.
ڪڪ پن دي وچ جلوا ميڏا، حاضر ناظر مين وو مين.

۱ - سارا زمانا صورت ميڏي، اندر ٻاهر مين وو مين.
خالق مين مخلوق به مين هون، بندا قادر مين وو مين.

۲ - ڪرشن مين هون ڄمڻ مين هون، سڀيتا دا ور مين هون.
آپ ڪريمي آپ رحيمي، غافر سائر مين وو مين.

۳ - دختر مين هون پُتر به مين هون، پدر و مادر مين وو مين.
ڪاڪا ماما اور نه ڪوئي، خالا خواهر مين وو مين.

۴ - آپ يهودي آپ نصارا، مومن ڪافر مين وو مين.
قاضي مين هون ٻاوا مين هون، صدقي صابر مين وو مين.

۵ - تسبيح مالها ڪنڊل مين هون، هاسا چادر مين وو مين.
الفي پيالا اور نه ڪوئي، لوٽا گهاگهر مين وو مين.

۶ - عاشق مين هون معشوق مين هون، عشق منور مين.
آپ قبيح، حسين به مين هون، ڪوجهي قاصر مين وو مين.

ٿله : نامِ خدا سرتاج پيارا، پرچ ڪٿي پاڇڻ سان پيارا.

۱- ريجھ ڪٿي ميان رانول سائين،
تخت وسئي شال تاج پيارا.

۲- ڏوھ ڏنگايون ڍڪجانءِ ڍولڻ،
مهر پريا مهر اج.

۳- هيءَ نماڻي ڀرتيءَ پياري،
ٻاجھ پريا ڪر ٻاجھ.

۴- ڪئن مٽي وئين منھ ڙو مٽي ڪان،
پوري ڪريو هيءَ حاج.

۵- 'ڪوڇهي' ڪني ڪي پنهنجي فـضلون،
ڌاٽر ڏي ڪو ڏاج.

ٿلهه : نوازش ڪر سڃا سرور، نوازش ناز آ تنهنجو.
محمد مجتبيٰ پرور، نوازش ناز آ تنهنجو.

- ۱ - نيهي آفتاب نوراني، ڪيو روشن تو جڳ جاني.
نظر نوري نذر تي ڌر، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۲ - حقيقي ماه نيارو تون، انڌاريءَ سهارو تون،
منهنجيءَ دل کي به روشن ڪر، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۳ - خطائون ڏاج انساني، عطائون شان سلطاني.
تون رحمت عالمن خاطر، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۴ - سدا هيئن جو حيلو تون، ويچارن جو وسيلو تون.
اڙين جو تون اجهو آڌار، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۵ - شفيع المذنبين تون ئي، انيس العاجزين تون ئي.
تون ئي سائر تون ئي غافر، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۶ - مراد العاشقين تون ئي، سراج العارفين تون ئي.
تون ئي موليٰ تون ئي رهبر، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۷ - احد عرشين فلڪ احمد، سڏيائون ارض تي محمد،
دو ميمى تاج آ تو سر، نوازش ناز آ تنهنجو.
- ۸ - اچي رس پاڪ پيغمبر، ڪرم 'ڪوچهي' تي سهڻا ڪر.
ولهن جي تون سدا واهر، نوازش ناز آ تنهنجو.

تلهه : نينهن سندنو ناتال آ، مـاـهـي يارو.
شاه درازين باغ بهاري.

۱ - باغ بره جو آه بهاريو، گل ڦل نيـهـي، ڦلـهـاريو.
خوب ڏسان خوشحال، آ ماهي يارو.

۲ - موت بهار جون مندان آيون، هتي هجر جون ويڙيون وايون،
وريون ورق وصال، آ ماهي يارو.

۳ - ڪوليو نئين سر يار ميـخـانو، وٽڙو ڌڻريل آ ويرانو.
جام ملي ٿو جال، آ ماهي يارو.

۴ - پهي آيا مست پياسي، پريم جي پيالي ڪاڻ اداسي.
مڃ ته ڪٿي هي سوال، آ ماهي يارو.

۵ - موج ڪنيو اڃ ساجن آيو، 'ڪوجهيءَ' هر دي هل مڇايو.
دم دم درد ڌمال، آ ماهي يارو.

ٿلهه : ناتو نينهن لڳايوسي، هاڻي رانجهن، تنهنجو رايو.

۱ - آءُ ته گولي، تون تان سائين، شاهه نپائين يا نه نپائين،
عشق چمي سر چايوسي.

۲ - آيس مان تان آيس پيارا، موٽڻ منهنجو مول نه يارا،
هڪر پير پايوسي.

۳ - ڪوڙي پيارل هرگز ناهيان، جئن تئن ويئي نينهن نپايان،
سورن بار سهايوسي.

۴ - ڪونه ٿي ڄاتم هيئن هر ڄائي، لائي ڪندي، پوءِ بي پرواهي،
ساڙي سوز جلايوسي.

۵ - سهڻن سان ڪا حجت ناهي، ڪهڙو 'ڪوجهي' سينو ساهي،
آپون آپ وڪايوسي.

تلهه : نور بڻين وو نور بڻين، دين دئي دا دور ڪرين.

۱. - مرشد مام سڪايئي، ڳالهه آهين تي غور ڪرين.

۲. - پيالا پي ڪي محبت والا، مستي وچ مخمور ڪرين.

۳. - شيشا نور صفاتي والا، ساڳي ذات ظهور ڪرين.

۴. - بر بحر سڀ هڪڙا ڄاڻين، فلڪ زمين ڪوه طور ڪرين.

۵. - آنا احمد بلا ميمي، بات ايها منظور ڪرين.

۶. - مار نقاره هو هو والا، دم دي دم ووڙ ڪرين.

۷. - چوڙ وظيفي مڪر ملين دا، آپڪو چا منصور ڪرين.

۸. - 'ڪوجهي' ڄاڻين عين سڀوئي، غين دا نقطا دور ڪرين.

تلھم : نُر هويا مين نُر هويا، جسم سڄا ڪافور هويا.

۱ - تَت پيا شيشا صفاتي والا، ذات سڄي دا ظهور پايا.

۲ - رڳ رڳ هوئي انحد مرلي، تن من ساه تنبور هويا.

۳ - وسرئي ورد وظيفي ساري، دم دم هوت حضور هويا.

۴ - موج وحدت چڙهندي آئي، فلڪ زمين ڪوه طور هويا.

۵ - جت ڪٿ يارو صورت ميڏي، لاشڪ مين منصور هويا.

۶ - قاضي ملان دا ڊپ نه ڪوئي، سولي سر منظور هويا.

۷ - 'ڪوجهي' هوئي عين سڀوئي، غين دا نقطا دور هويا.

ٿلهه : ور مديني جا ڏٺي، سوالن سندو سڻ سوال تون.
رس رسول ڪارڻي، هيڻيءَ سندو ڏس حال تون.

۱ - ڏوه مٽيءَ جو ڏاج آ، سرور ستاري شان تون.
لج ڏٺي لڄ پال تون، ننگ پرور، ننگ پال تون.

۲ - صاحبِ ڪرم و سخا، ڪر تون عنايت عشق جي.
مالڪ ڪوثر تون ئي، لڪيال تون جڳ پال تون.

۳ - ميمر بن احمد تون ئي، بيشڪ عرب بن، عين تون.
وه الاهي شان تون، بي چون و بي امثال تون.

۴ - ڪر نوازش نينهن جي، وحدت وارو سل راز ڪو.
غير غفلت ۽ خودي، ڪر احمد، پيمال تون.

۵ - سوز تنهنجي ۾ سڄڻ، دل حال ڪون بي حال آ.
ڏي وصل تون سيدا، ڪر بي وڙي خوشحال تون.

۶ - اغثنِي يا مصطفى، هج يا نبي، نت نال تون.
'ڪوجهڙيءَ' تي قرب ڪر، آزيون اگاهين شال تون.

ٿلهه : ور مدينني جا ڏٺي، ڪاهي اچي ٿي ڪول تون،
رس اچي سڌڙا سٺي، ڪوجهي ڍڪي وٽ ڍول تون،

۱- ڪڇ ڪمايم سر بسو، ويهي وڃايم ڪل غمر،
ڍڪ ڍڪڻ ڍوليا، ڪٿي ڦورو سڄڻ نان ڦول تون،

۲- ڏوه ڪل ڪيڙم ڪٺو، ڪاڻو گناهن ناه ڪو،
ڪن ڪچائي ٿم گهڻي، پردو ستر نان ڪول تون،

۳- ڍڪ اگهاري ڪانڌ تون، ڏيئي پناهي پانڌ تون،
ور محمد ڪارڻي، مڃ هي نماڻو ٻول تون،

۴- عدل چاڙهو ڪونه ڪو، ڦيرو ڪجو ڪو فضل جو،
ياد ڪر پنهنجو ڏٺي، لا تقنطوا جو ڦول تون،

۵- تون سنوارين ٿو سوين، پليل هزارين ۽ لکين،
هيءَ به رانجهن هڪ جڻي، ڪر ڪانڌ پنهنجي جهول تون،

۶- تون سخي سرور سڄو، ڏي آڻ ميو ۽ ان بچو،
شاهه ڀرتئي پاڇي، 'ڪوجهي' جدائي نه سڄي،
منت مولِي مڃ ڪٿي، بادِ وصل اڄ ڪهه ٻول تون،

ٿلهه : ور محمد مجتبيٰ، ڊاور ! نه ٿي ڊم دور تون.
ڏي وصل تون مصطفيٰ، ڪر ڏک هجر جو ڏور تون.

- ۱ - سچ نه معلوم خلق کي، ميمن منجهايو ملڪ کي.
عام ليکي آدمي ليڪن نسورو نور تون.
- ۲ - صاحبِ ڪرم و سخا، ڪر تون پنهنجو عشق عطا.
تون نوازين ٿو لکين، هڪ هيءُ به ڪر، مسرور تون.
- ۳ - مان بچي بدڪار هان، تون شاهه بخش هار ان،
ور شفيع المذنبين، ڪر مضاف عيب قصور تون.
- ۴ - حوض ڪوثر جا ڏٺي، ڪر ٻاجهه ٻانهي تي ڪٿي.
عشق پيالو ڪر عطا، ساقي پري پريور تون.
- ۵ - عرض سئ عاجز سندو، ڏي نينهن پنهنجي جو نشو.
سُرڪ ساقي سرس ڏي، محبت ۾ ڪر مخمور تون.
- ۶ - سل سبب غم جو ڪيهو، مرشد سخي سرور جيئو.
ڪين رو تون ڪوجهڙي، دلگير ٿي نا مور تون.
- ۷ - پشت ڪوجهي ! پير جي، ۽ مارَ مڊيني مير جي.
پئي سڄڻ حامي تنهنجا، پوءِ ڌڪاريو ته ڇا ٿيو.
- ۸ - 'ڪوجهڙي' ڪر غم نڪو، دنيا ڌڪاريو ته ڇا ٿيو.
حمد الله ٿي جوان، مالڪ جون منظور تون.

ٿلهه : ور محمد مصطفيٰ، داور! نه ڪر دلگير تون.
موت مرسل مجتبيٰ ڪر ماڙ مدني مير تون.

- ۱ - تو بنان ماندي سدا، ورهون نه پل واندي مٿا،
رس اچي سرور سچا، دلدار! ڏي دلير تون.
- ۲ - حرف مون ڏي هن جهجها، تو ڏي مهر دلبر! نڪيا،
صاحب ڪرم و سخا، ڪر معاف ڪل تقصير تون.
- ۳ - لوح ۾ جي نال ڪيو، قادر ڏئي! تا چا ٿيو،
مالڪ قلم و قضا، تبديل ڪر تقدير تون.
- ۴ - دل گهڻيون دانهون ڪري، توکان گهري به چا گهري،
حال تو معلوم آه، تون ئي سميع بصير تون.
- ۵ - پهچ پرور پاڪ تون، ڪر مير! معاف فراق تون،
اغثني يا احمدا، ور ور وصل ڏي وير تون.
- ۶ - روح تو توڏي هلي، پنڌڻ وڌو توکي جهلي،
عشق سان ڪر سيد! آزاد هاڻ اسير تون.
- ۷ - پهچ تون سڌڙا سڻي، ميهرا! مديني جا ڏئي،
رس رس اچي مون ڪبريا، سرور اچي منجهه سير تون.
- ۸ - جيءَ جدائي نا سهي، 'ڪوجهي' سدا رويون روئي،
مل اچي مرسل مٿا، لاه فراق فقير تون.

ٿلهه : ورور محمد مصطفيٰ، سوالن سندو سن سوالنڙو.
هيئيءَ سندو ڏس حالڙو.
رس رس اچي سرور سچا، سوالن سندو سن سوالنڙو.

- ۱ - يا رحمت العالمين، واهر منهن جي داور تونهنين.
رس رس اچي راه خدا، سوالن سندو.....
- ۲ - رس رس اچي راه خدا سرور سچا نورالهدي.
دم دير ڪر تون ڪا نڪا، سوالن سندو.....
- ۳ - دم دير دلڙي نان سهي، تو ريءَ نڪي روحڙو رهي.
ورور ولهيءَ ڏي سيدا، سوالن سندو.....
- ۴ - ورور ولهيءَ جي واه ميان، ڪونهي وسيلو تو بنان.
ڪر ماڙ مرسل مجتبيٰ، سوالن سندو.....
- ۵ - ڪر ماڙ تون مسڪين جي، له سار هن غمگين جي.
ڪر ٻاجه تون ٻاجهن پريا، سوالن سندو.....
- ۶ - ڪر ٻاجه اي ٻاجهار تون، قربن پريا ڪلتار تون.
ڪر عشق تون احمد عطا، سوالن سندو.....
- ۷ - ڪر عشق جي مون تي سخا، مونڪون خطا تونڪون عطا.
رحمت وسي توڪون سدا، سوالن سندو.....
- ۸ - رحمت الاهي ڏاج تو، شفقت شهاڻو تاج تو.
پرته پرين در جي گدا، سوالن سندو.....
- ۹ - پرته پرين هيءَ ٻانهڙي، 'ڪوجهي' نمائي بي ڙي.
رس يا نبي خيرالوري، سوالن سندو.....

تلھــ : ور ور ڪندي وتان ٿي، من ور به ڏي ورائي.
گهر گهٽيون گهمان ٿي، من گهوٽ به ٿي ساڻي.

۱- واکا فرض ولهيءَ جو، سڄڻ جي وس ستاري.
من پي سڻي ڪي سڏڙا، مٺيءَ جو اچي آريائي.

۲- لالڻ چون لڏي ويو، ليڪن مڃي نه دلڙي.
ايندم اڃا به ايندم، ايندم ڪو ننگ سڃاڻي.

۳- در در ڦران ديواني، پر گهور لڏي نه پر ڪا.
هوئن ڏي حرف ناهي، قسمت نذر جي ڪاڻي.

۴- گاهي سوين اميدون، گاهي هنيون ٿو ڦاڻي.
ور بن آهي ويراني، رو رو نذر نماڻي.

۵- 'ڪوجهي' نه ٿي تون ماندي، ساجن تنهنجو سخي آ.
موٽيو اجهوڪي موٽيو، آزي تنهنجي اکهاڻي.

تلهه : ورور ڪندي، رڙندي وتان، من ور به ڪا ورندي ڏئي.
هي هي رسامون راو جو، پينر سٺو مونڪان نه ٿئي.

۱- هر هر هنجون مان هاريان، ڳوڙها گلن تان ڳاڙيان.
پر پر ڪري ٿي پڪاريان، من پر به ڪا پر گهر لهي.

۲- گهر گهر گهڻيون گهمندي وتان، پيرو پنهل جو پچندي وتان.
در در مـ ٿي رلندي وتان، من در درازيءَ جو مـ ٿي.

۳- هٿڙا ٻڌيون پيرين پوان، گل ڳچيءَ ڳانو وجهان.
پنهنجو راءِ پئي ريجهايان، من به پرين مون وٽ اچي.

۴- هڪ عرض اٿم الله ڪي، بي دانهن حيدر شاه ڪي.
'ڪوجهي' مٺي تان گهور وئي، سھڻو سخي جڳ جڳ جيئي.

ٿلهه : وَرَ وَرَ ڪندي رڙندي وتان، ور ڪون به من ورندي ملي.
در در مٿي پڇندي وتان، من در سڄڻ جو ڪو سٺي.

- ۱ - گهر گهٽيون گهمندي وتان، پر پر ڪندي روئندي وتان،
هر هر هنجھون پوئندي وتان، چارو نٿو ڪوئي سٺي.
- ۲ - اڏ اڏ مٺا ڪانگل ميان، چو چو وسي ڪٿ ٿو سنيان،
اڏري جيڪر آءُ پي وڃان، پنڌڻن وڌو پر مون جهلي.
- ۳ - هل هل ادي باد صبا، وڃ وڃ نڪر دم دير ڪا،
سل سل سڄڻ جو ڪو سماءُ، ڪٿ ٿو وسي ڪٿن ٿو سٺي.
- ۴ - چو چو وڃي اولي ادا، سڄڻن کي هيئن نام خدا،
لک لک نوازين پيو سدا، هيءُ پي مٺا تنهنجي بلي.
- ۵ - وڃ وڃ ادا، سج تون ڪهي، ور ڪا خبر پر جي ٺهي،
سج سج سڻاڻج تون صحي، ڪيئن ٿو هلي ڪيئن ٿو چلي.
- ۶ - هي هي ويو ٿم سج لهي، ته به ڪونه آيم پر پيئي،
وڃ وڃ قمر هاڻي ڪهي، اڃ رات من قسمت ڪلي.
- ۷ - هي هي هتي مهڻا ملن، سپرين هتي مون نان پڇن،
پنهنجو پرين ڪن يا نه ڪن، ته به آءُ ته پرين جي بلي.
- ۸ - چو چو ادي، رويو روئين، هن کي چيو هو هن کي چوين،
ناحق ٿي پيرمن ۾ پوين، رانجهن ويو روحو روئي.
- ۹ - سڄڻن ٿي چيو توکي ادا، ناهيون اسان توڪون جدا،
تون شاهه 'ڪوجهي' ناه گدا، تو سان پلائي ڪئي پلي.

ٿله : ور ور ولهيءَ جي واهر، سهڻا سخي درازي،
لطف عظيم سان ڪر، ڪوجهيءَ جي ڪار سازي.

۱ - دوزخ تنهنجو رسامون، جنت تنهنجو ميلاپو،
حاصل نجات تنهنڪي، جنهن سان رهين تون راضي.

۲ - محبت جي راند اوڪي، نينهڙو ٺپي نه سوکو.
صدق سخي جي ڪر تون، سولي بره جي بازي.

۳ - وحدت اٿس درياه، ڪثرت ڪن جا لوڏا،
ڪر پار منهنجي ڪششي، مڃ ناخدا هي آزي.

۴ - ڪريار پاڪ غيرون، ڪل حال تو حوالي،
ايندڙ جو تون نگهبان، موليٰ بخش تون ماضي.

۵ - تون تان سخي سهاڄهو، آءُ تان سخا جو حوالي،
ڏي ان ميسو مٽي ڪارا، ڇڏ توريءَ تارازي.

۶ - غم ڪين ڪر تون 'ڪوجهي'، ساجن تنهنجو سخي آ،
لاش ڪندو سولالان، ڪل تنهنجي ڪار سازي.

ٿلهه : وڃي ڪو يار منهنجي ڪي، منهنجو هيءُ حال سٺائي.
اهي اهڙي ڪا سامهڙي، رڻو رائل ڏي ريجھائي.

۱ - ڏکن ٿا درد جا دونھان، سڙي ٿو سوز ۾ سينو،
پڪاريو دل پڪاري ٿي، سڄڻ ڪي ڙي، ڪو سمجھائي.

۲ - چڪن ٿا چاڪ سيني ۾، فراقن جي ڦٽن ڦاڙيو،
نه پيو ڪو ترس پرين ڪي، سورن سان ويو ڙي، سٺائي.

۳ - ٺاهين اعتبار ياري تي، حسينن جي ادي ڪوڄهي !
اڄ تنهنجا سپان ٻي جا، ايهو پيشو سندن آهي.

۴ - اهي به ڪي هيا ڏينهنڙا، سڏي پير ۾ وهاريون ٿي،
ايهه اڄ ويل آئي آ، ڇڏيو ٿم يار لوڏائي.

۵ - لنگهي تنهنجا ڏينهن ويا 'ڪوڄهي'، رقيببن جي آيو وارو،
جڻ هان اڃا آه، الله شال ماڳ پهچائي.

تلهه — : وَرُ وَرُ ڪندي وتان ٿي، من وَر به ڏي ورائي،
پر پر ڪندي ڦران ٿي، من پر ٿئي به سائي.

۱ - در در رلي رهي هان، گهر گهر پڇي ٿڪي هان.
دردن ڦٽي آ دلڙي، ڪنهن کي چوان ڪهائي.

۲ - ڏک ڀر لنگهن ٿا ڏينھڙا، روئندي لنگهن ٿيون راتيون.
هر هر هنجھون ٿي هاريان، من پي اچي آريائي.

۳ - دم دم ڪريان ٿي دانهون، در در پڇان ٿي راهون.
من پي لهاسو درڙو، جنهن در آهيان وڪائي.

۴ - جيسين لهين نه ور کي، بس ڪر ولهي نه تيسين.
وت وت ڪندي تون واکا، رو رو نذر نمائي.

۵ - اڄ ٿي آڪاس واڻي، ور ڏنهن آئي ورائي.
'ڪوڇي' اجهو اچون ٿا، آزي تنهنجي اگهائي.

تلھ : وسارڻ هيئن نه واجب هو، وسيلو! بي وسيلن کي،
چڙڻ چيرين نه لائق هو، ملا! چورن ڀڃين کي.

۱ - ڇڏايو ڏيهه قسمت آ، قضا ڪيو دوست پرڏيهي،
پنهل پرديس تي پنهنجو، جلاوطني غريبن کي.

۲ - ناهي ڪو ڏوهه ڏيرن ڏي، مهر ساري ملا! مون ڏي،
سٽي سڀرين وڃايو مون، چوان پنهنجي نصيبن کي.

۳ - فقيريائي آهيان در جي، سخي سرور تنهنجو نالو،
مناسب نام موٽائڻ، پنهنجي در جي فقيرن کي.

۴ - جيئي تيهي ملا! تنهنجي، پناهي پاند ۾ ڊڪجان،
سٽريوشي مرڪ تنهنجو، اگهاڙج ڪين عين کي.

۵ - چڱا چوڪا ڪٽي سيڪو، گريا ڪوٽا ڪٽين تون شي،
آئي ننگ يارا! 'ڪوجهي' جو، پهچ پگدار هيئن کي.

ٿله، وڃ وڃ سسئي تون ڪاهي، نينهن ۾ نه ٿي ڪو نياپو.
سپرين سٽي وڃائڻ، ڏيرن ڪي هو ڏوراڻو.

- ۱ - ننڊ مون نذر نه جاڳين، ڪيچي پنهل وٺي ويا.
چڏ چڏ پني پور هاڻي، لاهي سڄو لاڳاپو.
- ۲ - چڏ دير تون ديواني، پيرو تون ڪٿي پنهل جو.
ڪاهيو تون ڪاه جلدي، من پي ٿيئي مياڻو.
- ۳ - ڳوليو تون ڳول ور ڪي، وت وت ڪندي تون واکا.
وٽندن ته وڙ ڪندا ڪو، ڪونهي ڪو سڱ سڀاڻو.
- ۴ - جيسين لهين نه ور ڪي، بس ڪر سسئي نه تيسين.
ور بن ولهي آتنهنجو، جڳ ۾ ڪي هو جي اڻو.
- ۵ - چڏ ڄانو محل ماڙيون، وڃ وڃ تون ڪيچ ڪامي.
ڏاڳهن پليون تون پڇ ڙي، هت ڇو وڌو ٿي شاڻو.
- ۶ - قاصد پڇين ٿي ڪيها، ڪانگل فالون اجايون.
نينهن ٿي ته پاڻ وڃ ڙي، ٻيو سڀ مٿي جو ڪاڻو.
- ۷ - هاتف پڪاريو پرتئون، 'ڪوجهي' نه رو پياري.
ڪچ ۾ ٿي ڪانڌ پنهنجو، ليڪن وڃاء اڻو.

ٿلهه : وينديس ڪيچ ڏي ڪاهي، ڪم پنيور سان ناهي.

۱ - وينديس وينديس وي ميان، رهنديس ڪين ڪڏهين اصلي.
ٿر بر چو ٿو ٿڪائين.

۲ - روه ڦٽين ڪوه وي ميان، پير پيادن الالا.
ڏونگر چو ٿو ڏڪائين.

۳ - پير تتيءَ جا نوي ميان، تاو تپايا، الالا.
سورج چو ٿو ستائين.

۴ - واءُ ولهيءَ سان نوي ميان، چاڪون پاتهءِ الالا.
پير پنهل چو لڪائين.

۵ - ڦٽڙا فراقِي اڳيئي، ويتر خون وهايان.
ڪنڊڙا چو ٿو ڪٽائين.

۶ - قسمت 'ڪوجهيءَ' ستايو، روهين قضا آرايو.
قادر ڪيچ رسائين.

ٿلهه : واليءَ ڪئي آ وراڻ جيڏيون ٻيهر آيم ٻارو جو.

۱ - جن جي ڪارڻ هيڙس ماندي، پيهي آيم پاڻ.

۲ - بوند برهه جي ملڪ بهاريا، پريا ته اٿم گل پاڻ.

۳ - جهڙن ٻڌيون آهن جهر مر جهوڪان، وري ته وسيا ڙي وٿاڻ.

۴ - در در جن لاءِ ڦريس ٿي ديواني، سڄڻ هيم سي ساڻ.

۵ - ٻيڙي منجهارون جوان ٿي آيو، ايهو نه ٿي پيم جاڻ.

۶ - اولهه اکين تون لٿڙا 'ڪوجهي'، سڄڻ سڃاڻم هاڻ.

ٿلهه : وڃي شل يار پنهنجي سان، اندر جو حال اورينديس،
ڪڏي سر گهوٽ تون ڪلندين، گهڙيءَ ۾ يار گهورينديس.

۱ - چمي ازلون اٿم ڇاتو، نه اڄ ڪلهه — جو اهو ناتو،
هڪر هي پيچ مون ڀاتو، پڇاڙيءَ تائين نڀاهينديس.

۲ - نه ڀاتئون پير اٿن ۾، حجت ناهي ڙي هوتن سان،
ڀڳو توڙي ڀريو چرخو، پيئي چاهون مان چورينديس.

۳ - سڏي گولي جوان سائين، ڪهي ڌاري مان ڪريان ڌاري،
ڇڏيان ڪيئن دوست جو ديرو، ڪڏهن منهنڙو نه موڙينديس.

۴ - ايندا پيهي ته ٿيان قربان، نه ايندا جي، مان وينديس پيهي،
سدائين ساه سان سڪ جو، سڳو پيئي يار سورينديس.

۵ - اٿم هي ڀروسو 'ڪوجهي'، ڪندو رب آس هيءَ پوري،
حبيب سان ملي هڪر، هجر جا داغ ڪورينديس.

ٿلهه : وڃي ڏي ڪانگل سگهڙو سڄڻ ڪي، ڀرت وارو پيغام.

۱ - سڪ منجهارون الا، ساٿ ڏيڻ ڪي، ساري ڏيڃ سلام الا.

۲ - سوز سنيهو الا ڏج تون ساري، روئي ڪريج ڪلام الا.

۳ - عشق تنهنجي آڙاه آلايو، درد ٻڌي ڏم ڏام الا.

۴ - ويئي آهيان وره تنهنجي ۾، عيش نڪو آرام الا.

۵ - ڳچيءَ ۾ آ تنهنجي ڳاري، دل اندر تنهنجا دام الا.

۶ - پلپل تولئ پون اليلا، هردي مچايو هنگام الا.

۷ - ويئي پاريان ڀرت منجهارون، ازل وارو ته انجام الا.

۸ - ياد اٿي ڪي وسري ويڙه، 'ڪوچهي' نالي غلام الا.

ٿلهه : وڃي ڏي تون ڪانگل، نماڻيءَ جو نياپو،
سڄڻ ٻن آ مشڪل، جڏيءَ جو جياپو.

۱- هتي مان مـران ٿي، هتي سار ڪانهي،
جگر ڦـاڙي ڏج تون، ڏکيءَ جو ڏوراڻو.

۲- جڏيءَ سان جيئـري، اچي هوت هڪ ٿي،
مرڻ بعد سهڻا، ڪهڙو آ ميلاپو.

۳- ڪيل ڦـول پنهنجا، ڪڏهن تون پاڙيندين،
لنگهي وئي جواني، اچي ويو ٻـڍاپو.

۴- پريتـئون جا پاليئـم، ڏکن ۾ سا ڏاڍي،
وڃي سڪ سـمـهين تون، لاهي لڳ لاڳاپو.

۵- سڄڻ منهنجو سهڻو، آءُ 'ڪوجهي' سڄڻ جي،
حجت ٻي نه ڪائي، نڪو سڱ سـيـاڪو.

ټله : ويسه كيهه تيډي ياري تي، دم دم توبه زاري زاري.

۱ - كډان ته سهڻا كول پلهاوين، كډان ته جاني، دور ډكاوين.
پلپل چال نياري تي، دم دم

۲ - ډكريا نون چا كرت چيرايئ، شاهه حلاج نون دار چرهيئ.
هي هي زور كتاري تي، دم دم

۳ - شاه علي دا باغ لتايئ، كهندي كهندي ترس نه آيئ.
كربل كوس قهاري تي، دم دم

۴ - عشق جنهان دي سر تي آيا، سر تنهان دا دار چرهيئ.
بار بره دي باري تي، دم دم

۵ - 'كوجهي' دا چا ساه سكايم، نال فراق دي جان اڙايئ.
كركو كرم ويچاري تي، دم دم

ٿله : هادي حق هڪوئي نا ٻيوئي، گم ٿي ڏس تون يار سياڻا،
صورت ۾ ڏس پنهنجي سياڻا.

۱ - الانسان سري انا سره، صورت سير سڄوئي.

۲ - منهن منور مصحف سارو، ثابت راز سڄوئي.

۳ - اڪڙيون دلبر نور الاهي، عينا عين سڀوئي.

۴ - مڪ محراب سڄن جو سارو، سجدي گاه اهوئي.

۵ - چاچي ڏس تون پير هٿن کي، الله نام لکيوئي.

۶ - پرون ۾ آيو پييد الاهي، رمزان ۾ رکيوئي.

۷ - حج اسان جو شاه درازين، ڪعبو قبلو سوئي.

۸ - 'ڪوجهي' قادر شاه قبولن، سچ ۾ ڏوه نه ڪوئي.

ٿلهه : هُج هُج هوت هتي تون، سهڻا يار سدائين.
هرگز يار وڃڻ جي، آڻج وات نه وائي.

- ۱- اي آفتاب جهان جا، توريءَ اوندو اندازو،
آهي جڳ سچي جو، سهڻا تون مدارو.
رهم رهم روشن هميشه ڪٿي، مڃ آزي ادائي.
- ۲- اي آبر نيساني ساجن ساهه سڀاڻا،
سالن کون ڪي سڪن ٿا تولا سڀ نماڻا،
وس وس بادل سدائين، ڪر هيءَ دائر پلائي.
- ۳- پنهنجي باغ ڪي پاڻي، ڏي تون پاڻ آرائين،
جيئن تو دستين بنايو، تيئن شل توڙ رسائين،
توريءَ ڪير تهين جي، لهندو سار به جائين.
- ۴- آڌار تون آن اڙين جو، چورن واهه وسيلو،
تو ٻن سهڻن ناهي، هيئن جو ڪوئي حيلو،
پنهنجي پاڪ جي صدقو، ڇڏ سڀ خيال جدائي.
- ۵- بڻجي شاهه سچل مون، آڻي سخي تو سدائيو،
تو هر ڳالهه ۾ جائين، وڃي ڦر قدم وڌايو،
منجهه پڻ باب حياتيءَ، رکجو دڪ سوائين.
- ۶- جڳ جڳ شال جيئن تون، مانجهي مرد موحار،
وحدتي تو تون لکين ميان، اي لکپال پيارا،
حاضر پڻ آهيءَ 'ڪوچهي' ڪارڻ جان فدائي.

ٿلهه : هٿ بره تنهنجي آهيون ڙي آهيون، نابر ناهيون،
ڪير چوي ميان حاضر ناهيون.

۱. ڪير بره سان سڀنيو ڙي ساهي،
عشق جي آڏو چاهيون ڙي چاهيون.

۲. عـشق جي آڏو آڙي نـيـاـزي،
چا جو ڙي سڀنيو ساهيون ڙي ساهيون.

۳. وره وڪاڻل در تهنجي جي،
پانهپ چشمين چايون ڙي چايون.

۴. شـل اگـهـا مـي سـر ڙو مئيءَ جو،
چاهون ڏيان سر لاهيون ڙي لاهيون.

۵. ڪـمـر 'ڪوچهي' جا عـشق اوهاڻ تي،
نينهن ۾ نابر ناهيون ڙي ناهيون.

تلھ ۽ ھينٽڙو تير حسن جي سلطان ڪشي،
زوريءَ ھوش لئي، ويو دل جان ڪسي،

۱۔ ڪهايو گھوٽ نوي، گھور ھڪيءَ سان الا،
اھڙيءَ گھور مٿون، ٿيون قربان آسي،

۲۔ پيچا پيچ نوي، زلفن اندر الا،
باندي مٿان نہ رڳو، پر خاڪا ان بڻي،

۳۔ دم دم ڏي ٿو نوي، جام بره جو الا،
اھڙو ساقي سدا باميان وڃي،

۴۔ پيچا پيچ نوي، دين ڏئي جو الا،
جت ڪٿ ڪوچي، صورت سبحان ڏسي،

ٿلهه : هاڻي پرچ ڪڍي منٺار مٺا.
تو لئه سور سوين مون يار سٺا.

۱ - پورل ڪر تون هاڻي پـلائي، ڪين سٺي ٿي تنهنجي جدائي.
توريءَ ڏک مون ڏاڍا ڏٺا.

۲ - درد ٻڌيون هن جيءَ ۾ جهوڪان، اڪڙين لائون مينهن جون موڪان.
سڀني ۾ ڪير سور ڪٺا.

۳ جيڪا ويچاري سڀني نه ساهي، رُسڻ روا ميان، تنهن سان ناهي.
ريجهه ڪڍي دلدار رٿا.

۴ - آءٌ ته اصل ڪون عيبن هاڻي، ننگڙو ڪنيو تو پاڻ سڃاڻي.
ورور ساجن يار سٺا

۵ - جن کي پاليندڙ پنهنجي هٿن سان، ڪيهو رسامون راجهن تن سان.
نيٺ ته تنهنجا سٺا ڪٺا

۶ - ماندي نه ٿي تون 'ڪوجهي' نمائي، تنهنجي سخيءَ وٽ آزي اگهاڻي.
مينهن وصل جا چان وٺا.

ٿله : مردم چاڪر تيرين، ريجھ رهاوين سانولا.

۱ - ويڪ مڌاين، دور نه جاوين، معاف ڪرين ڪل ميريان.

۲ - تيڏڙي ڪيتي جوڳڻ ٿيسان، ڦر ڦر ڏيوان ڦيريان.

۳ - گهنگهرون پاڪي ناچ ڪريسان، چم چم لاوان چيريان.

۴ - جڳ جڳ جيوين ڪول ٻلهاوين، مار تيڏي ڪل ويريان.

۵ - 'ڪوڄهي' نمائي در دي ٻيليائي، تيڏيان چريسان وچيريان.

تلهه : هو ظاهر آپ لکيندئين ڪيون، ڪيل بنايا تئين وو تئين.
وحدت ست ڪر ڪثرت دي وچ، شور مچايا تئين وو تئين.

- ۱- عرشون آڪي آپڻي رائِي، آرض وسايا تئين.
- آدم نون چا بي فرمائي، لقب لڳايا تئين.
- ۲- ميمي والا پوش لڳاڪي، ملڪ منجهـايا تئين.
- راهـ ويندي جـريل ويچارا، رول رالـايا تئين.
- ۳- بن ڪي ڪافر شاهـ علي دا، باغ لـايا تئين.
- قيـر يـزيد تي لعنت والا، طوق لڳايا تئين.
- ۴- ڪونـ والا منصـور ويچارا، حق الايا تئين.
- مفت ملين ڪون لقب لڳائـ، دار چڙهايا تئين.
- ۵- شمس الحق دا ڏوھ نڪوئي، حڪم هلايا تئين.
- وچ ملين دي لڪ ڪراھين، ڪل ڪـلايا تئين.
- ۶- آپڻي رائِي وچ ظهـوري، راز چـايا تئين وو تئين.
- قر سچل بن اھين ڪني دا، ڍڪڻ اـايا تئين وو تئين.
- ۷- شاهـ سخي بن وچ درازين، تخت وسـايا تئين.
- دين جـواوڻ والي ڪتلي، عشق جـوايا تئين وو تئين.
- ۸- 'ڪوجھي' نمائي ڪون ويچاري، برهـ بچايا تئين وو تئين.
- لڪ لڪ ٿوري شاهـ سخي دي، مار جـوايا تئين وو تئين.

تلھم : يا نبي سرور سڃا، سردار تون سلطان تون،
سرورا، سلطان ڇا، اسرار تون سبحان تون.

- ۱ - "ميم" جي پوشاڪ ۾، الله زمين افلاڪ ۾،
راز ڄاڻن رازدان، ظاهر فقط انسان ۾
- ۲ - نور سارو تون سڄو، پاڇو تنهنجو ڪنهن نان پسيو،
عام ليکي آدمي، رانجهن مگر رحمان تون.
- ۳ - شاه پانهو ڪين ٿي، توڙي ڪٿي تان عبد چئي،
مٿ نه تنهنجو مورڪو، الله عاليشان تون.
- ۴ - احد تون احمد به تون، محدود تون لاحد به تون،
وحدت و ڪثرت تون ٿي، صورت اندر سيلان تون.
- ۵ - خالق و مخلوق تون، عاشق تون معشوق تون،
عشق خود اظهار تون، لالن سڃا لاثان تون.
- ۶ - واه توريءَ کانڪا، اي واهرو بي واه جا،
رَس اچي تون راه ۾، ڪر دير داور، ڪا نه تون.
- ۷ - مالڪ ڪوثر مٺا، اي صاحب ڪرم و سخا،
سوال سڻ سوالن سندو، ڪر عشق پنهنجو دان تون.
- ۸ - يا نبي آخر زمان، تون دور ڪر، باد خزان،
بره جي برسات سان، آباد ڪر بستان تون.
- ۹ - 'ڪوجهڙي' ڪر غم نه ڪو، لا تقنطوا لالن چيو،
ور ڏئي تان وڙ ڪندا، رک يار ۾ ايمان تون.

ٿلهه : يا نبي نور خدا، سرور سچو سرتاج تون.
رَس اچي مرسل مٺا، ٻانهيءَ مٿي ڪر ٻاجهه تون.

- ۱- اغثنِي يا احمدا، رس يا نبي نورالهـدا.
- ڪر پرين پوري سدا، هيٺيءَ سندي ڪل حاج تون.
- ۲- تون شفيع المذنبين، تون رحمت اللعالمين.
- رس اچي راه خدا، اڄ لاه ڪل احتياج تون.
- ۳- مالڪ ڪوثر تون ئي، ڏيهن سندو ڌاتار تون ئي.
- صاحب ڪرم و سخا، ڏي عشق جو ڪو ڏاج تون.
- ۴- نينهن خود نروار تون، الله جو اسرار تون.
- ميمر جي پردي اندر، ماڻين پنهنجو معراج تون.
- ۵- رب چيو فرقان ۾، لولاڪ تنهنجي شان ۾.
- مالڪ و مختار تون، سلطان تخت و تاج تون.
- ۶- ڪونه هو مٿيءَ پتو، مرشد ڏيڪاريو ڌر تنهن جو.
- پاڇڻي ڀرتيءَ پرين، لالن رکج ڪل لاج تون.
- ۷- راز رانجهن مون پسيو، توڻ وسيلو ڪونه پيو.
- نائءَ مرشد پاڪ جي، قادر ڪڇڻ ڪل ڪاج تون.
- ۸- غم نه ڪر 'ڪوجهي' ادي، حامي تنهنجا هادي ٻئي.
- ننگ ڏٺين تي ننگ تنهنجو، جڳ جو نه ٿي محتاج تون.

ٿلهه : يا نبي سرور سڃا، ٻانهيءَ جي ٻڌ ٻاڏاڻ تون،
سُن صدا نامِ خدا، هادي! اچي رس هاڻ تون.

- ۱ - يا محمد مصطفيٰ، هيٺون نذر جو حال آخه،
پهچ حامي برورا، ساڃن اچي ٿي ساڻ تون.
- ۲ - صاحب جود و سخا، مون کان خطا توکان عفا،
رحمت اللعالمين، ڪاهي اچي رس پاڻ تون.
- ۳ - لهه سڃڻ اڄ سار تون، موليٰ يتيمن يار تون،
وَر وَلهن جا واهرو، داتا! نمائين مـ ساڻ تون
- ۴ - يا نبي آخر زمان، اي باعث ڪون و مڪـ ان،
مارِ ڪر مسڪين جي، ڏي عشق جو ڪو ڏاڻ تون،
- ۵ - لوح ۾ جي نا لکيو، مالڪ تون ئي لولاڪ جو،
ڦير تون تقدير کي، قسمت منحهان ڪڍ ڪاڻ تون.
- ۶ - اي مديني جا ڌڻي، يا صاحبِ عرب و عجم،
دانهن سُن بيـواهه جي، پورل! وسائين پاڻ تون.
- ۷ - 'ڪوجهڙي' ماندي نه ٿيءَ، ٻاڏاڻ اڄ ٻهگڻ ٻڌي،
صدقي سخي سرتاج جي، ايندا پرين پڪ ڄاڻ تون.

ٿلهه : يا نبي سرور سڃا، ٻانهيءَ جي ٻڌ فرياد تون.
ڪر محمد مصطفيٰ، دلگير جي دلشاد تون.

- ۱ - مالڪ ڪوثر تون ئي، شاهه ڪرم گستر تون ئي.
ڪر پرين پينار تي، اڄ عشق جي امداد تون.
- ۲ - باغ کي بادِ خزان، ويران ڪيـو وڙهن ڪنا.
برهه جي برسات سان، گلشن کي ڪر آباد تون.
- ۳ - دل سڄڻ توڙي چڪي، پر نفس شيطان ٿو ٻلي.
ٿي نوازش نينهن جي، مـوڙي اهي ڪر مار تون.
- ۴ - هڪ اچي هڪوار ٿي، ساڻي اچي سرڌار ٿي.
غير غفلت معاف ڪر، آبي ڪون ڪر آزاد تون.
- ۵ - يا نبي سڻ آه تون، وڙهن وڇوڙو لاهه تون.
گهول اڄ گولڻ اتي، شاها وصال جي بار تون.
- ۶ - غور ڪر غمگين جو، ڏس حال هن مسڪين جو.
واهه ڪر بي واهه جي، بيـداد جو ڪر داد تون.
- ۷ - رحمت اللعالمين، پرتـم سدا هيءَ پاڇي.
ڪر پرين پـاڪر اندر، پاڇڻ جي پڻ اولاد تون.
- ۸ - ”ميم“ منصبدار تون، قادر سڄو ڪلتار تون.
نينهن خود نروار تون، نالي ۾ آدم زاد تون.
- ۹ - پاڻ ايندءَ ’ڪوجهڙي‘، پر تون به ٿي ڪجهه اڳيڙي.
چڏ وسـارو ويسلي، ڪر يار دم دم ياد تون.

ٿلهه : يا نبي آخر زمان، ٻانهيءَ جي ٻڌ ٻاڪار تون،
مالڪ هر دو جهان، سرور! اچي لهه سار تون.

۱ - وَرَ مُحَمَّدِ مصطفى، دردن ڀري سُنُ دانهن ڪا.

صاحبِ ڪُون و مڪان، پاڇڻ جي ٻڌ پڪار تون.

۲ - وَرَ وَلَهَن جي واهِ ميان، ڪونهي وسيلو تو بنان.

دير دم جي نا سَهان، ڪاهي رسج ڪوهييار تون.

۳ - وَرَ سَخاوت جا ڌڻي، سڌڙا نذر جا شل سَلِي.

تو آڏيو سارو جهان، هڪ هيءُ به آڏ پينار تون.

۴ - نانه توکان ڪجهه نِهان، توکي سڄڻ سڀ ڪجهه عيان.

پوءِ ڇا چئي مان ڇا چوان، ستار تون غفار تون.

۵ - رَحِمَتِ اللّٰعالمين، مالڪِ زمن و زمين.

ننگُ سمورو تو مٿان، پاڪر ڀر ڪر ڀتار! تون

۶ - هڪ ته ڪهڙي منهن گهران، ٻيو ڇا گهري مان ڇا گهران

اڻ گهريو ڏي تون ميان، ڏاتار تون ٻاجهار تون

۷ - غم نه ڪر، 'ڪوجهي' ادي، ٻاڪار اڄ ٻهڳڻ ٻڌي

پاڻ ايندا بيگمـان، پر ڪين ڇڏ پچار تون.

ٿلهه : يا محمد مصطفيٰ، ڪر مشڪلاتون معاف تون
دور ڪر مشڪل ڪشا، ڪلي ڪشالا قاف تون.

۱ - تو انا احمد چيو، ليڪن ڀٽو مون ڪونه پيو.
ڪول اندر جون اڪيون، ڪر دور غير غلاف تون.

۲ - ميم جي پڙدي اندر، تو خود لڪايو سر سر
نور سان نور خدا، سينو منهنجو ڪر صاف تون

۳ - احد تون احمد به تون، بيشڪ منو محمد به تون.
احمد! نام خدا، اڄ لاهه ميم غلاف تون

۴ - حج مڪي جو فرض آ، پر هي به منهنجو عرض آ.
مل اچي هڪ يار ٿي، ڪر معاف ڪل طواف تون.

۵ - ميم واري مام ميان، مشڪل ملي رهبر بنان.
پار پوندي پاڇي، مرشد سندي اوصاف تون.

۶ - عام چئي انسان آه، خاصن ليکي سبحان تون.
ڳالهه خاصن جي سچي، 'ڪوجهي' نه ڄاڻ خلاف تون.

ٿلهه : يا محمد مصطفيٰ، سردار تون سالار تون،
مصطفيٰ و مجتبيٰ، مهندار تون مٿيار تون.

- ۱ - تون شفيع المذنبين، تون رحمت اللعالمين
سيدالڪونين تون، شافع شفاعت دار تون.
- ۲ - تون امام العاشقين، تون ئي سراج السالڪين،
عشق جو اوتار تون، جگتير سندو جگتار تون.
- ۳ - سيد العرب و عجم، خير الوريٰ كهف العمير،
صاحب جود و ڪرم، مولوي تيمن يار تون.
- ۴ - يا نبي آخر زمان، سرتاج گل پيغمبران،
مالك ڪون و مڪان، لولاڪ جو سردار تون.
- ۵ - يا حبيب ڪبريا، براق جو مسوار تون
قاب قوسين يار تون، معراج جو مختار تون.
- ۶ - شان توشمس الضحٰي، بدرالذحيٰ نور الهسلي،
مالك و مختار تون، رب جو سچو اسرار تون.
- ۷ - ميمر منصب دار تون، صورت اندر سيار تون،
عشق جو اوتار تون، قادر! سچو ڪلتار تون.
- ۸ - لڇ ڏڻي لڇدار تون، 'ڪوجهي' اجهو آڌار تون،
تون ننگي ننگدار تون، ڏاتار تون ٻاجهوار تون.

ٿلهه : يا سخي سرور سچا، ننگدار تون ننگ پال تون.
لج ڏئي مرشد مٺا، لجدار تون لچپال تون.

۱ - تون سخاوت جو ڏئي، تون سر امانت سوڏي.
عشق جو اوتار تون، جگتار تون جڳپال تون.

۲ - تون امام العارفين، سرتاج تون گل عاشقين.
سالڪن سردار تون، لال لکي لکپال تون.

۳ - وحدي وڻجار تون، ڪثرت اندر سيار تون.
تون ڏئي اوتار تون، وه رام تون گـوپال تون.

۴ - سو سچل سرادر تون، منصور تون عطار تون.
عشق خودا اظهار تون، تون ئي هجر وصال تون.

۵ - حيدرآڪرار تون، مرسل مٺو مختار تون.
رب سندو اسرار تون، صورت تون ئي هم خيال تون.

تلهه : يار هويا مين يار هويا، غير سڄا گم غار هويا.

۱ - ٻول الستي ياد اسان نون، قالو بالي اقرار هويا.

۲ - شير بره دا گجدا آيا، لومڙ وچ ڀڄڪار هويا.

۳ - ”لا“ دي ڪاتيءَ غير واڃايا، ال الهم اظهر هويا.

۴ - دور سحاب دئي دا هويا، نور سڄا نروار هويا.

۵ - ”الف“ هيوسي ”الف“ ٿيوسي، ”بي“ ”تي“ ڪنون بيزار هويا.

۶ - لا مڪاني سير ’ڪوڙهي‘ دا، دائم نال نگار هويا.

ٿلهه : يار اسا ڏا شاه يگانا، ڪاڻ نه ٻي دي ڪڍينديان.

- ۱ - سج سج آڪان، م قسم رباني، رانجهن ميڏا شاه لائڻي
صورت انسان، سر سبحاني، سجدا تنهن ٿون ڏينديان.
- ۲ - عشق جڳاوڻ جڳ وچ آيا، بيڪ بشر دا جانب پايا.
قبول محمد نام ڌرايا، چاڪ آهين دي ڪمينديان.
- ۳ - ساقي هو ڪر جام هلايا، شهر درازين دڪان وسايا.
پيالا پر پر عام چلايا، مست و مست ڦرينديان.
- ۴ - عرشين فرشين نينهن نقارا، الڪين ملڪين وچدا نعرا
ملڪ دلين تي قدم قرارا، پير تنهن دي چمينديان.
- ۵ - يار ته ميڏا شاه درازي، تابع جنهن دي خلقت ساري.
شاه گدا سڀي پرت پيناري، سرڙا گهول گهمينديان.
- ۶ - دلبر ثاني ڪوئي نه آيا، چوندا ناڪو هرگز چايا.
بار اسبـاڏا سارا چايا، ننگ آهين تي ڌرينديان.
- ۷ - 'ڪوجهي' تيڏا بخت سوايا، دلبر تيڏي گهر وچ آيا.
آپون آبي نينهـرڙا لايا، پيـئـي نينهن نچينديان.

سچل چيئر

شاه عبداللطيف يونيورسٽي، خيرپور سنڌ.